

அரசறிவியல்
க.பொ.த உயர் தரம்
தரம் - 13

ஆசிரியர் வழிகாட்டி

2018 ஆம் ஆண்டு முதல் 13 ஆந் தரத்திற்கானது

சமூக விஞ்ஞானத்துறை

தேசிய கல்வி நிறுவகம்

மஹரகம்

அரசறிவியல்

13 ஆந் தரம்

ஆசிரியர் வழிகாட்டி

2017

© தேசிய கல்வி நிறுவகம்

ISBN :

சமூக விஞ்ஞானத்துறை

மொழிகள், மானுடவியல் மற்றும் சமூக விஞ்ஞான பீடம்.

தேசிய கல்வி நிறுவகம்,

மஹரகம - இலங்கை.

இணையம் :- www.nie.lk

மின்னஞ்சல் :- info@nie.lk

பணிப்பாளர் நாயகம் அவர்களின் செய்தி

2007 ஆம் ஆண்டு நடைமுறையிலிருந்த உள்ளடக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பாடவிதானத்தை நவீனப்படுத்தி, தேசிய கல்வி நிறுவகம், ஆரம்ப, இடைநிலை கல்விப் பரப்புகளின் எட்டு வருட சுழற்சி முறையான, புதிய தேசியமட்ட பாடவிதானத்தின் முதல் பாகத்தினை அறிமுகப்படுத்தியது. தேசிய கல்வி ஆணைக்குழுவினால் முன்மொழியப்பட்ட தேசிய கல்வி இலக்குகளை அடிப்படை நோக்காகக் கொண்டு, இது செயற்படுத்தப்பட்டதுடன் பொதுத் தேர்ச்சிகளை விருத்தி செய்து வந்தது.

பல்வேறுபட்ட கல்வியாளர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளினதும், கருத்துக் களினதும் பொருத்தப்பாட்டுடன் பகுத்தறிவு வாதத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாடவிதானம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. அதன் தொடர்ச்சியாக பாடவிதானச் சுழற்சியின் இரண்டாம்பாகம் 2015 ஆம் ஆண்டில் இருந்து கல்வி முறையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது.

இந்தப் பகுத்தறிவுவாத நடைமுறையின் கடை நிலையில் இருந்து உயர்நிலை வரை அனைத்து பாடங்களிலும் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட முறையில் தேர்ச்சிகளை வளர்த்தெடுப்பதற்காக, கீழிருந்து மேல்நோக்கிய நடைமுறைப்படுத்தப்படும் அணுகுமுறை பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஒரே பாடத்தின் உள்ளடக்கத்தினை ஏனைய பாடங்களிலும் மீண்டும் பாவிப்பதனைக் குறைப்பதற்காகவும், பாடத்தின் நோக்கங்களை மட்டுப்படுத்துவதற்காகவும், செயற்படுத்தக்கூடியதான மாணவர் மையப் பாடவிதானம் ஒன்றை உருவாக்கும் நோக்கிலும் கிடையான ஒருங்கிணைப்பானது செயற்பட்டு வருகின்றது.

ஆசிரியர்களிற்கு, அவர்களது வகுப்பறைக் கற்பித்தலை வழிப்படுத்துவதற்கு அவசியமான வழிகாட்டுதல்களை வழங்குவதற்காகவும், தங்களைக் கற்றல் - கற்பித்தல் செயற்பாடுகளில் பொருத்தப்பாட்டுடன் ஈடுபடுத்திக்கொள்வதற்காகவும், வகுப்பறைக் கணிப்பீடுகளையும் மதிப்பீடுகளையும் பொருத்தமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்வதனை நோக்கமாகக் கொண்டு புதிய ஆசிரிய வழிகாட்டி நூல்கள் அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறது. இவ்வழிகாட்டி நூல்கள், ஆசிரியரை பொருத்தப்பாடுடைய ஆசிரியராக வகுப்பறையில் செயற்பட வைக்கின்றது. வழிகாட்டி நூல்களினூடாக, ஆசிரியர்கள் தங்கள் மாணவர்களின் தேர்ச்சிகளை வளர்த்தெடுக்கத் தேவையான தர உள்ளீடுகளையும், செயற்பாடுகளையும் தாங்களாகவே தெரிந்தெடுக்கும் சுதந்திரத்தினையும் பெற்றுக்கொள்கின்றனர். விதந்துரைக் கப்பட்ட பாடப்பரப்புக்களின் பாரிய சுமைகள் இல்லாதொழிக்கப்படுகிறது. ஆதலால், இப்புதிய ஆசிரிய வழிகாட்டி நூல்கள் முழுப்பயன்பாடு உடையவையாவதற்கு, கல்வி வெளியீட்டாளர்களினால் வெளியிடப்படும் விதந்துரைக்கப்பட்ட பாட நூல்களின் உச்சபயன் பாட்டினை பெற்றுக்கொள்வது அவசியமாகின்றது.

இப்புதிய பகுத்தறிவுவாத பாடவிதானத்தினதும், புதிய ஆசிரிய வழிகாட்டி நூல்கள்,

புதிய பாடநூல்களினதும் அடிப்படைக் குறிக்கோள், மாணவர்களை ஆசிரிய மையக் கல்வியிலிருந்து விடுவித்து, செயற்பாடுகளுடன் கூடிய மாணவர் மையக்கல்வியினை நடைமுறைப்படுத்தக்கூடிய கல்வி முறைமையினால், பூகோள தொழில் சந்தைகளுக்கு தேவையான தேர்ச்சிகளும் திறன்களும் மிக்க மனித வளத்தினை வழங்கக்கூடிய மாணவர் களின் எண்ணிக்கையினை விருத்தி செய்யக்கூடியதாயிருத்தலேயாகும்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இந்நிறுவகப் பேரவையின் அங்கத்தவர்களுக்கும், கல்வி அலுவல்கள் சபையின் அங்கத்தவர்களுக்கும், இவ்வாசிரியர் வழிகாட்டி நூல்களின் உருவாக்கத்திற்குப் பங்களிப்புச் செய்த வளவாளர்களுக்கும் மற்றும் இவ்வுயரிய நோக்கத்திற்காக அர்ப்பணிப்புடன் பணியாற்றிய அனைவருக்கும் எனது நன்றிகளையும் வாழ்த்துக்களையும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

கலாநிதி. (திருமதி). ஜயந்தி குணசேகர
பணிப்பாளர் நாயகம்
தேசிய கல்வி நிறுவகம்
மகரகம்.

பிரதிப் பணிப்பாளர் நாயகத்தின் செய்தி

கற்றல் என்பது பரந்து விரிந்து செல்வதொன்றாகும். அது வாழ்க்கையை மேம்படுத்தவும் எளிமைப்படுத்தவும் வல்லது. மனிதன் கற்கும் ஆற்றலில் உச்ச நிலையில் உள்ளான். மனித, சமூக அபிவிருத்தியை மையமாகக் கொண்ட ஒரு நாடும் அதன் சமூகமும் அறிவாற்றலினால் இனங்கண்ட, நியமமற்றவற்றைக் களைவதற்கும். நல்லவற்றைப் பண்படுத்திப் புத்துலகைப் படைப்பதற்கான கருவியாய் அமைவது கல்வியாகும்.

கற்றலுக்காகப் பெறுமதிமிக்கவை எவையோ அவையும், கற்றல் முறையியல்களும் வசதிகளும் கல்வியைச் சூழ உருவாதல் வேண்டும். கலைத்திட்டம், பாடத்திட்டம், வழிகாட்டிகள், வசதி செய்வோர் போன்றவையெல்லாம் இவ்வகையிலேயே கல்வித்துறையிற் சேர்ந்து கொள்கின்றன.

இலங்கை, நவீன செல்நெறிகளையும் பண்டைய அருஞ்செல்வங்களையும் கலக்கச் செய்து தமது கல்விக்கோலத்தை உருவாக்கிக்கொண்டுள்ளது. சமகாலத் தேவைகளுக்கமைய மறுசீரமைப்புகளினூடாக எட்டு ஆண்டுகளுக்கொருதடவை இற்றைப்படுத்தப்படும் கலைத்திட்டத்துக்குரிய ஒரு கற்றல் வளமாக இவ்வாசிரியர் வழிகாட்டிகள் தயாரிக்கப்படுகின்றன.

பாடக் குறிக்கோள்களின் ஒத்ததன்மையை தேசிய மட்டத்தில் பேணுவது அவசியமாகும். எனினும், ஆசிரியர் வழிகாட்டியிற் தரப்பட்டுள்ள கற்றல் முறையியல்கள் சற்றேனும் பிசகாது அச்சொட்டாகப் பயன்படுத்துவதற்குரிவையன்று. பாடத்திட்டத்தின் தேர்ச்சிகள், தேர்ச்சி மட்டங்களை அடைவதற்காகப் பாடவிடயங்களின் மூலம் கற்றற் பேறுகளை அண்மிப்பதற்காகக் கற்றல் முறையியல்களை ஆக்கபூர்வமானதாக மாற்றியமைத்துக் கொள்வதற்கான சுதந்திரம் வசதி செய்து கொடுப்போருக்கு உண்டு என்பதில் ஐயமில்லை. மாணவரது அடைவுச் சதவீதத்தை உயரிய மட்டத்திற்கு இட்டுச் செல்ல உதவும் மற்றும் அதற்கான வசதிகளைச் செய்து கொடுக்கும் ஆசிரியரது வகிபாகத்திற்கு உந்துதலளிப்பதற்காகத் தயாரிக்கப்பட்டுள்ள ஆசிரியர் வழிகாட்டியை ஆசிரியர்கள் மட்டுமன்றி மாணவரும் பெற்றோரும் கூடப் பயன்படுத்தலாம். குறித்த பாடத்தின் பாடநூலுக்குத் துணையாக அமையும் ஒரு சாதனமான இவ்வாசிரியர் வழிகாட்டி, மற்றுமொரு பாடநூல் அன்று என்பதை அறிந்து பாடநூல், ஆசிரியர் வழிகாட்டி ஆகிய இரண்டையும் ஆசிரியர்கள் பயன்படுத்த வேண்டும்.

அந்தந்தப் பாடத்தின் அடைவு தொடர்பில், தேசிய நிலைப் பரீட்சகர்களால் எதிர்பார்க்கப்பெறும் அடைவுகளை, மாணவர்கள் அடைந்துள்ளனரா என்பது பற்றிப் பாடநிறைவில் வகுப்பறையில் வசதி செய்து கொடுப்பவர்களால் மதிப்பிடப் பெறுதல் வேண்டும். களிப்பூட்டத்தக்க செழுமையான பண்பாட்டைக் கட்டியெழுப்புவதற்கான ஒரு கருவியாக இவ்வாசிரியர் வழிகாட்டி அமைய வேண்டுமென்ப பிரார்த்திக்கின்றேன்.

சங்கைக்குரிய கலாநிதி மாபுல்கொட சுமனரத்ன தேரர்

பீடாதிபதி, பிரதிப் பணிப்பாளர் நாயகம்

மொழிகள், மானுடவியல் மற்றும் சமூக விஞ்ஞான பீடம்

தேசிய கல்வி நிறுவகம்

வளப்பங்களிப்பு

வழிகாட்டலும் அனுமதியும்

கல்வி சார் அலுவல்கள் சபை, தேசிய கல்வி நிறுவகம்

இணைப்பாக்கம்

திருமதி. டப்ள்யு.ஏ.குமுதேந்திரி சுதர்ஷனி

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், தேசிய கல்வி நிறுவகம்.

பாட ஆலோசனையும் மேற்பார்வையும் :

பேராசிரியர் ஜயதேவ உயங்கொட

- முன்னாள் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்
கொழும்பு பல்கலைக்கழகம்.

எழுத்தாளர் குழு

வெளிவாரி :

பேராசிரியர் உபுல் அபேரத்ன

- பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

கலாநிதி அதுல விதானவசம்

- சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

கலாநிதி எஸ். பாஸ்கரன்

- சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

திரு. எம். ரஞ்சித்

- சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், சபரகமுவ பல்கலைக்கழகம்

திரு. சுமுது வலாகுலுக்கே

- விரிவுரையாளர், உறுகுணைப் பல்கலைக்கழகம்

திருமதி. டப்ள்யு.கே.சீ. பிரியந்தி

- விகாரமஹாதேவி பெண்கள் கல்லூரி, கிரிபத்தொட

திருமதி. கல்யாணி சித்ரா த சில்வா

- சுஜாதா - பெண்கள் கல்லூரி, நுகேகொடை

திரு. எம்.எச்.எம். யாகூத்

- முன்னாள் பிரதம செயற்றிட்ட அதிகாரி, தேசிய கல்வி நிறுவகம்

திரு. எம். செளந்தரராஜன்

- அல்அதான் முஸ்லிம் கல்லூரி, பதுளை.

உள்வாரி :

திருமதி. டப்ள்யு.ஏ.குமுதேந்திரி சுதர்ஷனி - சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், தேசிய கல்வி நிறுவகம்.

திரு. எஸ். கருணாகரன்

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், தேசிய கல்வி நிறுவகம்.

தமிழாக்கம் :

திரு. எம்.எச்.எம்.புஹாரி - ஆசிரிய ஆலோசகர் (ஓய்வுநிலை), கல்விப்பணிமனை, கேகாலை

திரு. ஆர். சந்திரமோகன் - வட்டவளை த.ம.வி., வட்டவளை.

திரு. எஸ். மோகன் - ஆசிரியர் சேவை, ஹவுப்பே த.வி., கஹவத்தை.

திரு. டி. ரவீந்திரபிரசாத் - ஆசிரியர் சேவை, ஹல்தமுல்லை த.ம.வி. ஹல்தமுல்லை.

திரு. எஸ். புஸ்பராஜ் - ஆசிரியர் சேவை, லக்ஷ்பான இல 2 த.வி., மஸ்கெலியா.

தமிழ் பதிப்பாக்கம் :

திரு. எஸ். கருணாகரன் - சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், தேசிய கல்வி நிறுவகம்.

கணிணி உதவி :

திரு. ஏ.எம்.எஸ். நிஷான் பண்டார

- ஆவே மரியா கல்லூரி, கொழும்பு

ஏனைய உதவிகள் :

திரு. எஸ். பீ. பிரணாந்து

- தேசிய கல்வி நிறுவகம், மஹரகம்.

செல்வி. ஏ.எல்.எஸ்.பீ. அத்தபத்து

- தேசிய கல்வி நிறுவகம். மஹரகம்.

உள்ளடக்கம்

பணிப்பாளர் நாயகம் அவர்களின் செய்தி	iii
பிரதிப் பணிப்பாளர் நாயகம் அவர்களின் செய்தி	v
பங்களிப்புச் செய்தோர்	vi
09. சனநாயக ஆட்சிமுறை	01 - 17
10. அரசியலமைப்பு மாதிரிகள்	18 - 39
11. பொதுக்கொள்கையாக்கம்	40 - 46
12. 1978ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் குடியரசு அரசியலமைப்பு	48 - 73
13. இலங்கையின் அரசியல் கட்சிகள்	74 - 79
14. சர்வதேச அரசியல்	80 - 86
15. இலங்கையும் உலகமும்	87 - 93
உசாத்துணை நூற்பட்டியல்	94

09. சனநாயக ஆட்சிமுறை

தேர்ச்சி	: 9.0	சனநாயக ஆட்சிமுறை தொடர்பான விளக்கத்தை வெளிப்படுத்துவார்.
தேர்ச்சி மட்டம்	: 9.1	சனநாயக ஆட்சிமுறையின் கோட்பாட்டு அடிப்படைகளை விளங்கிக் கொள்வார்.
	9.2	சனநாயக ஆட்சிமுறையின் நடைமுறைப்பாங்கைப் பகுத்தாராய்வார்
பாடவேளைகள்	: 28	
கற்றற்பேறுகள்	: •	சனநாயக ஆட்சிமுறையின் பண்புகளை இனங்கண்டு விபரிப்பார்.
	•	எமது நாட்டின் அரசியலமைப்பில் உள்ள சனநாயகப் பண்புகளையும் சனநாயகமற்றப் பண்புகளையும் விமர்சன ரீதியாக எடுத்துக் காட்டுவார்.
	•	சனநாயக அரசியலமைப்பு இலங்கைக்குப் பொருந்துமாற்றை விளக்குவார்.

அறிமுகம்

நவீன சனநாயக ஆட்சிமுறைக்கு குறுகிய வரலாறே காணப்படுகின்றது. 17ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிக்குப் பின்னரான காலப்பகுதியில் இடம்பெற்ற எதேச்சாதிகாரமிக்க தேசிய அரசாட்சி முறைக்கு மாற்றீடாக பிரித்தானியாவில் இம்முறை தோற்றம் பெற்றுள்ளது. பின்னர் ஐரோப்பா மற்றும் அமெரிக்க நாடுகளில் இது பரவியது. பிரித்தானியாவில் அக்காலப்பகுதியில் தோற்றம் பெற்ற தாராண்மைவாதம் மற்றும் சனநாயக கருத்துக்களை மையமாகக் கொண்டு தோற்றம் பெற்ற தாராண்மைவாத சனநாயகம் மற்றும் மக்களாட்சி எனும் எண்ணக்கருவினைக் கொண்டு உருவான பிரதிநிதித்துவ சனநாயகம் பற்றி ஆழமாக ஆராய்வது இவ்வலகின் நோக்கமாகும். இதனுடாக சனநாயக ஆட்சிமுறையின் வெற்றிக்கு அவசியமான அடிப்படை பண்புகளான யாப்புறுவாதம், மக்கள் இறைமை, அதிகார பங்கீடு, தடைகளும் சமநிலைகளும், சட்டவாட்சி, மனித உரிமைகள், வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கம், சுதந்திரமானதும் நீதியானதுமான தேர்தல் முறை, மக்களுக்கு பொறுப்புக் கூறல் ஆகிய கருத்தியல்களை விரிவாக கலந்துரையாடலுக்கு வழி ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் அப்பண்புகள் ஏன் இலங்கைக்கு ஏற்படையது என்றும், அவற்றை எவ்வாறு ஏற்படையதாக்கிக் கொள்வது என்பது பற்றியும் கலந்துரையாடப்படும்.

பாட விடயங்களை விளங்கிக் கொள்வதற்கான வழிகாட்டல்கள்

9.1. சனநாயக ஆட்சி முறை எனும் எண்ணக்கரு.

1. தாராண்மை சனநாயகம்

- அநேகமான மேலைத்தேய கல்வியலாளர்களின் பார்வையில் தாராண்மை சனநாயகம் என்பது சனநாயகத்தின் பிரயோக ரீதியானதும், அர்த்தப்படுத்தப்பட்டதுமான அமைப்பில் நோக்கப்பட்டது. அதேபோன்று சனநாயகம் தொடர்பான நவீன கண்டுப்பிடிப்புகளில் வெளிப்படுகின்றதும் அதிகாரத்தைப் பிறப்பிப்பதும் தாராண்மை சனநாயகமாகும். இது அனைத்து அபிவிருத்தியடைந்த மேலைத்தேய நாடுகளிலும் அபிவிருத்தியடைந்துவரும் நாடுகளிலும் கம்யூனிச ஆட்சி நிலவும் நாடுகளிலும் வியாபித்துள்ளது. எனினும் இது பூரணமான உண்மையல்ல. தாராண்மை சனநாயக வாதம் என்பது சனநாயக வாதத்தின் உறுதிப்படுத்தப்பட்ட ஒரு பரப்பு மாத்திரமேயாகும்.
- என்ரு ஹேவாட் (Andrew Heywood) இன் கருத்துப்படி சனநாயகம் என்பது ஆட்சிமுறையின் மாதரியொன்று மட்டுமின்றி அது ஒரு வாழ்வியல் எண்ணக்கருவுமாகும்.
- தாராண்மை சனநாயகம் என்ற எண்ணக்கரு 17ஆம், 18ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஐரோப்பாவில்

வளர்ச்சிப் பெற்ற “தாராண்மை” மற்றும் “சனநாயகம்” என்ற எண்ணக்கருக்களின் சேர்க்கையினால் தோற்றம் பெற்றது. தாராண்மை எனும் பதமானது “அரசின் ஆட்சி மற்றும் தலையீட்டின் மூலமான சுதந்திரம்” என்ற கருத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது. ஆட்சி முறை என்ற வகையில் “சனநாயகம்” என்பது “மக்கள் விருப்பின்படி மக்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் ஆட்சிமுறை” ஆகும். “தனியாள் சுதந்திரம்” என்பது தாராண்மை சனநாயகத்தின் மையக்கொள்கையாகும்.

- தாராண்மை சனநாயகம் எனும் கருத்தியலானது யாப்புறுவாதம், தனியாள் சொத்து, அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல், அரசியல் மற்றும் பொருளாதாரப் போட்டி, தேர்தல்கள் மற்றும் சந்தைத் தொடர்பான சுதந்திரம், சுதந்திர நீதித்துறை, தடைகளும் சமன்பாடுகளும், அரசு மற்றும் தனியார் துறைகளுக்கிடையிலான வேறுபாடுகள், போன்ற அம்சங்களை உள்ளடக்கியுள்ளது. இவை சனநாயகத்திற்குத் தேவையான நிபந்தனைகளாகும் என்பதுடன் சனநாயகத்திற்காக மாத்திரம் இடம்பெறுபவையல்ல.
- தாராண்மை நோக்கில் அரசு அதிகாரத்தை ஏதேட்சையாகப் பண்படுத்தக் கூடியதுமாக இருக்கின்றமையினால், அரசு அதிகாரத்தின்மீத தடைகளை பிறப்பிப்பதன்மூலம் மக்களை துன்பத்திற்குள்ளாக்கும் தனியாட்களைக் கட்டுப்படுத்தும் ஒரு கருவியாக மாறுவதைத் தடுக்க வேண்டும். இதற்காக தாராண்மைவாதிகள் உரிமைகளை வெளிப்படுத்தல், சமநிலை நிலையிடுகள் முறை, சுயாதீன நீதித்துறை, சுதந்திர பொதுசன ஊடகங்கள் போன்ற யாப்பு ரீதியான விதிமுறைகளை பயன்படுத்துகின்றனர்.
- சனநாயகம் மக்கள் விருப்பு எனும் எண்ணக்கருவுடன் தொடர்புறுகின்றது. தேர்தல் ஒன்றின் மூலம் மக்கள் விருப்பு வெளிப்படுகின்றது. தாராண்மை சனநாயகமானது தேர்தல்கள் சனநாயகத்தை ஊடகமாகக் கொண்டு செயற்படுவதுடன் அது அரசியல் சமத்துவம் என்ற கோட்பாட்டினை அடிப்படையாகக் கொண்டமைய வேண்டும். சர்வசன வாக்குரிமை, ஒருவாக்கு .∴ ஒரு பெறுமானம் மற்றும் சுதந்திரமான தெர்வ என்ற கருத்துக்களினடிப்படையிலேயே சனநாயக ரீதியான தேர்தல்கள் கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளது.
- எவ்வித பாகுபாடுகளும், தகுதிகளும் இன்றி அனைவருக்கும் வாக்குரிமை கிடைக்கப்பெற வேண்டும் என “சர்வசன வாக்குரிமை” என்ற கோட்பாட்டின் மூலம் குறிப்பிடப்படுகின்றது. தேர்தல்கள் சட்ட ரீதியாகவும், வெளிப்படையாகவும் போட்டித் தன்மையேயாகும். சர்வசன வாக்குரிமையின் மையக்கருத்தினை பலப்படுத்துவதற்கு அவசியமானதொன்றாகும்.
- ஆட்சியாளர்கள் மக்கள் பிரதிநிதிகள் என்பதே சனநாயக செயற்பாட்டின் அடிப்படையாகும். பொதுமக்களுக்கு பொறுப்புக்கூறுதல் எனும் எண்ணக்கருவின் மூலம் வெளிப்படுவதே இக்கோட்பாடாகும்.
- அரசியல் கட்சிகள், அரசியல் இயக்கங்கள் ஆகியவற்றுக்கிடையிலான வெளிப்படையான போட்டித் தன்மை அரசியல் பன்மைத்துவவாதம் (Political Pluralism) எனும் தாராண்மை சனநாயக கோட்பாடு வெளிப்படும் ஊடகமாகும்.
- இதன்படி தாராண்மை சனநாயகம் என்பது தாராண்மைவாதம் மற்றும் சனநாயகத்தின் முன்மாதிரிகளை ஒன்றுடன் ஒன்று ஒப்பிட்டு கட்டியெழுப்பப்பட்ட எண்ணக்கருவாகும். (Rimer & Simon - 2014) இதன்படி தாராண்மை சனநாயக ஆட்சியினை வரலாற்று ரீதியில் நோக்குமிடத்து முதலாளித்தவ பொருளாதார சமூக முறையுடன் ஒன்றிணைந்து செல்லும் ஆட்சிமுறையாகும்.
- தாராண்மை சனநாயகமானது சனநாயகத்தின் விசேடமான உருவாகவே அறியப்படுகின்றது. அதனூடாக பிரதிநிதித்துவ சனநாயகத்துடன் வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கம் என்ற விளக்கத்துக்கு உட்படும்.

- வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கம் என்பது மக்களை கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரம், பலம் அற்றதும் பொதுமக்களுக்குப் பொறுப்புக்கூறும் அரசாங்கம் என்பதாகும்.
 - சனநாயக ஆட்சிமுறையின் கீழ் அரசியலமைப்பின் மூலம் அரசியல் போட்டியின் நிமித்தம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட சட்ட ரீதியான வரையறை வழங்கப்படுவதோடு வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கம் என்பதையும் முன்மொழிகின்றது. ஒன்று கூடும் சுதந்திரம், மதச் சுதந்திரம் மற்றும் தனியாள் உரிமைகளைப் பாதகாக்கும் சுயாதீனமான நீதிமன்றம் ஒன்றும் உறுதிப்படுத்தப்படும்.
 - வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கத்தின்மூலம் பெரும்பான்மையினரின் கீழ் உள்ள சிறுபான்மையினரைப் பாதுகாப்பதோடு பொதுமக்களை தான்தோன்றித்தனமான ஆட்சியில் இருந்து பாதுகாப்பதை எதிர்பார்க்கின்றது. இதன்படி தாராண்மை சனநாயகமானது தனியாள் சுதந்திரம் மற்றும் சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளை ஊக்கப்படுத்தும் அரசியலமைப்பு ரீதியிலான ஆட்சிமுறையாகும்.
 - தாராண்மை சனநாயகமானது சட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டமைந்த சட்டத்தின் மூலம் ஆளப்படும் ஆட்சி முறையாகும். மக்கள் பிரதிநிதிகளும் நாட்டின் அரசியலமைப்பு மற்றும் சட்டத்திற்கு அமைவாகவே செயற்பட வேண்டும். தாராண்மை சனநாயக கோட்பாடாகிய “சட்டத்தின் முன் சமன்” (Equality before Law) என்பதனுடாகவும் இது தெளிவாகின்றது. ஆதலால் சனநாயக அரசாங்கம் ஒன்று அரசியலமைப்பின் வரையறைகளுக்கு உட்பட்டது. இத்தகைய சூழலில் பிரசைகளுக்கு அச்சுறுத்தல் ஏற்படுத்தும்போது அவர்களின் உரிமைகளை பாதுகாத்துக்கொள்ளும் பொருட்டு தேசிய, சர்வதேச நீதிமன்றங்களின் உதவியை நாடலாம்.
 - மேற்கூறப்பட்டதன்படி தாராண்மை சனநாயகம் என்பது அரசாங்கத்திற்கு உரித்தான கருமங்களின் விடயப் பரப்பின்மீது எல்லைகளுடன் சனநாயக அரசாங்கக் கட்டமைப்பினை ஒன்றிணைப்பதற்கு முயற்சிக்கும் கூட்டு உடன்படிக்கையாகும்.
 - நடைமுறையில் தாராண்மை சனநாயகம் கொண்டவை என அறியப்படும் அநேகமான நாடுகள் “தாராண்மை” இனை ஏற்றது அல்லது தாராண்மையின் பண்புகளை ஏற்றுக் கொண்டது அவை சனநாயக நாடுகளாக மாறுவதற்கு முன்பதாகும். உதாரணமாக 19ஆம் நூற்றாண்டிலேயே ஆநேகமான மேலேத்தேய நாடுகள் யாப்புறுவாத அரசாங்கத்தின் இயல்பினைப் பெற்றுக்கொண்டன. எனினும் அந்நாடுகள் வாக்குரிமை, கல்வி, சொத்துடையவர் களுக்கு மட்டுப்படுத்தியிருந்தது. இந்நாட்டு மக்கள் வாக்குரிமை பெற்றுக்கொண்டது தாராண்மை பண்புகள் தாபிக்கப்பட்டு சிறிது காலம் சென்றதன் பின்னராகும்.
- உதாரணம்
- I. பிரித்தானியாவில் சர்வசன வாக்குரிமை 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலேயே வழங்கப்பட்டது. அது தொழிலாளர் வகுப்பினர் மேற்கொண்ட போராட்டத்தின் விளைவாகவே பெறப்பட்டது.
 - II. சுவிட்சர்லாந்தில் 1971இல் வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது.
 - III. இலங்கையில் இது 1833 கோல்புறுக் சீர்த்திருத்தத்தின் கீழ் தாராண்மை அம்சங்களான சட்டத்தின் ஆட்சி, நீதிமன்ற சுதந்திரம், ஆளுநரின் அதிகாரத்தைக் கட்டுப்படுத்தல், சட்டவாக்கக் கழகம், நிர்வாக கழகம் போன்ற தாராண்மை அம்சங்களை பெற்றுக் கொடுத்தாலும் அரசியல் கட்சிகள் எனும் சனநாயக அம்சங்கள் 1931 வரை காணப்படவில்லை என்பதை சுட்டிக்காட்ட வேண்டும்.
- நடைமுறை உலகில் அனைத்து தாராண்மை சனநாயக முறைகளும் பிரதிநிதித்துவ அம்சங்களையும் வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்க முறைகளையும் கொண்டமைந்துள்ளன.

உதாணரமாக அனைத்து நவீன அரசியலமைப்புகளுல் அமெரிக்காவின் அரசியலமைப்பில் அதிகளவான “தாராண்மை மற்றும் வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கத்தை” கொண்ட நாடாகும். அவ்வரசியலமைப்பின் சனநாயகத்திலும் பார்க்க தாராண்மைவாதமே அடிப்படை கோட்பாடாக அமைந்துள்ளது. எனினும் பெரிய பிரித்தானிய அரசியலமைப்பு தாராண்மை சனநாயகத்துள்ள பிரதிநிதித்துவ சனநாயக முறைக்கு முன்னுரிமை வழங்கியுள்ளது.

- கோட்பாட்டு ரீதியாக அல்லாவிடினும் நடைமுறையில் தாராண்மை சனநாயக அரசாங்கத்தினை மக்கள் தெரிவு செய்தாலும் தேர்தலில் ஒரு கட்சி அரசாங்கம் அமையப்பெறும்போது அதிகாரத்துவமிக்க ஆட்சிமுறையாக அது இனங்காணப்படுகின்றது.
- இவை சனநாயகத்திற்கு அவசியமாக இருந்தப்போதும் சனநாயகத்திற்காகவே காணப் படுவவையல்ல. தாராண்மை சனநாயக ஆட்சிமுறை உண்மையில் முதலாளித்துவ பொருளாதார முறையுடன் நெருங்கிய தொடர்பினைக் கொண்டதொன்றாகும்.
- பொருளாதார மற்றும் சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள் முதலாளித்துவ சமூகத்தின் பிரதான இயல்பாகும். தாராண்மை சனநாயகப் பொருளாதார மற்றும் சமூக இடைவெளி துன்பம் வறுமை ஆகிய வற்றுக்கு தீர்வினை வழங்காமை தாராண்மை சனநாயகத்தின் மீதான பிரதான விமர்சனமாக உள்ளது.
- சுருங்கக்கூறின் தாராண்மை சனநாயகம் என்பது தாராண்மை மற்றும் சனநாயகம் ஆகிய வற்றின் மாதிரிகள் ஒன்றிணைந்து உருவான ஒன்றாகும்.

2. பிரதிநிதித்துவ சனநாயகம்

- குறுங்கால வரலாற்றைக் கொண்ட நடைமுறையில் செயற்படுத்தப்பட்டுவரும் சனநாயக பிரதிநிதித்துவ சனநாயகம் ஆகும்.
- 17ஆம், 18ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஐரோப்பா, அமெரிக்க நாடுகளில் தோன்றி வளர்ச்சிப்பெற்றது. மாநில முறை அரசாங்கங்களுக்கு பரிகாரமாகவே இது முன்வைக்கப்பட்டது.
- பிரதிநிதித்துவ சனநாயக முறை தோன்றுவதற்கு முன் கிரேக்கத்தில் நிலவிய நேரடி சனநாயக முறைமையே காணப்பட்டது. அந்த நேரடி சனநாயகத்தின் அடிப்படை யாதெனில் பெண்கள், சிறுவர்கள், அடிமைகள் தவிர்ந்த ஏனைய எல்லாப் பிரசகங்களும் அரசாட்சிமுறையில் தொடர்புறுவதற்கு காட்டும் நேரடியான மற்றும் தொடர்ச்சியான பங்கேற்பாகும். இங்கு அரசு மற்றும் சிவில் சமூகத்திற்கிடையிலோ அரசாங்கம் மற்றும் ஆளப்படுபவர்கள் எனபவற்றுக் கிடையிலோ வேறுபாடு காணப்பட மாட்டாது. அங்கு அரசாங்கம் மக்களே.
- அதன்படி நேரடி மற்றும் பிரதிநிதித்துவ சனநாயகத்திற்கு இடையில் பாரிய வேறுபாடு உண்டு. பிரதிநிதித்துவ சனநாயக ஆட்சிமுறையில் ஈடுபடுபவர் நேரடியாக மக்கள் அல்ல. மக்கள் வாக்குகளால் தெரிவுச் செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகள் ஆவர். இவர்கள் பொதுவாக “மந்திரிகள்” என அழைக்கப்படும் மக்கள் பிரதிநிதிகள் ஆவர்.
- நவீன அரசுகளில் அநேகமான சந்தர்ப்பங்களில் மக்கள் அபிப்பிராய வாக்கெடுப்பு (ஒப்பங்கோடல்), குடிமுனைப்பு, தொடக்கிவைத்தல் ஆகிய நேரடி சனநாயக உத்திகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. எனினும் நேரடி சனநாயகத்துடன் நெருங்கிய தொடர்பினைக் கொண்டிருக்காது. ஆகையால் இவ்விரண்டுக்கும் இடையில் பாரிய வேறுபாடு உண்டு.
- நவீன அரசுகளில் பரந்த நிலப்பரப்பு, அதிகரித்த சனத்தொகை, ஒன்றுகூடுவதில் உள்ள சிக்கல்கள், அரசியலுடன் தொடர்புடைய மக்களின் சிந்தனை மற்றும் பிரச்சினைகள் அதிகரித்துச் செல்வதால் நேரடி சனநாயக முறை சாத்தியமற்றதாகியது.

- பிரதிநிதித்துவ சனநாயக முறையில் மக்கள் மறைமுகமாகவே ஆட்சியில் பங்குப்பற்றுகின்றனர். தங்களுடைய பிரதிநிதியினூடாக பங்குப்பற்றும் மக்களின் குரலுக்கு இங்கு கட்டுப்பாடுகள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மக்கள் சார்பாக தீர்மானம் மேற்கொள்ளும் பொறுப்பு, தொழில்சார் அரசியல்வாதிகள் குழுவொன்றிடம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. டொம் பேண்ட் என்பவருக்கு ஏற்ப நேரடி சனநாயகத்துடன் ஒப்பிடும்போது பிரதிநிதித்துவ சனநாயக உயர்நிலையில் உள்ளது.
- பிரதிநிதித்துவ சனநாயகம் என்பது சனநாயகத்தின் வரையறைக்குட்பட்ட மறைமுகமான ஓர் கருவியாகும். அது வரையறை செயற்படுவது அடிக்கடி இடம்பெறும் தேர்தல் முறையுடன் தொடர்புபட்டிருப்பதலாகும். மக்கள் நேரடியாக அதிகாரத்தைச் செயற்படுத்துவது பொதுசன அபிப்பிராய வாக்கெடுப்பின் போதாகும்.
- பிரதிநிதித்துவ சனநாயக முறையினை மக்களால் மேற்கொள்ளப்படும் ஆட்சிமுறையென முழுமையாக அறிமுகஞ் செய்ய முடியாது. எனினும் மக்களுக்காக நடாத்தப்படும் ஆட்சி எனும் தோற்றப்பாட்டின் இலக்கை நிறைவேற்றிக் கொள்ளக் கூடியதாக உள்ளது.
- இது தேர்தலை அடிப்படையாகக் கொண்டமைவதால் தேர்தல் சனநாயகம் எனவும் குறிப்பிட முடியும். பிரதிநிதித்துவ சனநாயகத்தின் கீழ் பயனுள்ளவாறு பிரசைகளின் பங்குப்பற்றல் மற்றும் பொறுப்புக்கூறலை உறுதிப்படுத்துவதற்காக தேர்தல் முறைகளின் மூலம் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய நியதிகள் பின்வருமாறு,

அர்த்தமுடையதாக இருத்தல்

தேர்தல் செயன்முறையின் மூலம் நிரப்பப்படும் வெற்றிடங்கள் அதிகாரமிக்க உயர் பதவிகளாகும். அவை சட்ட ஆக்கத்துடன் தொடர்புறும் மற்றும் அரச அதிகாரம் தொடர்பில் பொறுப்புக்களை ஏற்கும் பதவிகளாகும்.

போட்டித்தன்மை

தெரிவு செய்யப்படும் பதவிகளுக்காக உண்மையான போட்டி காணப்பட வேண்டும். போட்டியினைத் தடுக்கும் வகையிலான சட்டமோ, நடைமுறைகளோ இருத்தலாகாது.

சுதந்திரம்

வாக்காளர்களுக்கு வாக்களிப்பதற்கான உரிமை காணப்பட வேண்டும். அரச அதிகாரமோ ஏனைய வெளி அமைப்புகளோ, நபர்களோ எவ்வகையிலும் தடைகள் மற்றும் அச்சுறுத்தல்களை ஏற்படுத்த முடியாது.

இரகசியத்தன்மை

வாக்காளர்களின் வாக்களிப்பு இரகசியத்தன்மையினை பேணுவதற்காக தேர்தல் இரகசியத் தன்மை பேணும் வகையில் இடம்பெற வேண்டும்.

நியாயத்தன்மை

வேட்பாளர்களைத் தெரிவு செய்தல், தேர்தலை நடாத்துதல், வாக்கு எண்ணுதல் ஆகிய செயற்பாடுகளுக்காக பயன்படுத்தப்படும் எந்தவொரு செயன்முறையும், முறையற்ற அனுசரனை, பாகுபாடு காட்டுதல், மோசடிகள் போன்ற நியாயமற்ற செயற்பாடுகள் மூலம் ஊழல்மிக்க செயற்பாடாக காணப்படக்கூடாது.

தொடர்ந்து தேர்தல்களை நடாத்துதல்

குறைந்தது 4 அல்லது 5 வருடங்களுக்கு ஒருமுறையாவது காலத்துக்கு காலம் தேர்தல்கள் நடத்தப்பட வேண்டும். இதன்மூலம் வாக்காளர்கள் தமது பொறுப்பு கூறும் உரிமையை செயற்படுத்த கூடியதாக இருக்கும்.

உள்ளீர்த்தல்

யாதேனும் குறிப்பிட்ட வயதுக்கு மேற்பட்ட பிரசகங்களுக்கு வாக்களிக்கும் உரிமை இருக்க வேண்டும்.

சமத்துவம்

ஒருவருக்கு ஒரு வாக்கு வீதம் என்ற கொள்கைக்கு ஏற்ப அனைவருக்கும் சமமான வாக்குரிமை வழங்கப்படுதல் வேண்டும்.

- பிரதிநிதித்துவ சனநாயகத்தில் மக்களுக்காக தீர்மானம் மேற்கொள்வது பிரதிநிகள் ஆகையால் மக்கள் இறைமையின் குறைந்தப்பட்ச தலையீடாகவே இதனைக் கருதலாம்.
- பிரதிநிதித்துவ சனநாயகத்தில் பொறுப்புப் கூறும் முக்கியமான பாத்திரத்தை தேர்தல்கள் கொண்டுள்ளது. தேர்தலொன்றில் சட்டத்துறையின், நிறைவேற்றுத்துறையின் பிரதிநிகளை அமர்த்துதல், நீக்குதல், பாத்திரமன்றி நீதித்துறைக்கான ஆட்களை தெரிவு செய்தல் நீக்குதல் என்பனவும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. சட்டத்தின் மூலம் தேர்தல் உரிமை உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டும். பிரதிநிதித்துவ சனநாயகம் சட்டவாதிக்கம், சமத்துவத்தின் அடிப்படையில் இவ்வாக்குரிமை உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டும். பிரதிநிதித்துவ சனநாயகம் சட்டத்தின் ஆட்சி, உள்ளீர்த்தல் மற்றும் சமத்துவத்தின் அடிப்படையில் அமையும்.
- வாக்குகளை எண்ணுவதற்கான பல்வேறு முறைகள் காணப்பட்டாலும் முறையான தேர்தல் ஒன்று நடத்தப்படுவது பெரும்பான்மையோரின் ஆட்சினை அடிப்படையாகக் கொண்டே சட்டமன்றத்தினர் செயற்படுவதும் இக்கொள்கைக்கு ஏற்பவேயாகும்.
- பிரதிநிதித்துவ சனநாயகத்தின் பிரதான பண்பாக அமைவது தமது பிரதிநிகளை தேர்ந்தெடுத்து பதவியில் அமர்த்தலும், அவர்களை நீக்குவதற்கும் இயலுமாதல், அது காலத்துக்கு காலம் இடம்பெறும் தேர்தல்களினூடாக இடம்பெறும். இதன்படி பிரதிநிதித்துவ சனநாயகத்தின் பலமான அமைவது மக்களிடம் நிருவாக நடவடிக்கை தொடர்பான அதிகாரம் காணப்படுவதாகும். இதன்படி மக்களின் பங்குப்பற்றுதலுடன் உயர்குழாத்தினரின் ஆட்சி ஒன்றிணைக்கப்பட்டிருத்தல் பிரதிநிதித்துவ சனநாயகத்தின் முக்கியமான இயல்பாகும்.

9.2. சனநாயக ஆட்சியும் அதன் இயல்புகளும்

• யாப்புறுவாதம்

- I. யாப்புறுவாதமானது தாராணமைவாதத்தின் அடிப்படையில் பெறுமானங்களில் ஒன்றாக அமைவதோடு, தாராணமை சனநாயகத்தின் மூலக்கூறுகளில் ஒன்றாக அமைகின்றது. யாப்புறுவாதத்தின் முக்கியத்துவம் யாதெனில் அரசாங்கத்தினால் மேற்கொள்ளப்படும் ஆட்களுக்கு அழுத்தங்களை ஏற்படுத்தும் வகையிலான ஆட்சிமுறையினை விளக்கி அதனைத் தடுப்பதற்கு தேவையான சட்டவாட்சியை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்ளல் ஆகும். அதற்கேற்ப யாப்புறுவாதமானது சட்டத்தின் மேன்மை எனும் சட்டவாட்சியினை மேலான வகையில் ஏற்றுக்கொள்கிறது. சட்டவாட்சி இடம்பெறும் நாடொன்று யாப்புறுவாதத்தினை நடைமுறைப்படுத்தும் நாடாகவே கருதப்படுகின்றது. சட்டத்திற்கு மேலான நிலையில் இருக்கும் ஆட்சியாளர்களையுடைய அதிகாரத்தன்மை ஆட்சிமுறைக்கு எதிராக சனநாயக ரீதியான ஆட்சிமுறையினை யாப்புறுவாதம் மூலம் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.
- II. எளிமையான நோக்கும்போது யாப்புறுவாதம் என்பது அரசியல் அமைப்பொன்றின் ஊடாக வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கத்தினை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான திட்டங்களை வகுக்கும் மூலக்கொள்கையாகும். அரசியலமைப்பிற்கு ஏற்ப நாட்டை ஆளுவதினூடாக மாத்திரம் யாப்புறுவாதம் பாதுகாக்கப்பட மாட்டாது. அரசாங்கத்தின் அதிகாரம் வரையறை செய்யப்படும் வகையில் அரசிலமைப்பின் மூலம் நாடு ஆளப்படும்போதுமான் யாப்புறுவாதமானது பாதுகாக்கப்படும். உண்மையில் யாப்புறுவாதம் என்பது அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தினை கட்டுப்பாடுகள் மற்றும் தடைகளுக்கு உட்படுத்துவதாகும்.

III. யாப்புறுவாதத்தின்படியான அரசாங்கம் என்பது யாப்புறுவாத அரசாங்கமாகும். அரசியலமைப்பினூடாக அரசாங்கத்தின் பல்வேறு நிறுவனங்களின் அதிகாரங்கள், பொறுப்புகள் மற்றும் பணிகள் வரைவிலக்கணப்படுத்தப்படுவதோடு அரசாங்கத்திற்கு தனியாட்களுக்கும் இடையிலான தொடர்பினையும் தீர்மானிக்கின்றது.

மிகச் சரளமாக கூறுமிடத்து அரசியலமைப்பு என்பது அரசாங்கத்தினை வழிநடத்தும் சட்டங்களாகும். தாராண்மை யாப்புறுவாதம் பொதுவாக எழுதப்பட்ட அல்லது ஆவணமாக்கப்பட்ட (Acodified COstitution) அரசியலமைப்புடன் தொடர்புபட்டது. யாப்புறுவாத ஆட்சி இடம்பெறும் நாடுகளில் (பிரித்தானியா, நியூசிலாந்து, இஸ்ரேல், இந்தியா) அரசியலமைப்பானது தனியான எழுத்தாவணமாகவே காணப்படுகின்றது. அது நாட்டின் அதியுயர் சட்டமாகும். இவ்வாறான அரசியலமைப்பினுள் இடம்பெறும் யாப்புறுவாத சட்டங்கள் மூலம் அரசாங்கத்தின் நிறுவனங்கள் மற்றும் அரசியல் செயற்பாடுகளை பயனுள்ள வகையில் கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்படுத்தப்படுத்தும் போது யாப்புறுவாதம் தொடரும்.

IV அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் ஒன்று சேர்வதை தடுப்பதற்கு உதவும் வகையில் உள்ளக மட்டும் வெளிவாரியான தடைகளின் வலையமைப்புடன் கூடிய நுட்பங்கள் இடம்பெறும். அதனுடாக தனியாள் சுதந்திரத்தை பாதுகாப்பதற்குள்ள அர்ப்பணிப்பினை வெளிப்படுத்தும், அரசியல் பெறுமானங்களும் எதிர்பார்ப்புகளின் கூட்டும் யாப்புறுவாதம் என பரந்தளவில் விளக்கப்படுகின்றது. இங்கு அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் நுட்பமுறையாக ஆவணப்படுத்தப்பட்ட அரசியலமைப்பொன்று காணப்படுதல் வேண்டுமென இனங்காணப் பட்டுள்ளது. அவை உரிமைகள் சட்டமூலம் ஒன்று காணப்படல், அதிகாரப் பகிர்வு, இரு சபைகளைக் கொண்ட சட்டமன்றம், சமஷ்டி முறை அல்லது அதிகாரப் பரவலாக்கம் என்பனவாகும்.

V. யாப்புறுவாத சட்டங்கள் மற்றும் மூலக்கொள்கைகளை பாதுகாத்துக்கொள்ளும் பொருட்டு நிறுவனங்கள் மற்றும் அவற்றின் செயற்பாடுகள் பற்றிய தொகுப்பினை உருவாக்கிக் கொள்வதானது யாப்புறுவாதத்தின் மீதான பிணைப்பினை வெளிப்படுத்தும் பிரதான அம்சமாகும். இத்தகைய நிறுவனங்கள் மற்றும் செயற்பாடுகள் மற்றும் செயற்பாடுகள் யாப்புறுவாத நியாய முறை (System of Constitutional Justice) என இனங்காணப்படுகின்றது. வரலாற்று ரீதியாக நோக்கும்போது யாப்புறுவாத நியாய முறைமை ஒருசில நாடுகளிலேயே காணப்பட்டது. உண்மையில் 1787இல் ஐக்கிய அமெரிக்க குடியரசில் எழுத்துருவான ஆவணப்படுத்தப்பட்ட அரசியலமைப்பு முதன் முதலில் உருவாக்கப்பட்டது. இதுவரை உலகில் யாப்புறுவாத நியாய முறையொன்று காணப்படவில்லை. இதற்குப் பதிலாக சட்டத்துறையின் உன்னதத் தன்மையே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது (Legislative Supremacy). யாதெனில் பாராளுமன்றத்தினால் நிறைவேற்றப்படும் சட்டமூலம் ஒன்றினை அரசியலமைப்பு போன்ற எந்தவொரு நிறுவனமொன்றும் தடுக்க முடியாது என்பதே இதனுடாக கருதப்பட்டது.

- வரலாற்று அடிப்படை அதுவாயினும் சட்டமன்றங்கு மேன்மையினை புதிய யாப்புறுவாதம் இன்று கைப்பற்றிக் கொண்டுள்ளது (Clarty and Goldor 2013). இப்புதிய யாப்புறுவாதத்தின் மூலம் விளக்கப்படுவது அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் போன்ற நிறுவனங்கள் மூலம் பாதுகாக்கப்படும் மனித உரிமைகள் பிரகடனம் ஒன்று அரசியலமைப்பினுள் சேர்க்கப்படும் நிலையாகும். இத்தகைய நீதிமன்றங்களுக்கு தனிநபர் உரிமைகளை மீறும் சட்டங்களை இரத்துச் செய்ய முடியும். நீதிப்புனராய்வு அதிகாரம் (Judicial Review) எனப்படுவதும் இவ்வெண்ணக்கருவாகும். இத்தகைய நிலைமையின் கீழ் கட்டத்துறையின் அதிகாரம் வரையறுக்கப்படுகின்றது. இவ்வாறானவை யாப்புறுவாதம் தொடர்பில் அமெரிக்க யாப்புறுவாதம் மேற்கொண்டுள்ள முக்கியமான பங்களிப்புகளாகும்.

மக்கள் இறைமை

மக்கள் இறைமை என்பது அரச அதிகாரத்தின் மூலாதாரம் மக்கள் என்பதாகும். அதற்கேற்ப சட்டவாக்கம், நட்ட அமுலாக்கம், நீதி வழங்கல் போன்ற உயர் அதிகாரங்களை செயற்

படுத்துவது தொடர்பில் அந்நிறுவனங்கள் தமது அதிகார பலம் மற்றும் வெளிப்படைத் தன்மையினைப் பெற்றுக்கொள்வது மக்களின் விருப்பின் படியேயாகும். அதன்படி மக்கள் விருப்பை விஞ்சிய அதியுயர் அதிகாரத்தன்மை இல்லை என்பதே இவ்வெண்ணக்கருவின் அடிப் படையாகும். ஆதலாம் இது சனநாயகத்தின் தோற்றப்பாட்டுடன் நெருங்கிய தொடர்பினைக் கொண்டுள்ளது. மக்கள் தவிர வேறு எந்த மேலான சட்டத்தின் மீதும் அரசு நிலைக்காது. ஆகவே மக்கள் இறைமை என்ற எண்ணக்கரு புராதான சனநாயகத்தின் வெளிப்பாடாகும்.

- மக்கள் இறைமை தொடர்பான எண்ணக்கருவொன்று சனநாயகம் தொடர்பான பாரம்பரிய எண்ணக்கருவின் ஒரு பகுதியாகவே கருதப்படுகின்றது. ரூசோ (Jean Jaques Rousseau) இறைமைக் கோட்பாடு பற்றி வெளிப்படுத்திய முக்கியமானவராவார். பொதுவிருப்பம் (General Will) தொடர்பான ரூசோவின் கருத்து மக்கள் இறைமை தொடர்பில் வழங்கக்கூடிய சிறந்த உதாரணமாவதோடு சமூகம் ஒன்றின் பொதுவிருப்பம் தொடர்பான மேலான அதிகாரத்தினை வெளிக்காட்டுகின்றது. மக்கள் இறைமை மையப்படுத்தி மாதிரி ஒன்றாக குடியரசு மாதிரியினை குறிப்பிடலாம்.
- தற்கால அரசாட்சி முறையில் தெளிவாகக் காணக்கூடிய வளர்ச்சியாக உலகில் பெரும்பாலான நாடுகள் பாராளுமன்ற இறைமையில் இருந்து மக்கள் இறைமையுடைய அரசாங்கம் ஒன்றை நோக்கி பயணிப்பதாகும். உதாரணமாக ஐக்கிய இராச்சியத்தை குறிப்பிடலாம். பரந்தளவில் பொதுசன அபிப்பிராய வாக்கெடுப்பினை பயன்படுத்தல், மக்கள் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட அதிகாரப் பங்கீட்டையுடைய மந்திரி சபையினை தோற்றுவித்தல், மதின உரிமைகள் சட்டத்தின் மூலம் பிரசைசுகளின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்குத் தேவையான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளல் போன்ற குடியாட்சி இயல்புகளுக்குச் செல்லல்.

அதிகாரப் பகிர்வு

- அதிகாரப் பகிர்வு அல்லது அதிகாரப் பிரிப்பு தொடர்பில் தெளிவான கோட்பாட்டினை பிரான்சிய புரட்சிக்கு முன்னர் வாழ்ந்த மொண்டஸ்கியூ அவர்களால் முன்வைக்கப்பட்டது. பாரம்பரிய அரசாங்க நிறுவனக் கட்டமைப்பினுள் தனியாள் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்கக் கூடிய விதிமுறைகளை கண்டறிதலை அவர் முன்னெடுத்தார். எண்ணக்கருவென்ற ரீதியில் எழுந்த கருத்தாக அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் ஒன்று குவிக்கப்பட்டிருக்குமிடத்து பூரண சுதந்திரத்தை எதிர்பார்க்க முடியாது எனவும் , அதிகார பகிர்வு காணப்படும்போது தனியாள் சுதந்திரம் காணப்படும் எனவும், அதன்படி அதிகாரத்தின் ஒழுங்கமைந்த தன்மை மற்றும் சுதந்திரத்திற்கிடையில் தொடர்புண்டு என இக்கோட்பாடு தெளிவுப்படுத்துகின்றது.
- இக்கோட்பாட்டின் அடிப்படை கருத்து தொடர்பில் கவனம் செலுத்துமிடத்து அனைவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய அரசியல் வாதமாகும். எனினும் மொண்டஸ்கியூவின் இக்கருத்து ஒரு எண்ணக்கரு மாத்திரமின்றி நடைமுறைப்படுத்தப்பட வேண்டிய ஆட்சி விதிமுறையாகவும் கூறப்பட்டது. இவர் அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தை சட்டத்துறை, நிறைவேற்றுத்துறை, நீதித்துறை என வேறுபடுத்த முடியும் எனவும் அவ்வாறு வேறுபடுத்த வேண்டும் எனவும் குறிப்பிட்டார்.
- மொண்டஸ்கியூ போல அநேகமான மரபுரீதியான மற்றும் நவீன அரசறிவியலாளர்களும் மேற்கண்ட வேறுபாட்டைக் குறிப்பிடுகின்றனர். அரசாங்கத்தின் அதிகாரத் தன்மைக்கு ஏற்ப இம்முன்றுக்கும் இடையில் வேறுபாடு காணப்படுகின்றது.
- அதேபோல் சமநிலை தலையீடுகள் முறையொன்று அதாவது ஒருவரை ஒருவர் ஆளும் முறையொன்று சட்ட, நிறைவேற்று, நீதித்துறைகளுக்கிடையில் காணப்பட வேண்டும். அவ்வாறன்றி ஒரு தனிநபரிடமோ, தனியான நிறுவனத்திடமோ இதிகாரம் குவியும்போது ஏதேட்சையதிகார ஆட்சியே ஏற்படும் என்றார் மொண்டஸ்கியூ.
- மொண்டஸ்கியூவின் கோட்பாடு, கோட்பாடு என்ற அடிப்படையிலும், பிரயோக ரீதியிலும் விமர்சனத்திற்கு உள்ளாகியுள்ளது. அது தொடர்பில் முன்வைக்கப்பட்டுள்ள முக்கியமான

விமர்சனமாக அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தை இம்முன்று நிறுவனங்களுக்கிடையில் தெளிவாக வேறுபடுத்த முடியுமா? என்பதாகும். பெரும்பாலான சட்டத்துறை செயற்பாடுகளில் ஓரளவேனும் நிருவாக மற்றும் நீதித்துறைச் செயற்பாடுகள் இடம்பெறுகின்றன. உதாரணமாக :- சட்டத்துறை சட்டத்தை ஆக்கும்போது ஏற்படும் வாக்களிப்பு, தீர்ப்பு வழங்கல் என்பன நீதித்துறை சார்ந்த செயற்பாடுகளாகும்.

- அதிகாரப் பகிர்வுக் கோட்பாடு மீதான மற்றுமொரு விமர்சனமாக நடைமுறையில் சனநாயக ஆட்சி முறையினுள் இம்முன்று துறைகளுக்கிடையில் சுமுகமான தொடர்பு நிலவுதல் அவசியம்.
- எவ்வாறிருந்தாலும் சனநாயக ஆட்சிமுறையில் இக்கோட்பாட்டின் மீதுள்ள நடைமுறை ரீதியான முக்கியத்துவம் குறையவில்லை. மொண்டஸ்கியூவினது இக்கோட்பாட்டை முன்வைத்து அரை நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் முதன் முறையாக அமெரிக்கா தமது அரசாங்க நிறுவனங்களைக் கட்டியெழுப்புவதில் பயன்படுத்தியது. அதன்மூலம் அதிகாரம் குவிவதால் ஏற்படும் மக்கள் மீதான அழுத்தங்களைக் குறைத்து சுதந்திரத்தைப் பாதுகாத்தல் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. அமெரிக்க அரசியலமைப்பினை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்களை திட்டமிட்டுக் கொள்வதில் ஏனைய நாடுகளும் மொண்டஸ்கியூவின் அதிகாரப் பகிர்வுக் கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிறுவனங்களை ஒழுங்கமைத்துக் கொண்டன.

சமநிலைத் தலையீடுகள்

- சமநிலைத் தலையீடுகள் எனும் கோட்பாடானது அரசாங்கம் தனது அதிகாரத்தை முறைகேடான வகையில் பயன்படுத்தி மக்கள் மீது அழுத்தங்களை பிரயோகிக்கக்கூடும் என தாராண்மைவாதிகளின் அச்சத்தின் விளைவாக உருவான ஒன்றாகும் (Hey Nood - 2011). அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தினை வரையரை செய்வதே இக்கோட்பாட்டின் நோக்கமாகும். மொண்டஸ்கியூவின் படி அதிகார நிறுவனங்களுக்கு வேறுபடுத்தப்பட்டாலும் ஏதேனும் ஓர் நிறுவனம் மிஞ்சி செயற்படுதல் அல்லது மற்றைய நிறுவனங்களின் மீது கட்டுப்பாடுகளை விதிக்குமாயின் நீதி மற்றும் சுதந்திரம் பாதுகாக்கப்படுவது கேள்விக்குறியாகும். ஆகவே இம்முன்று நிறுவனங்கள் தொடர்பிலும் சமநிலைத் தலையீடுகள் பற்றிய முறைமையொன்று காணப்படுதல் வேண்டும் என அவர் குறிப்பிட்டார்.
- சமநிலைத் தலையீடுகள் எனும்போது சட்டத்துறை, நிறைவேற்றுத்துறை, நீதித்துறைகளில் அதிகாரங்கள் சமநிலையாக காணப்பட வேண்டும் என்பதாகும். தடைகள் என்பதனாடு மேற்குறிப்பிடப்பட்ட நிறுவனம் ஒன்று தமது அதிகார எல்லையை மீறி செயற்படும்போது மற்றைய நிறுவனம் தடைகள் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதாகும்.
- சமநிலைத் தலையீடுகளை செயற்படுத்துவதற்கு தேவையான அடிப்படை யாதெனில் அரசாங்கத்தின் அதிகாரம் சட்டத்துறை, நிறைவேற்றுத்துறை, நீதித்துறை ஆகிய நிறுவனங்களுக்கு பகிரப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பதாகும். இவ்வொவ்வொரு நிறுவனங்களும் தமது கருமங்களை சிறப்பாக நிறைவேற்றுவதற்கு தமக்குள் ஒத்துழைத்து செயற்படல் அவசியம். இதன்மூலம் விளங்கிக் கொள்வது யாதெனில் இதில் எந்தவொரு நிறுவனமும் தனித்து தமது அதிகாரத்தை கருமமாற்ற முடியாது என்பதாகும். அதன்படி அதிகாரப் பகிர்வின் மூலம் வேறுபடுத்தப்பட்ட இம்முன்று நிறுவனங்களுக்கும் இடையிலான தொடர்பினை சமநிலைத் தலையீடுகள் விதிக்கப்படுவதன் மூலம் ஏற்படுத்தப்படுகின்றது. எனவே இத்தகைய செயற்பாடு ஒவ்வொரு அரசாங்க நிறுவனமும் தன்னிச்சையாக தொழிற்படுவதை தடுக்கின்றது. உதாரணம் : தடைகளும் சமன்பாடுகளும் எனும் கொள்கை பல்வேறு நிலைகளில் செயற்படுத்தப்படுகின்றது. அதனை பரந்தளவில் செயற்படுத்தும் ஆட்சிமுறையுடன் கூடிய நாடாக ஐக்கிய அமெரிக்க குடியரசை குறிப்பிடலாம். சட்டத்துறையினர் அரசியலமைப்பினை வரையும்போது அது தொடர்பில் வழிகாட்டிய மூலக்கொள்கைகளாக தடைகளும் சமன்பாடுகளும் என்பதை குறிப்பிடலாம்.

- ஐக்கிய அமெரிக்க குடியரசில் பின்வருமாறு தடைகளும் சமன்பாடுகளும் செயற்படுத்தப் படுகின்றது. அமெரிக்காவின் சட்டத்துறையான காங்கிரஸிற்கு சட்டங்களை ஆக்குவதற்கான அதிகாரத்தினைப் பெற்றுக்கொடுத்திருப்பினும் அது சட்டமாக மாறுவதற்கு அரசியல் நிறைவேற்றுத் துறையான சனாதிபதியின் அனுமதி அவசியம். சனாதிபதியிடம் காணப்படும் சட்ட இரத்து அதிகாரம் மற்றும் அரசியல் யாப்புக்கு முரணான சட்டம் எனின் அதனை இரத்து செய்யும் உயர் நீதிமன்றத்தின் அதிகாரத்தின் மூலம் தடைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதேபோல் சட்டமூலம் ஒன்று சட்டமாக காங்கிரஸின் இரு மன்றங்களிலும் அனுமதி அவசியமாகும். எனவே சட்டத்துறையின் மூலமும் சட்ட ஆக்க அதிகாரம் தடைப்படும். சனாதிபதியிடம் சட்டத் தடுப்பு அதிகாரம் காணப்படினும் காங்கிரஸின் 2:3 பெரும்பான்மை மூலம் அதனை வலிதற்றதாக்க முடியும்.
- அமெரிக்க சனாதிபதியானவர் அரசியல் நிறைவேற்றுத்துறையின் தலைவர் என்றவகையில் அரசாங்கத்தின் முக்கியமானப் பதவிகளுக்கு ஆட்களை நியமித்தல், வெளிநாடுகளுடனும், சர்வதேச அமைப்புகளுடனும் உடன்படிக்கைகளை செய்துகொள்ள முடியும். எவ்வாறாயினும் சனாதிபதியின் பதவி நியமனங்கள் மற்றும் உடன்படிக்கைகள் செல்லுபடியாவதற்கு மேல் சபையின் அனுமதி அவசியமாகும். செனட்டினால் மேற்குறித்த செயற்பாடுகளுக்கு மறுப்புத் தெரிவிக்க முடியும். சனாதிபதி முப்படைகளின் கட்டளையதிகாரியாக செயற்பட்டாலும், காங்கிரஸின் அனுமதியுடனேயே யுத்த பிரகடனத்தை மேற்கொள்ள முடியும். இது தவிர காங்கிரஸினால் சனாதிபதிக்கெதிராக குற்றப் பிரேரணை ஒன்றினை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் அவரை பதவி நீக்க முடியும். அது தொடர்பில் நடத்தப்படும் விசாரணைக்கு பிரதம நீதியரசர் தலைமைத் தாங்குவார்.
- மீயுயர் நீதிமன்றத்தின் வழங்குகளை விசாரிக்கும் அதிகாரத்தை காங்கிரஸினால் மாற்றியமைக்க முடியும். அதேபோல் மீயுயர் நீதிமன்றின் தீர்ப்புகளை வலிதற்றதாக்குவதற்காக காங்கிரஸினால் திருத்தங்கள் கொண்டுவரலாம். நிறைவாக மத்திய அரசாங்கத்தின் நீதிபதிகளுக்கு எதிராக குற்றப் பிரேரணைகளை கொண்டுவரவும், அவர்களை பதவி நீக்கவும் காங்கிரஸ் இயலுமையுடையது.
- அமெரிக்காவின் இச்செயற்பாட்டின் மூலம் வெளிப்படுவது யாதெனில் சட்ட, நிறைவேற்று, நீதித் துறைகளுக்கிடையே அதிகாரங்களை பங்கிட்டுக்கொண்டுள்ள என்னும், எந்தவொரு செயலையும் மற்றைய நிறுவனத்தின் தொடர்பின்றி மேற்கொள்ள இயலாது என்றும், அரசாங்கத்தின் அதிகாரம் தடைகளுக்குப்படுகின்ற, சமநிலைப்படுத்தப்படுவதற்கு தேவையான செயற்பாடுகளை தடைகளும் சமன்பாடுகளும் கொள்கையின் மூலம் ஏற்படுத்த முடியும் என்பதாகும்.

சட்டத்தின் ஆட்சி

- சட்டவாட்சி / சட்டத்தின்படியான ஆட்சி என்பது யாப்புறுவாதம், வரையறைக்குட்பட்ட அரசாங்கம் ஆகிய சிந்தனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட தாராண்மை சனநாயகத்தின் பிரதான கருப்பொருளாக இனங்காண முடியும். சட்டவாட்சி என்பது சமூகத்தின் சகல அங்கத்தினருக்கும் அதாவது ஆள்வோர் ஆளப்படுவோர் ஆகிய இரு தரப்பினருக்கும் சட்டம் சமமானது என்பதாகும்.
- ஜேர்மனியினால் முன்வைக்கப்பட்ட அரசொன்று கட்டியெழுப்பப்பட வேண்டியது சட்டத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டே எனும் கருத்தின்படி ஐரோப்பாவில் சட்டவாட்சி உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அமெரிக்காவில் சட்டவாட்சி என்பது அரசியலமைப்புடன் மிக நெருங்கிய தொடர்பினைக் கொண்டுள்ளது.
- அமெரிக்க குடியரசில் சட்டவாட்சியானது அந்நாட்டின் பொது சட்டமாக காணப்படுவதோடு மக்களின் ஆட்சி அல்ல சட்டத்தின் ஆட்சி (Rule by Law not by Man) என்ற கூற்றினால்

வெளிப்படுத்துவதும் அச்சிந்தனையாகும்.

- அரசு மற்றும் அதன் அதிகாரிகளின் அதிகாரம் சட்டத்தினால் வரையறுக்கப்படும் என்பதுடன் சட்டத்திற்கு மேலான வகையில் எவரும் இருக்க கூடாது எனவும் இவ்வெண்ணக்கருவின் மூலம் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

எளிமையாக கூறின்

- (I). அரசாங்கத்தின் அதியுயர் அதிகாரம்மிக்க நபர்கள் மற்றும் ஆட்சி நடவடிக்கைகளில் தொடர்புறும் அனைவரும் சட்டத்திற்கு கீழ்ப்படிந்தே செயற்பட வேண்டும்.
 - (II). சட்டவாக்கத்திற்கு, நட்ட அமுலாக்கத்திற்கு அரசாங்கத்திற்குள்ள அதிகாரத்தை சட்டரீதியான தடைகள் மூலம் வரையறுக்கப்பட வேண்டும்.
 - (III). காரணமின்றி பிரசைசுகள் கைது செய்யப்படல், சித்திரவதைக்கு உட்படுதல், பிரசைசுகளின் சுதந்திரத்தை மீறுதல் ஆகிய நடவடிக்கைகளில் இருந்த அரசு விலகியிருக்க வேண்டும்.
 - (IV). சட்டத் தொகுதிகள், நீதிமன்றத் தீர்ப்புகள் ஆகிய சட்ட ஆவணங்கள் மூலம் அரசு, அரச அதிகாரத்தின் மிது தெளிவான வரையறைகளை ஏற்படுத்தல்.
 - (V). நிறைவேற்றுத்துறை, சட்டத்துறையின் கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்படாத சுயாதீனமான நீதித்துறையொன்று காணப்பட வேண்டும்.
- ஆட்சி நடவடிக்கைகளின் பிரதான அங்கமாக கருதப்படும் சட்டவாட்சி பாதுகாப்பற்றதாகும். சனநாயகமும் பாதுகாக்கப்பட மாட்டாது. அது தொடர்பில் ஆட்சியாளர்கள் சட்டவாட்சி செயற்படுகின்றதா என்பதை தொடர்ச்சியாக அவதானிக்க வேண்டும்.
 - மேற்குறிப்பிட்டபடி சனநாயகத்தை மதிப்பிடுவதில் சட்டவாட்சி வெகுவாகத் தொடர்புறும். நடைமுறையில் சட்டவாட்சி மற்றும் நடைமுறைப்படுத்தப்பட வேண்டியிருப்பது சுதந்திரம், கௌரவம் மற்றும் பொறுமை ஆகிய பகுதிகளின் மீது சமமான கவனத்தின் அடிப்படையில் விருத்தி செய்வதன் மூலமாகும்.

மனித உரிமைகள்

- மனித உரிமைகள் என்பது எல்லா மனிதர்களும் கௌரவமான வாழ்க்கையினை வாழ்வதற்கும், ஆளுமையினை முழுமையாக விருத்திச் செய்து கொள்வதற்கும் மற்றும் சமூக நீதிக்கும் வழி ஏற்படுத்தும் ஒழுக்கம்சார் உரிமைகளாகும். மனிதன் பிறப்பதும் அவ்வொழுக்கம்சார் உரிமைகளுடனேயே. மனிதனானபடியால் வாழ்வதற்கான உரிமை, உணவிற்கான உரிமை, மனசாட்சிக்கான உரிமை, சமூக கௌரவத்தை பெறும் உரிமை ஆகியவற்றுக்கு பிறப்பிலேயே உரித்துடையவனாகின்றான்.
- தாராண்மைவாத சிந்தனையாளர்களின்படி அனைத்து உயிர்களினதும் வாழ்விற்கு ஓட்சிசன் வாயு எந்தளவு அவசியமோ அதேபோல் மனித சமூகத்தின் நிலைப்பிற்கு மனித உரிமைகள் அவசியமாகும். மனித உரிமைகள் என்பது உலக நீதிசார் உரிமையாகும். மனிதனாக பிறந்தபடியால் அனைத்து மனிதர்களுக்கும் இது உரித்துடையதாகும். ஆண், பெண் பேதமின்றி அனைவருக்கும் இவ்வுரிமையுண்டு. மனித நேயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு மனித உரிமைகள் நிலவுகின்றன. இது அனைவருக்கும் சமமானது. மனித உரிமைகள் ஒருபோதும் மீறப்படக்கூடாது ஆகும். அவ்வாறு மீறப்படுமாயின் அங்கு பாரதூரமான அநீதி இடம்பெறும்.
- மனித உரிமைகளானது உருவாக்கப்பட்டவையல்ல. அவை வெளிக்காட்டப்பட வேண்டியவை. ஆகையால் மனித உரிமைகள் என்பது ஐரோப்பாவிலோ அல்லது வேறு எங்கோ கட்டியெழுப்

பப்பட்டதல்ல. அனைத்து மனிதர்களுக்குமான கண்டு பிடிப்புகளாகும்.

- மனித உரிமைகள் தொடர்பான கோட்பாட்டு ரீதியான நிலைப்பு 17ஆம் நூற்றாண்டுக்கு அப்பாற்பட்டதல்ல. முதன் முதலில் மனித உரிமைகள் தொடர்பில் 17ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இங்கிலாந்தில் வெளியிடப்பட்டது. அப்போது வாழ்ந்த அரசியல் தத்துவஞானியான ஜோன் லொக் என்பார் மனித உரிமைகள் பற்றிய எண்ணக்கருவினை முதன் முதலில் முன்வைத்தார்.
- மனிதனுடைய வரலாறானது மூன்று மில்லியன் வருடங்களுக்கு மேல் பழைமையானது. மனித உரிமைகளும் அவ்வளவு பழைமை மிக்கது. எவ்வாறாயினும் சுதந்திரமான உழைப் பாளர்கள் இல்லாதிருந்த அதேநேரம் அடிமைமுறை, சாதிமுறை நிலவிய அரசின் ஏதேட் சையதிகாரம் கொண்டிருந்த நவீன சமூகத்தில் மனித உரிமைகள் என்பது வெளிப்படாத ஒன்றாகவே இருந்தது. பின்பு சுதந்திர உழைப்பு முறையின் ஆரம்பம், மதச்சார்பற்ற கல்விமுறை மற்றும் அச்ச ஊடகங்களின் தோற்றம் காரணமாக மனிதனுக்கு உரிமைகள் உண்டு என்ற சிந்தனை எண்ணக்கரு உருவாக்கப்பட்டதுடன் பிரசித்தி அடையும் சமூக நிலை உருவானது. இக்காலக் கட்டத்தில் ஆங்கில சமூகத்தில் அடிமைவாத்தில் இருந்து முதலாளித்துவ வாதத்திற்கு மாறும் செயன்முறை இடம்பெற்றுக் கொண்டிருந்தது.
- அத்துடன் அறிவுசார் வாதங்கள் மிகவும் உயர்ந்த மட்டத்தில் இடம்பெற்றன. மக்களின் வாழ்க்கை மற்றும் சொத்துக்கள் தொடர்பில் அரசனுக்கு அதிகாரம் இருக்க வேண்டுமத? அவ்வாறில்லாவிடில் அவ்வதிகாரத்தின் மிதான வரம்புகள் காணப்பட வேண்டுமா? ஜோன் லொக் பொது உரிமைகளை இனங்கண்டு அவை இயற்கை உரிமைகள் என குறிப்பிட்டார். இத்தகைய உரிமைகள் மனிதனின் நிலைப்பிற்கு சட்டமுறையில் தொடர்புறுகின்றது எனக் குறிப்பிட்டார். லொக் வாழ்வு, சுதந்திரம், சொத்து ஆகிய மூன்று உரிமைகளுக்கும் மனித உரிமைகளை வரையறுத்தார்.
- லொக்கின் பின் மனித உரிமைகள் பற்றிய எண்ணக்கரு தாராண்மைவாதம், சமவுடைமைவாதம் ஆகிய தத்துவங்கள் ஊடாக ஊட்டம் பெற்று வளர்ச்சியுற்றது. நடைமுறையிலுள்ள மனித உரிமைகள் எண்ணக்கருவினை சிவில், அரசியல், சமூகம் ஆகிய மூன்று அம்சங்களையும் உள்ளடக்கிய ஒன்றாக கருதப்படுகின்றது.

வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கம்

- இதன் கருத்து அரசாங்கத்தின் அதிகாரம் வரையறுக்கப்பட்டது என்பதாகும். இதன் நோக்கம் தனிமனித சுதந்திரத்தை பாதுகாப்பதாகும். ஆதலால் வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கத்தின்மூலம் எதிர்பார்க்கப்படுவது பெரும்பான்மையினர் சிறுபான்மையினரை காப்பது மட்டுமல்ல. பொதுவாக ஆட்சியாளர்களிடமிருந்து நாட்டு மக்களை பாதுகாப்பதாகும்.
- வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கக் கொள்கைக்கு ஏற்ப அரசாங்கத்தின் அரசியல் அதிகாரத்தையும் அதனை செயற்படுத்தும் குழுவினரையும் நிறுவன ரீதியாக கட்டுப்பாடுகள் மற்றும் தடை களுக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றது.)
- அனைத்தாண்மைவாதத்திற்கு எதிராக (Absolutism) வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கம் பற்றிய கொள்கையினை முறையாக முன்வைத்தவர்கள் ஜோன் லொக் (John Lock) மொண்டஸ்கியூ (Montesquieu) உட்பட ஏனைய அரசியல் சிந்தனையாளர்கள் ஆவர் (Calhoun 2002). அதன்படி வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கம் உள்வாங்கியிருப்பது “மனிதர்களின் ஆட்சி அல்ல சட்டத்தின் ஆட்சியே” (A government of laws not men) இடம்பெற வேண்டும் என்பதாகும்.
- வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கம் தொடர்பில் தாராண்மை சனநாயக கோட்பாடு மற்றும் நடைமுறையில் முக்கியமானதொரு இடம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. தாராண்மை சனநாயக ஆட்சி முறைக்கு முன்னர் நிலவிய ஆட்சி முறையில் அரச அதிகாரத்தின் மீது சிறுதளவிலான வரையறைகளே நிலவியது. அதன்படி அரசாங்கம் உரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கமாக மாறுவது

தாராண்மை சனநாயக ஆட்சிமுறையின் கீழாகும். இது பல்வேறு முறைகளில் இடம்பெறும்.

- I. ஆட்சியாளர்களின் அதிகாரத்தின் மீது கட்டுப்பாடுகளை விதித்தல், அரசியலமைப்பு, அதிகாரப் பகிர்வு, தடைகளும் சமன்பாடுகளும், சட்டவாட்சி, பிரசைசுகளின் அடிப்படை உரிமைகளை உறுதிப்படுத்தல் ஆகியவற்றின் மூலம் ஆட்சியாளர்களின் அதிகாரத்தின் மீது கட்டுப்பாடுகள் ஏற்படுத்தப்படுகின்றது.
- II. அரசாங்கத்தின் பதவி காலத்தின் மீது வரையறைகளை விதித்தல், சனநாயக ரீதியான ஆட்சிமுறைக்கு மாறாக சனநாயக ஆட்சிமுறையில் அரசாங்கத்தின் பதவிக்காலம் குறிப்பிட்ட வருடங்களுக்கு வரையறுக்கப்பட்டதாகும். அது நான்கு, ஐந்து அல்லது ஆறு வருடங்களாக இருக்கலாம். இது தொடர்ந்த ஒரே குழு ஆட்சியிலிருக்கும்போது ஏற்படக்கூடிய ஏதேச்சதிகார தன்மையினை தடுத்து அரசுக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் இடையிலான வேறுபாட்டினைப் பேணுவதற்கு உதவும். அத்தோடு அரசாங்க மாற்றமானது குறிப்பிட்ட வருடங்களுக்கு ஒருமுறை நடாத்தப்படும். தேர்தல்களின் மூலம் இரண்டு தேர்தல்களுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் இடம்பெறலாம்.
- III. அரசாங்கம் பொது மற்றும் தனியாள் வேறுபாடுகளை அடிப்படையாகக்கொண்டு நாட்டின் சமூக மற்றும் பொருளாதார துறைகளில் குறைந்தபட்சமாக தலையிடும். பழமை தாராண்மைவாதத்தின் மூலம் வெளிப்படுத்தப்பட்டதும் இதுவே. அதன்படி தனியாள் வாழ்க்கை மற்றும் சொத்துக்கள் மீது அரசாங்கம் தலையிடும் ஆட்சிமுறையில் இருந்து வலக வேண்டும் என்பதை விளக்குகின்றது.
- இவ்வாறு பிரதிநிதித்துவ சனநாயகத்தின் மூலத்தத்துவங்களுக்கும் வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கத்திற்கும் இடையில் ஏற்பட்டுள்ள உடன்பாடானது வரலாற்று நிகழ்வொன்றின் விளைவாக கருத முடியும். ஐக்கிய அமெரிக்க குடியரசு, பிரித்தானியா உட்பட அநேக மேலை நாடுகளில் 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாக்குரிமை வியாபித்துச் சென்ற சூழ்நிலையில் சொத்து, கல்வியற் குழாத்திடம் வாக்குரிமையுடன் அரசியல் அதிகாரமும் உரித்தாக்கப்பட்டது.
- அத்தகைய நிலையில் வாக்காளர்கள் வாக்கினை கொள்கை அடிப்படையில் பயன்படுத்துவதில்லை. அவர்களின் அழுத்தங்களுக்கு ஏற்ப பூரணமான சொத்துரிமையும் செல்வமும் மீண்டும் பகிரப்படும் நிலையை அடையக்கூடும் எனும் அச்சத்தை சொத்துடைய செல்வந் தர்கள் வெளிப்படுத்தினர். இந்த சனநாயக சவால்களுக்கு பரிகாரமாக மக்களாட்சியின் விடயப்பரப்பினை வரையறுக்க வேண்டும் என்பது பழமைவாதிகளின் கருத்தாகும். பலமிக்க இரண்டாம் மன்றத்தினை அமைத்துக்கொள்ளலும் சொத்துக்கள் மீதான சட்ட ரீதியான பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்காகவே இதனை அவர்கள் வலியுறுத்தினர்.
- வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கம் ஒன்றை கட்டியெழுப்புவதற்கு சனநாயக மூலத்தத்துவங் களுக்கும் வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்க மூலத்தத்துவங்களுக்குமிடையே உடன்படிக்கை யொன்றை ஏற்படுத்திக் கொள்வது இலகுவான காரியமல்ல. எனினும் ஆக்கப்பூர்வமான செயற்பாடொன்றின் மூலம் அதனை ஏற்படுத்த முடியும்.
- அனைத்து தாராண்மை சனநாயக ஆட்சியும் பிரதானமான பிரதிநிதித்துவ மற்றும் வரையறுக்கப் பட்ட அரசாங்கம் எனும் எண்ணக்கருவினை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமையப் பெறுகின் றது. இவ்விரண்டு மூலத்தத்துவங்கள் மீதான முக்கியத்துவம் பற்றி சனநாயக ஆட்சி நில வும் நாடுகள் ஒன்வொன்றிலும் வேறுபடுகின்றது. நவீன அரசுகளில் சனநாயக ஆட்சி உயர் மட்டத்தில் நிலவும் ஐக்கிய அமெரிக்க குடியரசில் தெளிவாக விளக்குகின்றது. இது திட்டமிட்டு ஏற்படுத்தப்பட்டதொன்றாகும். அமெரிக்க அரசியலமைப்பை உருவாக்கியோர் மக்களை இன்னல்களுக்கு உட்படுத்தும் ஆட்சி முறை ஒன்று ஏற்படுவதற்குள்ள சந்தர்ப்பத்தை தடுப்பதை நோக்காகக் கொண்டிருந்தனர். அதன்படி சர்வதிகாரத்தைக் கட்டுப்படுத்த

வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கம், அதிகார வேறாக்கம் பற்றிய கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொண்டது. தனியொரு தலைமைத்துவம் கொண்ட குழுவிடம் அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் அனைத்தும் காணப்படும் ஆட்சி அவர்களுக்கு தேவைப்படவில்லை. அதிகாரங்கள் குவிவதைத் தடுப்பதன் மூலம் வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கத்தினை ஏற்படுத்திக்கொள்வதற்காக பின்வரும் நான்கு உபாயங்களைப் பயன்படுத்தினர்.

1. சமஷ்டி வாதம்

சமஷ்டி வாதத்தின் மூலம் அநேகமான அதிகாரங்கள் மத்திய அரசிடமும் ஏனைய சில அதிகாரங்கள் மாநில அரசுகளிடமும் வேறுபடுத்தப்படும். வரி அறவிடல் போன்ற எஞ்சிய சில அதிகாரங்களை மத்திய மற்றும் மாநில ஆகிய இருவரைக அரசாங்கங்களும் செயற்படுத்த முடியும். பெரும்பாலான முக்கியமான பிரச்சினைகளின் போது பிராந்திய அரசுகளின் ஒத்துழைப்பின்றி மத்திய அரசு தனித்து செயற்படக்கூடிய நிலை இல்லை. கல்விப் போன்ற ஏனைய அதிகாரங்களில் மாநில அரசு தனித்து தீர்மானங்களை மேற்கொள்ள முடியும். இதனூடாக மத்திய அரசின் அதிகாரத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதே எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

2. அதிகார வேறாக்கம்

நிறைவேற்றுத்துறை என்னும் சனாதிபதி, சட்டவாக்கத்துறை எனும் காங்கிரஸ், நீதித்துறை ஆகிய வேறுபடுத்தப்பட்ட நிறுவனங்களுக்கு இடையில் அதிகாரத்தை வேறுபடுத்துவதையே எதிர்பார்த்தது. மாநில அரசுகளிலும் இவ்வாறான நடைமுறையொன்று காணப்படுகின்றது. இம்மூன்று நிறுவனங்களும் தமது அதிகாரத்தை செயற்படுத்த ஒத்துழைப்புடன் செயலாற்ற வேண்டும். இவ்வொத்துழைப்பு கீழ்வரும் உத்தியின் மூலம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது.

3. தடைகளும் சமன்பாடுகளும்

நிறைவேற்றுத்துறை, சட்டத்துறை, நீதித்துறை ஆகிய நிறுவனங்கள் ஒத்துழைப்புடன் செயலாற்றுவது எனும் அத்தியசியம் என்பதே தடைகளும் சமன்பாடுகளும் எனும் முறையின் கீழ் ஒரு நிறுவனம் ஏனைய நிறுவனத்தின் அதிகாரங்கள் மற்றைய நிறுவனத்தின் மூலம் தடைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அனைத்து அதிகாரங்களையும் அரசாங்கத்தின் தனியொரு நிறுவனத்தினால் செயற்படுத்த முடியாது. இதன்மூலம் அரசாங்கத்தின் செயற்றிறனான செயற்பாடுகள் அன்றி மக்களை இன்னலுக்குட்படுத்தும் ஆட்சிமுறையினை தடுப்பதன் மூலம் தனியாளர் சுதந்திரத்தை பாதுகாத்தல் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

4. உரிமைச் சட்டம்

பேச்சுரிமை, ஊடக சுதந்திரம், அரசியல் அமைப்புகளை அமைத்துக்கொள்ளும் சுதந்திரம், பிரசைகளின் அடிப்படை உரிமைகள் என்பன அரசியலமைப்பு திருத்தப்படுவதன் மூலம் பாதுகாக்க ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. இது உரிமைகள் சட்டம் எனப்பட்டது. போட்டித் தன்மை மிக்க தேர்தல் மூலம் இவ்வுரிமைகள் ஆட்சியாளர்கள் மற்றும் பிரசைகளுக்கிடையில் அதிகார சமநிலையை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

இதற்கும்மேலாக சட்டவாட்சியினைப் பாதுகாக்க இருமன்ற பாராளுமன்றம் ஒன்றைஏற்படுத்தல் போன்ற அரசியலமைப்பு ரீதியிலான முறைகள் ஊடாக ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இதன்மூலம் தாராண்மை சனநாயகத்தின் வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கம் வெளிப்படுகின்றது. பிரித்தானியாவில் தாராண்மை சனநாயகத்தில் பிரதிநிதித்துவ அம்சங்களுக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கப்படுகின்றது. ஆட்சியாளர்களின் தனிப்பட்ட தடைகள் மற்றும் அரசியலமைப்பு மூலம் அமைந்த நிறைவேற்றுத்துறை அதிகாரத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் நிறுவனங்கள் மற்றும் விதிகள் பிரித்தானியாவில் இல்லை. அதற்குப் பதிலாக தேர்தல் சட்டத்தின் மூலம் வெற்றிப்பெறும் கட்சிக்கு பெரும்பான்மை ஆசனங்கள் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

- அண்மைக்காலங்களில் பிரித்தானிய தாராண்மைவாதம் தொடர்பில் விளக்கத்தினை ஏற்படுத்திக் கொண்டுள்ளது. 1997ஆம் ஆண்டு அதிகூடிய பெரும்பான்மையுடன் வெற்றிப்பெற்று அதிகாரத்

தைக் கைப்பற்றிய தொழிற்கட்சி ஸ்கொட்லாந்து, வேல்ஸ் ஆகிய பிரதேசங்களுக்கு அதிகாரங் களைப் பொறுப்பளித்ததன் மூலம் மத்திய அரசின் அதிகாரங்கள் குறைந்துள்ளது.

- 1996 ஆம் ஆண்டு விகிதாசார தேர்தல் முறையினை அறிமுகப்படுத்துவதன் மூலம் நியூசிலாந்து பிரித்தானியா போன்று விரும்பியவாறு செயற்படுவதற்கு ஆணையளிக்கப்பட்ட சிறந்த சனநாயகத்திற்கு உதாரணமாக காணப்பட்டது. விகிதாசார தேர்தல் முறை மூலம் பெரும்பான்மை அரசாங்கம் ஏற்படுவது குறைந்துவிட்டது. 1990 களில் உரிமைகள் பிரகடன் ஏற்படுத்தப்பட்டமை அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தை கட்டுப்படுத்தியது.
- 2015 இல் இலங்கையில் கொண்டுவரப்பட்ட 19தாவது அரசியலமைப்புத் திருத்தம் சனாதிபதியிடம் காணப்பட்ட பெருவாரியான அதிகாரங்களில் பெரும்பாலான அதிகாரங்கள் குறைக்கப்பட்டது.

சுதந்திரமானதும் நீதியானதுமான தேர்தல்

- சனநாயகம் பற்றிய நவீன கோட்பாடுகளின்படி தேர்தல்கள் என்பது சனநாயக ஆட்சிமுறைக்கு அத்தியவசியமான ஒன்றாக கூறப்படுகின்றது. அதன்படி தேர்தல் ஒன்று இடம்பெற்றதும் நாடு சனநாயக ஆட்சிமுறையுடன் கூடிய நாடாக கருத முடியாது. சனநாயக ஆட்சிக்கு உறுதுணையாக அமையும் மூலத்தத்துவங்கள் சில தேர்தல் ஒன்றில் காணப்பட வேண்டும். அவையாவன,
 - I. எப்பதவிக்காக தேர்தல் மூலம் தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர்?
நாட்டின் கொள்கையினை வகுத்தல், நடைமுறைப்படுத்தல் தொடர்பில் பொறுப்புடைய நிறுவனங்கள் அதாவது சட்டத்துறை, நிறைவேற்றுத்துறைக்கு ஆட்களை தெரிவு செய்யும் போது கட்டாயமாக தேர்தல் முறையொன்று பின்பற்றப்பட வேண்டும்.
 - II. வாக்குரிமை பெறுவோர் யார்?
இதன்மூலம் எவ்விதமான பேதங்களும் இல்லாமல் குடித்தொகையில் மூத்தப் பிரசகங்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்க வேண்டும்.
 - III. எவ்வாறு வாக்களிப்பது?
வாக்களிப்பின் போது இரகசியத்தன்மை பேணப்பட வேண்டும். சுதந்திரமான, நீதியான தேர்தல் ஒன்றுக்கான பிரதான நிபந்தனையாக இது கொள்ளப்படுகின்றது.
 - IV. தேர்தல் ஒன்று போட்டித் தன்மை மிக்கதாதல்
போட்டித்தன்மை மிக்க தேர்தல் ஒன்றின் பிரதான பணி நாட்டை ஆளப்போவது யார் என்பதைத் தீர்மானிப்பதாகும். கம்யூனிச ஆட்சிமுறை வீழ்ச்சியடைவதற்கு முன்னர் கிழக்கு ஐரோப்பாவில் கம்யூனிச நாடுகள் உட்பட ஒரு கட்சி ஆட்சி சிலவிய நாடுகளில் தேர்தல் போட்டித்தன்மை மிக்கதாக கருதப்படவில்லை.
- நடைமுறையில் எல்லா நாடுகளிலும் தேர்தல் இடம்பெற்றாலும் வாக்காளர்களுக்கு உண்மையான தெரிவினை மேற்கொள்ள அவை இடமளிப்பதில்லை. ஏனெனில் தேர்தல் ஒன்றின்போது ஒரு வேட்பாளர் அல்லது வேட்பாளர் பட்டியல் ஒன்று தேர்தல் பிரிவு ஒன்றிற்காக முன்னிலை யானாலும் நிதி மற்றும் சட்ட ரீதியான வரம்புகள் மூலம் அநேகமானவர்களுக்கு பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றது. அவ்வாறான தேர்தல் போட்டித்தன்மை வாய்ந்ததல்ல.
- மேற்கூறப்பட்ட விடயங்கள் சனநாயக ரீதியிலான தேர்தல் முறையினதும் ஆட்சி முறையினதும் பிரதான நிபந்தனைகளாகும். இது அநேகமான நாடுகளில் அண்மையிலேயே ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டது. புராதான ஏதேன்ஸ், உரோமில் தேர்தல்கள் இடம்பெற்றாலும் இது மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. 1920இல் பிரித்தானியா கல்வி, சொத்து அடிப்படையில் வாக்குரிமையினை வழங்கியது.

அநேகமான பிரதேசங்களில் வெளிப்படையாக தேர்தல்கள் இடம்பெறவில்லை. ஆகவே அநேக நாடுகளில் தேர்தல் முறையானது அண்மையிலேயே தோற்றம் பெற்றது.

- ரொபட் டாலின் (Robert Dhal) கூற்றுப்படி சுதந்திரமான, நீதியான தேர்தல் என்பது சனநாயக தேர்தல் முறையில் முக்கியமானதாகும்.
- சுதந்திரமான தேர்தல் மற்றும் நீதியான தேர்தல் சுயாதீனமான இரு அம்சங்களாகும். எவ்வாறாயினும் இவையிரண்டுக்குமிடையில் தொடர்புகள் உண்டு. உதாரணமாக சுதந்திரமான தேர்தல் ஒன்றுக்கு தேவையான விடயங்கள் நிறைவேற்றப் படாவிடின் நீதியான தேர்தலை எதிர்பார்க்க முடியாது. தேர்தல் ஒன்று சுதந்திரமானதாக நடைபெற வாக்காளர், கட்சிகளுக்கு சட்டப்படியோ அல்லது வேறெந்த வகையிலோ தடைகளை பிறப்பிக்காது சுதந்திரமாக செயற்பட வைக்க வேண்டும். தேர்தல் சுதந்திரம் தொடர்பில் மனித உரிமைகள் பிரகடனத்தில் (1948) சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் தொடர்பான கொள்கை (1966) மற்றும் இதுபோன்ற ஆவணங்கள் உட்படும் அடிப்படை அரசியல் உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்கள் ஆகியவற்றாலானது.
- நீதியான தேர்தல் எனும்போது தேர்தல் ஒன்றுக்குத் தேவையான நியதிகள், சட்டத்திட்டங்கள் யாதேனும் சொற்களுக்கு ஏற்ப பயன்படுத்த வேண்டும். இவை நெகிழ்ச்சியுடையதாக இருக்கக் கூடாது. நிலையான மாறாத் தன்மைக் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும்.
- நீதியான தேர்தல் எனும் எண்ணக்கருவில் “நேர்மை” என்பது மற்றுமொரு எண்ணமாகும். இதன்மூலம் அனைத்து போட்டியாளர்களும் பக்கச்சார்பின்றி நடத்தப்பட வேண்டும்.
உதாரணம் : ஊடகத்தை பயன்படுத்தும் தன்மை.

- சுதந்திரமானதும் நீதியானதுமான தேர்தல் இடம்பெறும் தினத்தில் பிரதானமாக வாக்களிக்கும் தினத்திற்கு முற்பட்டக் காலம், தேர்தல் இடம்பெறும் தினம் அதற்கு பிற்பட்ட காலம் ஆகிய மூன்று கட்டங்களும் முக்கியமானதாகும். சுதந்திரம், நீதி என்பவற்றை மத்தியஸ்தம் செய்யும்போது அது தொடர்பான சகல மூலங்களையும் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். வாக்காளர் பதிவு, பதிவுக்காலத்தில் மேற்கொள்ள வேண்டிய செயற்பாடுகள், தேர்தல் பிரசார காலத்தில் எதிர்க்கட்சியினரை அச்சுறுத்தும் செயற்பாடுகள் அதிகாரத்திலிருக்கும் கட்சி பொதுச் சொத்துக்களைப் பயன்படுத்தல், வாக்காளரை அறிவுத்தல் செயற்பாடு இம் மேற்பார்வையில் இடம்பெ வேண்டும்.
- தேர்தல் தினத்தில் இடம்பெறும் செயற்பாடுகளை விட அதற்குமுன் அடம்பெறும் செயற்பாடுகள் தேர்தல் ஒன்றின் சுதந்திரம் மற்றும் நீதியின் முழுமையில் செல்வாக்கு செலுத்தும். இது வாக்காளர் மற்றும் அரசியல் தலைவர்களின் எண்ணங்கள் மீது அதற்கு முன் இடம்பெறும் செயற்பாடுகள் செல்வாக்கு செலுத்தவதாகும். உதாரணமாக வாக்காளர்களுக்கு விரும்பியவாறு ஒன்றுக்கூட சுதந்திரம் இல்லையெனில், வேட்பாளர்கள் தேர்தலுக்காக கட்சிகளை பதிவு செய்து கொள்வதில் சிக்கல்கள் காணப்படுமாயின் அது தேர்தல் களத்தில் பாதகமான வகையில் செல்வாக்குச் செலுத்தும்.

இதற்கிணையாக வாக்களித்தப்பின்பு வாக்குச்சீட்டுகளை கொண்டுச் செல்லல், கணக்கிடல், பெறுபேறுகளை வெளியிடுதல் என்பவற்றில் முறைக்கேடுகள் ஏற்படல். இதனால் அரசியல் செயற்பாட்டாளர்கள், தேர்தல் முடிவுகளை ஏற்காது விடலாம். இது சிலவேளைகளில் அரசியல் பதிவிகளை ஏற்காமைக்கும் அல்லது அரசியல் வன்முறைகளுக்கும் தூண்டப் படுவதன் மூலம் வெளிக்காட்டப்படலாம்.

மக்களுக்கு பொறுப்புக் கூறல்

- மக்களுக்கு பொறுப்புக் கூறல் சனநாயக ஆட்சியில் பிரயோக ரீதியான அம்சமான கருதலாம். ஏதேனும் பதவி அல்லது பொறுப்பில் இருக்கும் ஒருவர் தன்னுடைய தடத்தை தொடர்பில்

பொதுமக்களுக்கு பதிலளிக்க கடமைப்பட்டுள்ளார் என்பதே இதன் கருத்தாகும். இவ்வாறு ஒருவர் யாதேனும் விசேடமான செயலை செய்தல் அல்லது செய்யாது விடல் தொடர்பில் மக்களுக்கு பதில் கூறவேண்டும். இதுவே பொறுப்புக்கூறல் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. அரசியலின் அடிப்படை மக்களாக இருப்பதே அதற்கான காரணமாகும்.

- இவ்வாறு சனநாயக அரசியல் முறையொன்று செயற்படும்போது அரசு பதவிகளை வகிப்போர் தமது தீர்மானங்கள் மற்றும் செயற்பாடுகள் தொடர்பில் மக்களுக்கு பதில் கூற வேண்டியது கட்டாயமாகும்.
- அரசாங்கத்தின் பொறுப்புக்கூறல் தொடர்பில் இருவிதமான நோக்கங்கள் காணப்படுகின்றன.
 - மக்களுக்கு பதில் கூற வேண்டும் என்பது
 - பொறுப்புடன் செயற்படுவதை மக்கள் அரசாங்கத்திடம் எதிர்பார்த்தல்
- மக்களுக்கு பொறுப்புக்கூறல் தொடர்பில் அநேகமான சனநாயக நாடுகள் வெற்றிகரமான பொறுப்புக்கூறலை மேற்கொள்வதற்கு கீழ்வரும் கருவிகளைச் செயற்படுத்துகின்றன.
 - வாக்களிப்பதன் மூலம் அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கைகளை மத்தியஸ்தம் செய்வதற்கு பிரசைகளுக்கு இடமளித்தல்.
 - அபிப்பிராய வாக்கெடுப்பு .∴ கருத்துக் கணிப்பு முறை
 - அரசாங்க அதிகாரிகளின் நடத்தைகளை உறுதிப்படுத்துவதற்கான ஒழுக்க நெறிக் கோவைகள் மற்றும் சட்டங்கள், விதிமுறைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளமை.
- இவற்றின் அடிப்படை நோக்கம் அரசாங்கத்தின் பதவிகளை வகிக்கும்போது தெரிந்தோ தெரியாமலோ மேற்கொள்ளும் நடத்தைக் குறைகளை வழிப்படுத்துவதாகும். இதன்பொருட்டு
 - அநேகமான அரசாங்கங்கள் தகவல் அறியும் உரிமை சட்டத்தினை உறுதிப்படுத்தியுள்ளன.
 - அநேகமான அரசாங்கங்கள் புதிய கொள்கைகள் மதிப்பீடு மற்றும் கண்காணிப்பு நிறுவனங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன.
- மேற்குறிப்பிட்ட சனநாயக ஆட்சிமுறை மற்றும் அவற்றின் இயல்புகளை ஒரு தனிநபர் என்றவகையில் வாழ்வோடு இணைத்துக்கொள்ளும்போது சிறந்த விளைவுகளைப் பெற்றுக் கொள்ள முடிவதோடு அதற்கேற்ப சனநாயகமானது ஆட்சிமுறை போலவே வாழ்க்கை முறை என்றவகையில் மிக முக்கியமான பங்களிப்பினை வழங்குகின்றது என்பதனை ஆசிரியர் வகுப்பறையில் ஆழமாக கலந்துரையாட வேண்டும்.
 - ஏனையோரின் கருத்துக்களை ஏற்றலும் பொறுத்துக்கொள்ளலும்
 - பிரருடைய பெறுமதிகளை மதித்தல், அவற்றை அவமதிக்காமை.
 - தொடர்ச்சியாக செவிமடுத்தல் மற்றும் எதிர்க்கருத்துக்களை சகித்துக் கொள்ளல்.
 - பெரும்பான்மையை ஏற்றல், சிறுபான்மையை ஒடுக்காமை
 - கூட்டாக செயற்படல், தர்க்க ரீதியாக முடிவுகளை மேற்கொள்ளல்
- சனநாயக வாழ்க்கை முறை
 - தமது குடும்பத்தில்
 - பாடசாலையில்
 - சமூகத்தில்
 - வேலைத்தளத்தில், தொழில் புரியும் இடத்தில்

எவ்வாறு பொருத்தபாடாக்கிக் கொள்வது?

உத்தேச கற்றல் கற்பித்தல் செயன்முறைகள்

1. விவாத மேடை ஒன்றை நடாத்துதல்
 - இவ்வலகின் கீழ் விவாதத் தலைப்புகளை மாணவர்களுக்கு வழங்குதல்.
 - விவாதத்தை வழிப்படுத்தல் மற்றும் கலந்து கொள்ளும் குழுக்களை தெரிவு செய்து விவாதம் நடைபெறும் திகதியினை குறித்துக் கொள்ளல், வழிநடத்தல்
 - பார்வையாளர்கள் வினாக்களை கேட்பதற்கும் நேரத்தை ஒதுக்கிக் கொள்ளல்.

உசாத்துணைகள் 10 அரசியலமைப்பு மாதிரிகள்

தேர்ச்சி	:	10.0	சமகால உலகில் நிலவும் பல்வேறு அரசியலமைப்பு மாதிரிகள் தொடர்பில் ஒப்பீட்டு ரீதியான விளக்கமுடைய பிரசையாக செயற்படுவார்.
தேர்ச்சி மட்டம்	:	10.1	சமகால உலகில் ஒற்றை மற்றும் சமஷ்டியாட்சி அரசியலமைப்பு முறைகளின் தனித்துவம் மற்றும் வேறுபாடுகளை விபரிப்பார்.
பாடவேளைகள்	:	40	
கற்றற்பேறுகள்	:		• சமகால உலகில் நிலவும் சமஷ்டி அரசியல் அமைப்பு மாதிரிகளைப் பெயரிட்டு பகுத்தாய்வார். • ஒற்றையாட்சி அரசுகளின் மாதிரிகள் தொடர்பில் பிரித்தானியா, இலங்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு எடுத்துக்காட்டுவார். • ஒற்றையாட்சி மற்றும் மையப்படுத்தப்பட்ட அரசியலமைப்புகளை உதாரணங்களுடன் விபரிப்பார். • இலங்கைக்கு மிகவும் பொருத்தமான அரசியலமைப்பு மாதிரியின் அடிப்படை அம்சங்களை முன்மொழிவதற்கான திறன்களைப் பெறுவார்.

அறிமுகம்

உலகில் காணப்படும் பல்வேறு மாதிரிகளினாலா அரசியலமைப்புகளைப் பற்றிக் கற்பதே இவ்வலகின் எதிர்பார்ப்பாகும். அமெரிக்கா, இந்தியா, சுவீட்சர்லாந்து, பெரிய பிரித்தானியா, இலங்கை மற்றும் பிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகளின் மீது கவனம் செலுத்தப்படுகின்றது. இந்நாடுகளின் நடைமுறை அரசியலமைப்பு மாதிரிகளை மூன்று முறைகளின் மூலம் கற்கலாம். அவையாவன,

1. சமஷ்டி மாதிரி
 - I. அமெரிக்க முறை
 - II. இந்திய முறை
 - III. சுவீட்சர்லாந்து முறை
2. ஒற்றையாட்சி மாதிரி
 - I. பெரிய பிரித்தானியா
 - II. இலங்கை
3. ஒற்றை மற்றும் மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட மாதிரி
 - I. பிரான்ஸ்

சமஷ்டி மாதிரிக்கு சிறந்த உதாரணமான அமெரிக்க அரசியலமைப்பு சமஷ்டி முறையில் காணப்படும் சிறப்பான இயல்புகளைக் கொண்டுள்ளது. இங்கு அரசியலமைப்பின் மூலம் மத்திய மற்றும் பிராந்திய அரசுகளுக்கிடையே அதிகாரங்கள் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டுள்ளது.

மற்றுமொரு சமஷ்டி மாதிரி இந்திய சமஷ்டி முறை அதற்கே உரித்தான சிறப்பான இயல்புகளை காட்டுகின்றன. சமஷ்டி அரசியலமைப்பு என்பதை அரசியலமைப்பு வெளிப்படுத்தவில்லை. எனினும் அரசியலமைப்புகளின் சட்டமைப்பு சமஷ்டி தன்மையைக் கொண்டுள்ளது. சுவீட்சர்லாந்து அரசியலமைப்பு சமஷ்டியின் மாதிரியொன்றான கூட்டாண்மை சமஷ்டி (கொன்பெடரல்) பண்புகளால் ஆனது.

இவ்வலகில் ஒற்றையாட்சி அரசுகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களின் கீழ் பிரித்தானியா மீது கவனம்

செலுத்தப்படுகின்றது. ஒற்றையாட்சி அரசொன்றில் மத்திய அரசினால் சமூகத்தின் சகலத் துறைகளும் உள்ளீர்க்கப்பட்டு அதன் மேற்பார்வைகளின் கீழ் இயங்கும். பிரித்தானிய அரசியலமைப்பின் மாற்றங்கள் பற்றி அறிதல் இவ்வலகின் எதிர்பார்ப்பாகும். பிரித்தானிய காலனித்துவத்தின்போது ஒற்றையாட்சி அரசொன்றிற்கான அடித்தளத்தை இட்ட இலங்கை 1987ஆம் ஆண்டு 13ஆவது அரசியலமைப்பு திருத்தத்தின் மூலம் மாகாண சபைகளுக்கு அதிகாரங்களை பரவலாக்குவதன் மூலம் மாற்றத்திற்குள்ளானது. இதன்படி பிரித்தானியா இலங்கை ஆகிய இரண்டும் ஒற்றையாட்சிக் கட்டமைப்பிற்குள் அதிகாரங்களை பரவலாக்கம் செய்து கட்டமைப்பு ரீதியான மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டுள்ளது.

ஒற்றையாட்சி மற்றும் மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட மாதிரிகளுக்கு பிரதான எடுத்துக்காட்டு பிரான்சாகும். இது அதிகாரம் மையப்படுத்தப்பட்ட அரசாகும். பிரான்சில் கொண்டுவரப்பட்ட அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தங்கள் மூலம் ஒற்றையாட்சி மற்றும் மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட தன்மை குறிப்பிடத்தக்களவு மாற்றங்களுக்கு உள்ளானது. அங்கு காணப்படும் நிருவாக பரவலாக்கம் பிரான்சுக்கே உரித்தான ஒன்றாகும்.

இவ்வாறு நவீன அரசியலமைப்பு மாதிரிகளின் மூலம் பெற்றுக்கொள்ளும் அறிவினைக் கொண்டு இலங்கைக்கு மிகவும் பொருத்தமான அரசியலமைப்பு மாதிரிக்கான அடிப்படை அம்சங்களை பிரேரிக்கும் திறனை பெற்றுக்கொடுப்பதே இவ்வலகின் எதிர்பார்ப்பாகும்.

பாட விடயங்களை விளங்கிக் கொள்வதற்கான வழிகாட்டல்கள்

சமஷ்டி மாதிரிகை

1. அமெரிக்க முறைமை

அமெரிக்காவில் செயற்படுவது சமஷ்டி அரசியலமைப்பாகும். அதனால் அரசியலமைப்பின் மூலம் மத்திய, மாநில அரசுகளுக்கிடையில் அதிகாரங்கள் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டுள்ளது. மத்திய அரசாங்கத்திலோ, மாநில அரசாங்கத்திலோ பொதுச் சட்டத்தின்மூலம் இவ்வதிகார பங்கீட்டில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்த முடியாது.

1. அரசியலமைப்பின் மூலம் அதிகாரத்தை பங்கிடுவது எவ்வாறு? அவ்வத் தரத்திலான அரசாங்கங்களின் பொறுப்புகள் மற்றும் பிணைப்புகள் எவை என அறிந்திருத்தல் முக்கியமானதாகும். கீழ்வரும் காரணிகள் மூலம் அதனை விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.
1. தேசிய அரசாங்கம் எனும் மத்திய அரசாங்கத்திடம் அரசியலமைப்பினால் குறிப்பிடப்பட்ட அதிகாரங்கள் மாத்திரமே ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கும். (வெளியுறவு அதில் அடங்கும்)
2. தாம் செயலாற்றும் துறையில் மத்திய அரசு உயர்வானது.
3. அரசியலமைப்பினால் மத்திய அரசாங்கத்திற்கென குறித்தொதுக்கப்படாத மத்திய அரசாங்கத்தின் அரசியலமைப்பு மற்றும் மாநில அரசாங்கங்களின் அரசியலமைப்புகளில் தடைசெய்யாத அதிகாரங்கள் மாநில அரசாங்கங்களுக்கு உரித்தாகும்.
4. இதில் குறித்த விடேசமான சில அதிகாரங்கள் மத்திய மற்றும் மாநில அரசாங்கங்கள் இரண்டுக்கும் நீக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் சில அதிகாரங்கள் அவற்றுக்கு தடைச் செய்யப்பட்டுள்ளன.

அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் பொது இயல்புகள்

1. எழுதப்பட்டதொன்றாகும். இது சமஷ்டி யாப்பினதும், ஆட்சி முறையினதும் அத்தியவசியமான அம்சமாகும். மிகச் சிறிய ஆவணமான இது காங்கிரஸ் சட்டமூலம், வழமைகள், நீதிமன்றத் தீர்ப்புகள் மூலம் போசிக்கப்பட்டுள்ளது.
2. வழமைகள் மற்றும் மரபுகள். அரசியமைப்பினை ஆக்கியோர் எதிர்கால செயற்பாட்டிற்கு தேவையான சட்டகத்தை மாத்திரமே உருவாக்கியுள்ளனர். அதற்கான அமைப்பு, பண்பாடுகள், வழமைகள், மரபுகள் மூலமே கிடைக்கப்பெற்றுள்ளது.

3. உறுதித்தன்மை

அமெரிக்க அரசியலமைப்பானது திருத்துவதற்கு கடினமானதும், சிக்கலான நீண்ட சுற்றினையும் கொண்டுள்ளது. அரசியலமைப்பிற்கு கொண்டுவரப்படும் எந்தவொரு திருத்தத்திற்கும் மாநில அரசுகளின் 3/4 பெரும்பான்மை அவசியம்.

4. சமஷ்டி இயல்பு

அமெரிக்காவின் பல்வகைமையின் ஊடாக சுயாதீனத்தை கட்டியெழுப்பிக் கொள்வதற்காக மேற்கொண்ட முயற்சியின் விளைவாக சுதந்திரமான அரசுகள் ஒன்றிணைந்து உலகிற்கு அளித்தக் கொண்டே அமெரிக்க அரசியல் அமைப்பு மற்றும் ஆட்சிமுறையாகும். 13 மாநில அரசுகளில் ஆரம்பித்து தற்போது 50 மாநிலங்கள் வரை வியாபித்துள்ளது.

அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் உயரியத் தன்மை சமஷ்டி தன்மையின் முக்கிய இயல்பாகும்.

5. அமெரிக்க அரசியலமைப்பு வலுவேற்றாக்க கொள்கையினை பின்பற்றி அதில் தடைகள் சமன்பாடுகள் எனும் தத்துவத்தை உள்ளடக்கியுள்ளது. இதன் நோக்கம் கொடுரமான தான்தோன்றித்தனமான ஆட்சி ஏற்படுவதை தடுத்தலாகும்.

6. உரிமைகள் பிரகடனம்

அடிப்படை உரிமைகள், சொத்துக்கள் மற்றும் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு இது உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது.

7. நீதிப்புனராய்வு (Judicial review)

அரசியலமைப்பினை வரைவிலக்கணப்படுத்துவதன் ஊடாக நீதிமன்றங்கள் அவ்வதிகாரத்தினைப் பெற்றுள்ளன.

8. அமெரிக்க அரசியலமைப்பு மக்கள் இறைமை எனும் தத்துவத்தின் அடிப்படையில் அமையப்பெற்றுள்ளது. ஆட்சி செய்யும் அதிகாரம் மக்களிடம் காணப்படுகின்றது என்பதே இதன் கருத்தாகும்.

9. கூட்டாட்சிவாதம்.

அமெரிக்க கூட்டாட்சி தலைவர் ஜனாதிபதியாவார். இவர் மக்களால் தெரிவு செய்யப்படுகின்றார். அரசியலமைப்பு அதிகாரத்தைப் பெறுவதும் மக்களிடமிருந்தே. அனைத்து மாநில அரசுகளும் தமது அரசியலமைப்பினை கூட்டாட்சி தத்துவங்களுக்கு ஏற்பவே ஒழுங்கமைத்துக்கொண்டுள்ளன.

10. இது ஜனாதிபதி அரசியலமைப்பாகும்.

11. இரட்டைக் குடியுரிமை காணப்படல்.

அமெரிக்கர்கள் அமெரிக்கா எனும் மத்திய அரசிலும், மாநில அரசுகளிலும் பிரசைகளாவர்.

அமெரிக்க மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள்

■ அமெரிக்க அரசியலமைப்பு வெளிப்படையாகவே மத்திய அரசாங்கத்தின் சட்டத்துறை, நிறைவேற்றுத்துறை, நீதித்துறை அதிகாரங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளது. அவ்வாறு குறித்தொருக்கப்பட்ட அதிகாரங்களில் மாநிலங்களுக்கு இடையிலான வர்த்தகத்தை நிருவகித்தல் போன்ற அதிகாரங்களுக்குப் புறம்பாக வங்கிகளை ஆரம்பித்தல் போன்ற மறைமுகமான அதிகாரங்களும் அடங்கும். இதன்படி அரசியலமைப்பின் முதலாம் அத்தியாயத்தின் எட்டாம் பிரிவின் 3ஆம் உபபிரிவின் மேற்குறிப்பிட்டுள்ள அதிகாரத்திற்கான காரணமாக அமைந்துள்ளது. மேற்படி பொறுப்புக்களை நிறைவேற்றும் பொருட்டு பின்வரும் அதிகாரங்கள் மத்திய அரசாங்கத்தின் பொறுப்பில் விடப்பட்டுள்ளன. அவையாவன,

◆ வெளிநாட்டு தொடர்புகள் பற்றிய அதிகாரம். இதன்கீழ் மத்திய அரசாங்கம் நிலத்தைக் கொள்வனவு செய்தல், கண்டுபிடித்தல் மற்றும் கைப்பற்ற முடியும்.

◆ மத்திய மாநிலங்களுக்கிடையில் அதிகாரம் வேறுபடுத்தப்பட்டிருப்பினும் மாநிலங்கள்

தொடர்பில் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு பொறுப்பளிக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரம் பின்வரும் நான்கு விடயங்களில் தங்கியுள்ளது.

1. உயரியத் தன்மை (உன்னதத் தன்மை) சார்ந்த விதிமுறைகள்
2. போர்த் தொடர்பான அதிகாரம்
3. வர்த்தகம் தொடர்பான விதிமுறைகள்
4. வரி அறவிடல், செலவு செய்தல் தொடர்பான அதிகாரம்

- இத்தகைய நிலையானது அநேகமான மாநில அரசுகள் சுயாதீனமாக இயங்கத் தடையாக அமைந்துள்ளது.
- மத்திய அரசின் அதிகாரம் மேலோங்குவதற்கு 1868 இல் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஐந்தாம் திருத்தம் காரணமாகியுள்ளது. இதன்மூலம் காங்கிரஸ் யாப்பினை மீறுதல், சட்டத்தின் முறைமையினை இல்லாதொழித்தல் எனும் நிலைமைகளை சரிசெய்தல் மற்றும் சட்டத்தின் மூலம் சமமான பாதுகாப்பினை ஏற்படுத்துவதற்கும் அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது.
- மத்திய அரசின் மேற்குறித்த அதிகாரங்கள் தொடர்பில் சரளமான விளக்கத்தினை வழங்குவது பொருத்தமாகும்.

1. உன்னத தன்மைத் தொடர்பான விதிமுறைகள்

யாப்பின் முக்கியமான விதிமுறையான இது பற்றி ஆறாம் அத்தியாயமானது அரசியலமைப்பு அதன் நோக்கங்களை அடைந்துக்கொள்வதற்கான காரணிகள் மற்றும் ஐக்கிய மக்கள் குடியரசின் கீழ் இடம்பெறும் ஒப்பந்தங்கள் நாட்டின் பிரதான சட்டங்களாகும். இதன்படி மத்திய அரசியன் அதிகாரங்கள் இடம்பெறும் அதேவேளை மாநில மற்றும் உள்ளூராட்சியின் தனித்துவம் தொடர்பில் இவ்விதிமுறைகளைக் கருத்திற் கொள்ளாது தேசிய அரசாங்கத்தின் சட்டங்களுக்கும் விதிகளுக்கும் புறம்பாக மாற்றங்களை ஏற்படுத்த முடியாது.

உதாரணம் : மத்திய அரசினால் பிறப்பித்த குறைந்தப்பட்ச ஊதியம் பற்றிய விதிமுறைகளைக் கருத்திற் கொள்ளாது அதைவிடவும் குறைந்தப்பட்ச ஊதியத்தை தீர்மானிக்க அதிகாரம் இல்லை. அதொகையிலும் கூடிய குறைந்தப்பட்ச ஊதியத்தை தீர்மானிக்க முடியும்.

2. போர்த்தொடர்பான அதிகாரங்கள்

- இதன்படி வெளிநாடு அல்லது சர்வதேச தீவிரவாத ஆக்கிரமிப்புகளில் இருந்து அரசாங்கத்தைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளும் அதிகாரம் மத்திய அரசுக்கு உண்டு.
- தேசிய பாதுகாப்பு தொடர்பான இவ்வதிகாரம் போர்ப்புரிவதற்கான அதிகாரத்தையும் கொண்டுள்ளது.
- இதன்படி மாநிலங்களுக்கு ஊடாக செல்லும் வானெல்லையை தடைசெய்தல் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு உரித்தான விமான நிலையங்களைக் கைப்பற்றிக் கொள்வதற்கான அதிகாரம் மத்திய அரசுக்கு உண்டு.

3. மாநிலங்களுக்கு இடையிலானதும், சர்வதேச ரீதியிலானதுமான வர்த்தகத்தை தீர்மானித்தல். யாதேனும் ஒரு மாநிலத்திற்கு மாத்திரம் வரையறுக்கப்படாத சகல வர்த்தக நடவடிக்கைகள் தொடர்பாகவும் சட்டங்களைப் பிறப்பிக்க காங்கிரஸ் அதிகாரம் உடையது.

வர்த்தகம் தொடர்பான விதிமுறைகளின் கீழ் சமஷ்டி அரசாங்கத்திற்கு வெளிநாட்டவர்கள் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையில், இந்திய கோத்திரங்களுக்கிடையில் வர்த்தகத்தை மேற்கொள்ள அதிகாரம் உண்டு. இதன்மூலம் பரந்த மானுட நடவடிக்கைகளை வழிநடாத்தும் அதிகாரம் கிடைக்கப்பெறுகின்றது. அமெரிக்காவில் குறித்தவொரு மாநிலத்திற்கு மாத்திரம் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வியாபாரம் இல்லை எனலாம். உதாரணம் : 1824 - 1924 ஆகிய ஆண்டுகளில் வழங்கப்பட்ட கிபன்ஸ் ஒக்டன் “வழக்குத் தீர்ப்பு மாநிலங்களுக்கு இடையிலான வர்த்தகத்தைத் தீர்மானிக்கும் அதிகாரத்தை ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது” (இவ்வழக்கு நிவ்யோர்க் மாநில ஒக்டன் என்பவருடன் தொடர்புடையது. இவருக்கு நிவ்யோர்க், நிவ்ஜேர்ஸி ஆகிய மாநிலங்களுக்கிடையில் நிராவி இயந்திரத்திரப் போக்குவரத்திற்கான அனுமதிபத்திரம் வழங்கப்பட்டது. இதனை நிவ்யோர்க் மாநிலம் வழங்கியது. ஒக்டன் இவ்வனுமதிபத்திரத்தினை பயன்படுத்தி நோமன் கிபன்ஸ் என்பார் நடாத்திச் சென்ற படகுச் சேவையினை இடைநிறுத்துமாறு நிவ்யோர்க் நீதிமன்றத்தைக் கேட்டுக்கொண்டார். கிபன்ஸ் தனது படகு சேவையினை 1793 காங்கிரஸ் சட்டத்திற்கு ஏற்பவே நடாத்திச் செல்லப்படுகின்றது

என குறிப்பிட்டார். எனினும் அதனை நிவ்யோர்க் நீதிமன்றம் மறுத்து தேசிய அரசாங்கத்தைப் போலவே மாநில அரசாங்கத்திற்கும் வரி அறவிடும் அதிகாரம் உண்டு என குறிப்பிட்டது. மத்திய அரசாங்கத்திற்கு இருப்பது போலவே நிவ்யோர்க் மாநிலத்திற்கும் வர்த்தகத்தைத் தீர்மானிக்கும் அதிகாரம் உண்டு என்ற தீர்ப்பை வெளியிட்டது. கிபன்ஸ் மீண்டும் மீயுயர் நீதிமன்றத்தில் மேன்முறையீடு செய்ததோடு தேசிய அரசாங்கத்திற்கு உயரிய அதிகாரம் உண்டு என குறிப்பிட்டார். மீயுயர் நீதிமன்றமானது வர்த்தகத்தை மாநிலங்களுக்கு இடையிலான செயற்பாடாகவே வரைவிலக்கணப்படுத்தியது.)

இங்கு மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரம் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. அதன்படி லொத்தர் சீட்டு, வானொலி, தொலைக்காட்சி, மின்னஞ்சல், இணையம் உட்பட பரந்த பரப்பிலான அதிகாரங்கள் மத்தியரசிற்கு உரித்தானது.

4. வரி அறவிடுவதற்கும் செலவு செய்வதற்குமான அதிகாரம்.

காங்கிரஸ் தனித்து பொதுநலனை விருத்திச் செய்வதனால் சட்டங்களை பிறப்பிப்பதற்கு யாப்பு ரீதியான அதிகாரம் இல்லை எனினும் குறிக்கோலுக்கு ஏற்ப வரி அறவிடவும், செலவு செய்யவும் முடியும். உதாரணம் : மத்திய அரசுக்கு கல்வி மற்றும் விவசாயம் தொடர்பில் நேரடியாக தீர்மானம் மேற்கொள்ள அதிகாரம் இல்லாவிடினும் அதற்காக நிதி ஒதுக்கீடு செய்யவும் வேளாண்மை தொடர்பான நன்கொடைகளை வழங்கவும் முடியும்.

மத்திய அரசு மாநிலங்களுக்கான நிதியினை ஒதுக்கீடு செய்யும்போது அவற்றுக்கு விதிக்கும் நிபந்தனைகள் மூலம் தேசிய அரசு மாநில அரசுகளின் செயற்பாடுகளில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் ஊக்குவிப்புகளை ஏற்படுத்தும். மாநில அரசுகள் நிதி தேவை ஏற்படின் மத்திய அரசியன் நிபந்தனைகளை ஏற்க வேண்டும்.

மத்திய அரசு நிதியினை ஒதுக்கும்போது அதனை எவ்வாறு செலவிட வேண்டும் என தீர்மானிக்க முடியும். நிதியினை கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளல், கட்டுப்படுத்துவதற்கான அச்சுறுத்தலை விடுப்பதன் மூலம் மாநில அரசுகளையும் நபர்களினதும் செயற்பாடுகள் மீது கட்டுப்பாடுகளை விதிக்க மத்திய அரசினால் முடியும். உதாரணம் : யாதேனும் செயற்றிட்டத்திற்காக வழங்கப்படும் நிதியினை யாரேனும் நபருக்கு நிறம், இனம், பால் மற்றும் உடல் தகுதிகளில் ஏதேனும் ஒன்றை காரணங்காட்டி வழங்கப்படுமாயின் நிதியுதவியினை மறுத்தால் வழங்கப்படும் நிதியுதவி நிறுத்தப்படும்.

அமெரிக்க மாநில அரசுக்குரிய அதிகாரங்கள்

அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் மூலம் மத்திய அரசுக்கு குறித்தொதுக்கப்படாத சகல அதிகாரங்களும் மாநில அரசுகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை அரசியலமைப்பின் மட்டுபாடுகளுக்கு மாத்திரமே வரையறுக்கப்படும். உதாரணம் : பாடசாலைகள், உள்ளூராட்சி நிறுவங்களை உருவாக்கும் அதிகாரங்களைக் குறிப்பிடலாம்.

- மத்திய அரசின் சட்டங்களோடு முரண்பாடாத வரையில் அவற்றை அனுபவிக்க முடியும்.
- மத்திய மாநில அரசுகள் இணைந்து பயன்படுத்தும் அதிகாரங்களும் உண்டு. இவை ஒத்தியங்கும் அதிகாரங்களாகும். உதாரணம் : வரி விதிப்பதற்கான அதிகாரம், அவ்வவ் மாநிலத்தின் உள்ளக செயற்பாடுகளில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் வியாபாரத்தை தீர்மானித்தல்.
- மாநிலங்கள், மாநிலங்களுக்கிடையிலான வியாபாரத்தின் அடிப்படையில் தேவையற்ற அழுத்தம் ஏற்படும் வகையில் அல்லது மத்திய அரசாங்கத்தின் செயற்பாடுகளில் தலையிடும் வகையில் செயற்பட முடியாது.

உதாரணம் : ஒரே விதமான தேசியச் சலுகை (Uniform National Treatment) மாநிலங்களுக்கு இடையிலான வர்த்தகம் என்பவற்றை மத்திய அரசின் சட்டத்துறையே தீர்மானிக்கும். அவை சனாதிபதியின் அனுமதி மற்றும் நீதிமன்ற கொள்கை என்பவற்றுக்கு வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன.

மத்திய அரசு	மாநில அரசு	ஒத்தியங்கு
மாநிலங்களுக்கு இடையிலான வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகத் தீர்மானங்கள் போர்ப் பிரகடனம் தபால் சேவை நிதி உள்நாட்டு பெருந்தெருக்கள் வெளியுறவு குடியுரிமையை வழங்கல்	உள்ளூராட்சி மன்றங்களை தாபித்தல் குடியுரிமையுடன் தொடர்புடைய பாதுகாப்பு (பொலிஸ் நடவடிக்கை) ஆரம்ப மற்றும் இடைநிலைக் கல்வி	வரிவிதிப்பு, சேகரிப்பு மற்றும் அறவீடு அரசுக்கு நிதியினைப் பெற்றுக்கொள்ளல், செலவு செய்தல் புதிய அரசாங்கத்தின் தன்மைக்கு ஏற்ப நீதிமன்றங்களை நிறுவுதல் சட்டங்களை விதித்தல் மற்றும் நடைமுறைப்படுத்தல் சிவில் உரிமைகளை பாதுகாத்தல் தேர்தல் நடாத்துதல் சுகாதார பாதுகாப்பு, நலன்புரி

யாப்புசார் வரையறைகள்

சமஷ்டி செயற்பாட்டினை உறுதிப்படுத்த மத்திய அரசினைப் போலவே மாநிலங்களுக்கும் வரையறைகள் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. மாநில அரசுகளுக்கு கீழ்வரும் கட்டுப்பாடுகள் காணப்படுகின்றன.

1. வெளிநாடுகளுடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளல்.
2. வேறு தேசங்களுடன்க கடற்படை மற்றும் வர்த்தக நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதற்கு அவ்வவ் பிரச்சைகளுக்கு அதிகாரம் வழங்குதல்
3. பணத்தினை வெளியிடுதல் (Coning Money)
4. கடன் பத்திரங்களை வழங்கல் (Issung of bills of Credit)
5. ஏற்றுமதி இறக்குமதி வரி விதிப்பு
6. வெளிநாட்டுக் கப்பல்களில் வரி அறவிடல்
7. நடைமுறைமுறையில் தேசிய படையணி (National guard) எனும் மாநில இராணுவப்படை தவிர்ந்த ஒத்திசையும் நிலைமையின் கீழ் இராணுவம் அல்லது கப்பல் வைத்திருத்தல்.
8. போர்ப்புரிதல்

இவற்றினூடாக மத்திய அரசாங்கத்தின் மீதும் தடைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

1. பிராந்தியங்களின் அதிகாரம் நடவடிக்கைகளுக்கு தடைகளை ஏற்படுத்தும் வகையில் மத்திய அரசு செயற்பட முடியாது.
2. வரி அறவிடல், மாநிலங்களுக்கு இடையிலான வர்த்தகம் தொடர்பில் மத்திய அரசின் அதிகாரம் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. எனினும் மத்திய அரசின் அதிகாரப் பரப்பு அண்மைக்காலமாக வளர்ச்சிப் பெற்றுவருவதில் பல்வேறு காரணிகள் செல்வாக்கு செலுத்தியுள்ளன.
 1. மாநிலங்கள் பல்வேறு காரணங்களுக்காக மத்திய அரசில் தங்கியிருக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளமை.
 2. தேசிய வாதத்தின் வளர்ச்சி மற்றும் அதனூடாக பிராந்திய அரசுகளின் தனித்துவத்தை விட அமெரிக்கா தேசிய அடையாளம் பிரபல்யம் அடைதல்.
 3. மத்திய அரசுக்கு சாதகமாக நீதிமன்றத் தீர்ப்புகள்
3. வழங்கப்பட்டத் தீர்ப்புகளில் மீயுயர் நீதிமன்றமானது மாநிலங்களுக்கு தேசிய சட்டங்களை இயக்குவதற்கான கட்டளைகளைப் பிறப்பிக்க முடியாது என்பதை ஏற்றுக்கொண்டிருந்தாலும் தேசிய அரசியனால் ஒதுக்கப்படும் நிதியினூடாக மாநிலங்களைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள

முடியும்.

4. உள்ளக கிளர்ச்சிகளிலிருந்து மாநிலங்ளைப் பாதுகாக்க மத்திய அரசு கடமைப் பட்டுள்ளது. உதாரணம் : உரிய மாநிலத்தில் அதிகாரமிக்க நிறுவனத்தினால் விடுக்கப்படும் வேண்டுகோலுக்கு இணங்க சனாதிபதி இராணுவத்தை அனுப்ப முடியும். ஆகவே சட்டமுறையான பிணைப்புகளுடனான முறையொன்றாகவே அமெரிக்க சமஷ்டி முறை குறிப்பிடப்படுகின்றது.

மாநிலங்களுக்கிடையிலான தொடர்புகள்

- அமெரிக்க சமஷ்டி அரசியலமைப்பின்படி மாநில அரசுகளுக்கிடையில் தொடர்புகள் சமஷ்டி அரசியலமைப்பு தத்துவங்களின் அடிப்படையிலேயே வழிநடத்தப்படுகின்றது.
- அரசியலமைப்பின் நான்காம் உறுப்புரையில் இது தொடர்பில் பின்வருமாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
- I. புதிய மாநிலங்களை இணைத்துக்கொள்ள அல்லது ஏற்றுக்கொள்ள மத்திய அரசின் காங்கிரஸிற்கே அதிகாரம் உள்ளது.
- II. மாநில அரசொன்றிற்கு வேரொரு மாநில பிரசை ஒருவரின் அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பில் விசேட சலுகை வழங்கவோ அல்லது வழங்காதிருப்பதற்கோ சட்டத்தில் காணப்படும் சலுகைகள் எதிர்பார்ப்புகள் என்பன தொடர்பான விடயங்களை மறைத்து செயலாற்ற முடியாது.
- மாநில அரசுகள் தமது பிரசைகளுக்கு வழங்கும் சலுகைகளை ஏனைய மாநிலங்களின் பிரசைகளுக்கும் வழங்க வேண்டும். அதாவது சட்டப்பாதுகாப்பு, சமாதானமாக தொழில் ஒன்றில் ஈடுபடல், நீதி நிவாரணத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளல்.
- III. அரசியலமைப்பின் பதினான்காவது உறுப்புரையின் 2ஆம் உபபிரிவின் படி குறிப்பிட்ட மாநிலம் ஒன்றில் குற்றம் ஒன்று மேற்கொள்ளப்பட்டு வேரொரு மாநிலத்திற்கு தப்பிச் செல்லும் ஒருவரை கைது செய்து அம்மாநிலத்தின் உரிய அதிகாரியிடம் ஒப்படைத்தல் வேண்டும் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. யாதேனும் மாநிலம் ஒன்று மற்றொரு மாநிலத்தின் குற்றவாளிக்கு பாதுகாப்பு வழங்கக்கூடிய இடமாக இருக்கக் கூடாது என்பதே இதன் கருத்தாகும்.
- II. பரிபூரணமான நம்பிக்கை எனும் சித்தாந்தத்தின் அடிப்படையிலேயே மாநில அரசொன்று கருமமாற்ற வேண்டும். வேறு மாநில அரசுகளின் சட்ட ஆவணங்கள், நீதிமன்ற செயன்முறைகள் தொடர்பில் நம்பிக்கை வைத்து கருமமாற்ற வேண்டும் என்பதே இதன் கருத்தாகும்.

மாநில அரசுகளுக்கிடையிலான இணக்கப்பாடு

மத்திய அரசுக்கும் மாநில அரசுக்கும் இடையிலான அதிகாரத்தினை பகிர்ந்துக் கொள்வது மட்டுமின்றி மாநில அரசுகளுக்கிடையே ஒத்துழைப்பு கருதியும் சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்பதே அமெரிக்க சமஷ்டி முறையின் முக்கிய பண்பாகும்.

ஒவ்வொரு மாநிலங்களினதும் போராட்டங்களை சமாதானமாகத் தீர்ப்பதற்கு அரசியலமைப்பின் மூலம் விதிமுறைகள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. மாநில அரசுகள் தமது மாநிலங்களுக்கிடையிலான சட்டப்பிரச்சினைகளை உச்ச நீதிமன்றங்களுக்கு எடுத்துச் செல்ல முடியும். இதற்காக மாநிலங்களுக்கிடையில் முகவர் நிறுவனங்கள் (Agencies) உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. மாநிலங்களுக்கிடையே ஏற்படும் இணக்கப்பாட்டினை காங்கிரஸினால் அங்கீகரிக்கும்போது அவ்வொப்பந்தத்தில் கையொப்பம் இட்ட மாநிலம் அதன்மீது கட்டுப்பாடு கொண்டதாக இருக்கும். அவற்றை தேசிய நீதிமன்றத்தின் மூலம் செயலுருப்படுத்த முடியும்.

இவ்வாறான ஒப்பந்தங்கள் பரவலாக காணப்படும் சில துறைகள்

- I. சூழல் பாதுகாப்பு
- II. குற்றத் தடுப்பு
- III. நீர் உரிமை
- IV. உயர் கல்விப் பரிமாற்றம்

தேசிய நீதிமன்றமும் சமஷ்டி வாதமும்

மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கிடையிலான அதிகார பகிர்வு எவ்வாறு இடம்பெற வேண்டும் என்பது தொடர்பாக அரசியல் செயன்முறையின் மூலம் தீர்மானிக்கப்பட்டாலும், எத்தகைய நிலையிலான அரசாங்கம், யாது செய்ய வேண்டும், யாருக்காக செய்ய வேண்டும், யாருக்கு செய்ய வேண்டும் போன்ற பிரச்சினைகளை தீர்த்தல் தொடர்பில் தேசிய நீதிமன்றத் தொகுதி விசேடமான பணியினை நிறைவேற்றுகின்றது.

மெக்லோ ∴ மேரிலேண்ட் வழக்குத் தீர்ப்பின் மூலமே அமெரிக்க உச்ச நீதிமன்றத்துக்கு இவ்வதிகாரம் 1819ஆம் ஆண்டு ஒப்படைக்கப்பட்டது. இவ்வழக்கின் தீர்ப்பின் போது உச்ச நீதிமன்றத்துக்கும் மத்திய அரசிற்கும் மாநிலங்களுக்கும் இடையில் காணப்படும் அதிகாரப் பகிர்வினைப் தீர்மானம் செய்ய வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

இதன்போது காங்கிரஸ் ஐக்கிய குடியரசு வங்கியை உருவாக்குவதற்கு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது. இதற்கு மேரிலாந்து எதிர்ப்பினை வெளியிட்டது. மாநிலத்தில் பதிவைப் பெறாத எந்தவொரு வங்கிக்கும் பத்தாயிரம் அமெரிக்க டொலர்கள் வரியாக செலுத்த வேண்டி ஏற்பட்டது. இவ்வரியினை ஜேம்ஸ் வில்லியம் மெக்லோஜ் எனும் அமெரிக்க வங்கியின் பிரதான செலுத்த மறுத்தார். மேரிலாந்து மாநிலத்தின் சார்பில் வாதிட்ட வழக்கறிஞர்கள் அரசியலமைப்பின்படி வங்கிகளை ஆரம்பிக்கும் அதிகாரம் வழங்கப்படவில்லை எனக் குறிப்பிட்டனர். குறிப்பிட்ட அதிகாரங்களை அதிகாரங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு தேவையான சட்டங்களைப் பிறப்பிப்பதற்கான அதிகாரம் மத்திய அரசிற்கு உண்டு எனவும், மாநில சட்டங்களுக்கும், மத்திய அரசின் சட்டங்களுக்கும் இடையில் முரண்பாடுகள் தோன்றுமாயின் மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்களே மேல்நிலைப்பெறும் என வாதிடப்பட்டது. மத்திய அரசின் இறுதிக் குறிக்கோல் நியாயமானது என நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது. இச்செயற்பாடு அரசியலமைப்பிற்கு முரணானது அல்ல எனவும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. உள்ளூரை அதிகாரம் (ஐஅிடநைன் ிழநச) தேசிய அதிகாரம் தொடர்பான மூலத்தத்துவங்கள் மூலம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வழக்குத் தீர்ப்பின் மூலம் மத்திய அரசின் அதிகாரங்கள் வளர்ச்சியடைந்துள்ளது.

அமெரிக்க சமஷ்டி முறையினை விளங்கிக் கொள்ளும்போது தேசிய நீதிமன்றத் தொகுதி மற்றும் மாநிலங்களுக்கிடையே நிலவும் தொடர்பு என்பன முக்கியமானதாகும்.

- I. தேசிய நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகளுக்கு மாநில மற்றும் உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களின் செயற்பாட்டினை பரசீலனை செய்வதற்குள்ள அதிகாரம் மத்திய அரசின் அதிகாரம் வளர்ச்சியடைய ஏதுவாய் அமைந்தது.
- II. மாநிலங்கள் அல்லது உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களின் எல்லா செயற்பாடுகளையும் தேசிய சட்டத்தை மீறும் செயற்பாடுகள் எனக் கூறி தேசிய ரீதியிலான நீதிபதிகள் முன்னிலையில் வாதிட முடியும். உதாரணம் : 14ஆம் திருத்தம் தொடர்பிலான நீதிமன்றத்தின் விளக்கம். (சட்டத்தின் உரிய வழிமுறைகளைப் பின்பற்றாது எந்தவொரு மாநிலமும் எந்தவொரு நபரினதும் உயிரை மாய்க்கவோ, சுதந்திரத்தைப் பறிக்கவோ முடியாது என்பது)
- III. தேசிய சட்டங்கள் சரியான எனும் மேலான ஆட்சி நிலவுகின்றது. ஆகவே மாநிலம் அல்லது உள்ளூராட்சி மன்ற நிறுவனம் ஒன்றின் சட்டங்களையும் விதிமுறைகளையும் மீறி மத்திய அரசாங்கத்தின் சட்டத்திட்டங்கள் வலுப்பெறுகின்றமை.

மேலான ஆட்சி இடம்பெறுவது மத்திய அரசாங்கத்தின் சட்டங்கள் வேறு தரத்திலான அரசாங்கம் ஒன்றின் சட்டங்களோடு முரண்படும் சந்தர்ப்பங்களில் மாத்திரமன்றி மத்திய அரசாங்கத்தின் எதிர்பார்ப்புகள், யாதேனும் கொள்கைகள் துறையினுள் வெளித்தெரியும் மிகமுக்கியமான சந்தர்ப்பங்களுக்கும் பொருந்தும். மூலப்பொருள் கட்டுப்பாடு, நீரின் தரம், சுத்தமான காற்று மற்றும் 1965 தேர்தல் சட்டம் போன்றவற்றை உதாரணங்களாகக் காட்டலாம்.

அமெரிக்க அரசியலமைப்பு பழைமை சமஷ்டி முறையில் மாற்றமடைந்துவருவது அண்மைக்காலத்தின் போக்காகும். அதற்கான காரணங்கள் சில,

I. தேசிய அரசின் வளர்ச்சி

- இது அனைவரதும் பங்களிப்பின் மூலம் ஏற்பட்டதொன்றாகும். அதற்கான காரணங்கள் ஆரம்பத்தில் மாநில மட்டத்தில் நிலவிய பிரச்சினைகள் காலப்போக்கில் தேசிய மற்றும் சர்வதேசிய பிரச்சினைகளாக மாறின. ஆகவே அவற்றை சக்திமிக்க மத்திய அரசினால் மாத்திரமே தீர்க்க முடியும் எனும் கருத்து வலுப்பெற்றமை.
- துரித பொருளாதார வளர்ச்சியானது தேசிய பெருந்தெருக்கள் மற்றும் வங்கிகள் போன்ற நிறுவனங்களின் தேவைய உணர்த்தியமை. உதாரணம் பாரிய வர்த்தகம், பாரியளவிலான விவசாயம் மற்றும் தொழிற்சங்கங்கள்.
- மக்களின் மனப்பாங்கு மாற்றம்
உதாரணம் : அவர்கள் பலமான மத்திய அரசாங்கம் ஒன்றினை எதிர்பார்த்தமை.

அமெரிக்க அரசியலமைப்பு திருத்த விதிமுறைகள் (செயலொழுங்குகள்)

அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் சமஷ்டித் தன்மை பேணப்படும் ஒரு சந்தர்ப்பமாக அரசியலமைப்பு திருத்த வழிமுறைகளை குறிப்பிடலாம். ஐந்தாவது உறுப்புரையில் ஐந்தாம் திருத்த செயலொழுங்கின் மூலம் இது விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கு இரு முறைகள் காணப்படுகின்றன.

- I. காங்கிரஸின் இருசபைகளிலும் 2:3 பெரும்பான்மையினை பெற்றுக்கொள்வதோடு அது தொடர்பில் மாநில அரசுகளில் 3:4 இன் அனுமதியைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். மாநில சட்டமன்றங்களின் மூலம் அல்லது இது தொடர்பில் நடாத்தப்படும் மாநாட்டின் மூலமோ அனுமதி வழங்க முடியும்.
- II. மாநில அரசுகளும் அரசியலமைப்பு திருத்தங்களை ஆரம்பிக்க முடியும். மாநில அரசுகளின் 2:3 இற்கு அதிகமான எண்ணிக்கையில் காங்கிரஸில் வேண்டுகோல் விடுக்கும்போது காங்கிரஸின் அரசியலமைப்பு உருவாக்க சம்மேளனம் (Constitutional Convention) அழைக்கப்படும். பின்பு 3:4 மாநில அரசுகள் அவ்யோசனையை அங்கீகரிக்க வேண்டும்.

II. இந்திய முறைமை

- இந்திய சமஷ்டி முறைமை
 - இந்திய அரசியலமைப்பு 1950 ஆம் ஆண்டு சனவரி 26 ஆந் திகதி உருவாக்கப்பட்டது. இது 395 உறுப்புகளையும் 09 அத்தியாயங்களையும் கொண்ட நீண்ட ஆவணமாகும்.
 - இந்திய சமஷ்டி அரசியலமைப்பிற்கு எப்ப பிராந்திய அமைப்புகளின் ஒன்றிணைப்பாகும் (Union of States). இது மத்திய அரசாங்கத்தையும் 29 பிராந்தியங்களையும் ஏழு யூனியன் பிரதேசங்களையும் உள்ளடக்கியதாகும்.
 - பிராந்திய அரசாங்கங்களுக்கும் யூனியன் பிரதேசங்களுக்குமிடையில் முக்கிய வேறுபாடொன்று உண்டு. மாநில அரசுகளுக்கு அரசியலமைப்பின் மூலம் வழங்கப்பட்டுள்ள சமஷ்டி முறையில் காணப்படும் சுயாதீனத் தன்மை உண்டு. அவற்றில் மக்களால் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் சட்டமன்றமும், அமைச்சரவையும் காணப்படும்.
 - மாநில ஆளுநர் மத்திய அரசைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினாலும் மாநில அரசின் நிறைவேற்று நிருவாகம் தொடர்பில் ஆளுநருக்கு வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரங்களே காணப்படுகின்றன.
 - எனினும் யூனியன் பிரதேசங்களை பொதுவாக மத்திய அரசே நிருவகிக்கும். இந்தியாவில் உள்ள ஏழு யூனியன் பிரதேசங்களில் ஐந்து மத்திய அரசியல் நேரடி கட்டுப்பாட்டில் உள்ளன. இவற்றில் சட்டமன்றங்கள் இல்லை. எனினும் டில்லி, புதுச்சேரி எனும் யூனியன் பிரதேசங்கள் இரண்டிலும் சட்டமன்றங்களும், நிறைவேற்று நிருவாகத்திற்குப் பொருப்பான அமைச்சரவையும் உண்டு. மத்திய அரசின் பிரதிநிதியாக நிறைவேற்று ஆளுநர் (Lieutenant Governor) செயற்படுபவார்.

இந்திய சமஷ்டி முறையின் பண்புகள்

சமஷ்டி அமைப்பினைக் கொண்ட இந்திய அரசியலமைப்பில் காணப்படும் விசேடப் பண்புகள் சிலவற்றை கீழ்வரும் பகுதிகளில் காணலாம்.

- (அ). இந்திய அரசியல் காணப்படும் சமஷ்டித் தன்மை அரசியலமைப்பில் நேரடியாக காட்டப்படவில்லை. இந்திய ஆட்சி முறை சமஷ்டியா ஒற்றையாட்சியா என்பது அரசியலமைப்பில் நேரடியாக வெளிப்படுத்தப்படவில்லை.
- (ஆ). ஒற்றையாட்சி மற்றும் சமஷ்டியாட்சி என்பதை நேரடியாக வெளிப்படுத்தாவிடினும் இந்தியாவில் காணப்படுவது சமஷ்டி முறையாகும். அரசியலமைப்பில் மாநில அரசுகளைத் தோற்றுவித்தல் மத்திய, மாநில அரசுகளுக்கிடையில் அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்தளித்தல் என்பன தெளிவாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன.
- (இ). அரசியலமைப்பினை உருவாக்கும்போது அதில் காணப்பட்ட ஒற்றையாட்சிப் பண்புகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக மாநில அரசுகளை நிருவகித்தல் மற்றும் அவற்றைக் கலைப்பது தொடர்பில் அரசுக்குள்ள அதிகாரங்கள் காரணமாக இந்திய அரசியலமைப்பை பாதி சமஷ்டி அல்லது அரைகுறை முறையென சில ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.
- (ஈ). எனினும் கடந்த பத்து தசாப்தங்களாக இந்திய அரசியலமைப்பில் வெளியிடப்பட்ட சமஷ்டியின் வளர்ச்சி மிகவும் பலமானதாக காணப்படுகின்றது. இதில் பிரதான மூன்று காரணங்கள் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளன.
- I. மாநில அரசுகளின் சுயாதீனத்தைப் பொருட்டு மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தையுடைய கட்சிகள் அல்லாத சிறிய அரசியல் கட்சிகள் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிய மாநில அரசுகள் தொடர்ந்து போராட்டத்தில் ஈடுபடுதல்.
- II. இந்தியாவில் பல்வேறு மாநிலங்களில் மத்திய அரசாங்கத்தில் அதிகாரம் மிக்க கட்சிகளான காங்கிரஸ் மற்றும் பாரதிய ஜனதா கட்சிகளுக்கு எதிரான கட்சிகள் அதிகாரத்தினை கைப்பற்றுவதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் காணப்படல் மற்றும் அக்கட்சிகள் மாநிலங்களின் தன்னாதிக்கம் பொருட்டு அக்கறையுடன் செயற்பட்டமை கடந்த பத்து தசாப்தங்களாக இந்திய அரசியலில் காணக்கிடைத்த விடேச பண்பாகும்.
- III. மத்திய அரசாங்கத்திற்கும், மாநில அரசாங்கத்திற்கும் இடையில் காணப்படும் தொடர்பு மாநிலங்களின் சுயாதீனத்தைப் பயனுள்ள விதத்தில் வரைவிலக்கணம் செய்வதற்கு இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் அரசியலமைப்பின் 352 ஆவது உறுப்புரையின் கீழ் அவசரகால அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தி தமக்கு எதிரான கட்சிகள் ஆட்சியில் இருக்கும் மாநிலங்களை கலைத்து விடுவதற்கு காங்கிரஸ் போன்றே பாரதிய ஜனதா கட்சி அரசாங்கமும் முயற்சித்த பல சந்தர்ப்பங்கள் காணப்பட்டன. அவ்வனைத்துச் சந்தர்ப்பங்களிலும் உச்ச நீதிமன்றம் தலையிட்டு அவ்வாறு கலைப்பது அரசியலமைப்புக்கு முரணானது என தீர்ப்பளித்துள்ளது. கடந்த சில தசாப்தங்களாக வளர்ச்சியடைந்து வந்துள்ள புதிய பண்பாக தத்தமது அதிகாரம் தொடர்பில் மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கிடையிலான கருத்து வேறுபாடுகளின் போது மாநிலங்களின் சுயாதீனத்தை பாதுகாத்துக் கொடுப்பதற்கு உச்ச நீதிமன்றம் அதிக அக்கறை காட்டி வருகின்றது. இவ்வாறு அரசியலமைப்பின் உறுப்புரைகளை வரைவிலக்கணம் செய்சதன் மூலம் இந்திய அரசியலமைப்பில் சமஷ்டி பண்புகளை மிகவும் சக்தி மிக்கதாக்குவதற்கு உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு முடியுமாக இருந்தது.

(உ). அதிகாரப் பங்கீட்டில் அசமநிலை (Asymmetrical Power - Sharing) என்பது இந்திய சமஷ்டி முறையில் காணப்படும் மற்றுமொரு விசேட பண்பாகும். சமஷ்டி அலகுகளுக்கு பகிர்ந்தளிக்கப்பட்ட அதிகாரங்கள் சம அளவில் இல்லை என்பதே இதன் மூலம் கருதப்படுகின்றது. உதாரணம் : ஐம்மு, காஷ்மீர், கோவா, பஞ்சாப், அசாம், நாகலாந்து, நிசோரம், மனிப்பூர், சிக்கிம் ஆகிய மாநிலங்களுக்கு ஏனைய மாநிலங்களை விட கூடுதல் அதிகாரங்கள் காணப்படுகின்றன.

(ஊ). இந்தியாவில் புதிய மாநிலங்களை தோற்றுவிப்பதில் எதிர்ப்புக்கள் காணப்பட்டனும் ஒப்பீட்டு ரீதியில் அது அமைதியானதும் வன்முறைகளற்றதுமான செயற்பாடாகவே காணப்படுகின்றது. செட்டிஸ்கார், உத்தரப்பிரதேசம் ஆகிய பிராந்தியங்கள் 2000 ஆம் ஆண்டிலும் 2004 ஆம் ஆண்டில் தெலுங்கானா மாநிலமும் புதிதாக தோற்றுவிக்கப்பட்டன. இதன்படி புதிய மாநிலங்களை ஏற்படுத்தவும்,

இருக்கின்ற மாநிலங்களை பிரிப்பதற்கும் அதன் உள்ளக எல்லைகளை மாற்றியமைப்பதற்கும், சமூகத்தின் வேண்டுகோலுக்கிணங்க புதிய மாநிலங்களை உருவாக்குவதற்கும் இந்திய சமஷ்டி முறையில் காணப்படும் நெகிழ்வுறுத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும் காரணிகளாகும்.

(எ). அது மாநில அரசுகளுக்கு சுயாட்சி அதிகாரத்தை அதிகரிக்கும் வெளிப்பாட்டினைக் காட்டும் வகையில் பயணித்திருப்பது இந்திய அரசியலமைப்பின் அண்மைக்கால வளர்ச்சிப் போக்காகும்.

(ஏ). அரசியல் பன்மைவாதமும், அரசின் சமஷ்டியும் இந்திய மக்களின் அரசியல் அறிவிலும், இந்திய அரசியல் கலாசாரத்திலும் பிரதான மூலத்தத்துவமாக மாறியுள்ளமை இந்திய சமஷ்டி முறையின் பண்புகள் சக்திமிக்கதாக காணப்படுவதற்கான பிரதான காரணியாகும்.

இந்திய சமஷ்டியின் அடிப்படை

இந்திய சமஷ்டியின் அடிப்படைகளை கீழ்வரும் பண்புகளின் கீழ் கலந்துரையாடலாம்.

- I. பலமான மத்திய அரசு
இந்திய அரசினை ஒற்றையாட்சி அரசொன்றின் மூலம் முகாமைத்துவம் செய்ய முடியாது. எனவே இதற்கான சிறந்த தீர்வாக சமஷ்டி முறை அமைந்துள்ளது. எனினும் அதற்காக பலமான மத்திய அரசாங்கம் ஒன்றை உருவாக்கிக் கொள்வதற்கான காரணங்களும் காணப்பட்டன. அவையாவன,
- II. பலமான மத்திய அரசொன்றின் தேவை குறித்த சர்வதேச அனுபவங்கள் (அமெரிக்கா, கனடா, அவுஸ்ரேலியா)
- III. இந்திய பாகிஸ்தான் பிரிவினால் ஏற்பட்ட கசப்பான அனுபவங்கள் ஊடாக மீண்டும் இந்தியா அரசியல் ரீதியான பிரிந்துச் செல்வதற்குள்ள சந்தர்ப்பங்களை தடுப்பதற்கான தேவை.
- IV. பாகிஸ்தானில் ஏற்பட்ட பகைமை உணர்வு காரணமாக நாட்டின் பாதுகாப்பு தொடர்பில் கூடிய கவனம் செலுத்துதல்.
- V. முழு இந்தியாவையும் ஐக்கியப்படுத்திய கட்சியொன்று காணப்படுதல். (இந்திய காங்கிரஸ்)
- VI. பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட மத்திய மயப்படுத்தப்பட்ட ஆட்சி முறை மற்றும் அதன் கட்டமைப்புகளை தொடர்ந்து முன்னெடுத்தல்.

வரலாற்று ரீதியாக நோக்கும்போது குடியேற்றவாத ஆட்சியின் கீழ் பிரித்தானியா இந்தியவை ஒற்றையாட்சி முறையிலேயே ஆட்சி செய்தது. 1935 யாப்பு சீர்த்திருத்தத்தில் சமஷ்டி சாயலைக் கொடுக்க முடியின்றாலும் இரண்டாம் உலகப்போர் காரணமாக அது தொடர்ந்ம் ஒற்றையாட்சி அரசாகவே வலுப்பெற்றது. மேலும் சுயாதீன அரசுகளாக இருந்த மன்னர் ஆட்சி நிலவிய நாடுகள் (Princely States) இந்தியாவுடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்டமை அக்காலத்தில் இடம்பெற்ற ஒன்றாகும்.

இந்தியாவின் மத்திய அரசாங்கத்தின் பலம் நிலைத்திருப்பது அதற்கு வழங்கப்பட்டுள்ள சட்டத்துறை சார்ந்த அதிகாரம், நிதி அதிகாரம் மற்றும் அவசரகால அதிகாரங்கள் சில சந்தர்ப்பங்களில் மாநில அரசுகள் மீது சட்டங்களைப் பிறப்பிப்பதற்கும் அவற்றை பரிபாலிப்பதற்குமான மத்திய அரசுக்குள்ள சட்ட ரீதியானதும், நடைமுறை சார்ந்ததுமான இயலுமை காணப்படுவதாதலாகும். இந்தியாவில் காணப்படுவது பாதி சமஷ்டி எனும் வாத்திற்கு பலமான மத்திய அரசு காணப்படுவது காரணமாகியுள்ளது.

II. நெகிழ்வுத்தன்மை

இந்திய சமஷ்டி முறையின் நெகிழ்வுத்தன்மையானது மத்திய அரசு மாநில அரசுகளை விஞ்சி செயற்படுவதன் மீது கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளது. அதற்காக அரசியலமைப்பு திருத்தங்களைக் கொண்டுவரத் தேவையில்லை. அரசியலமைப்பின் திருத்த செயன்முறையும் நெகிழ்வுத்தன்மை உடையதாகும். இந்திய அரசியலமைப்பின் அநேகமான சமஷ்டி பண்புகள் பாராளுமன்றின் அறுதிப் பெரும்பான்மையின் மூலம் மாற்றியமைக்க முடியும். அவ்வாறு மாற்றியமைக்க 50% மாநிலங்களின் அனுமதி பெறப்பட்டு சனாதிபதியின் ஒப்பமும் அனுமதியும் தேவைப்படும். மத்திய அரசின் விருப்பின்படி

பிராந்தியங்களின் எண்ணிக்கை தீர்மானிக்கப்படும். ஆரம்பத்தில் மொழி எனும் நியதியை அடிப்படையாகக் கொண்டு 17 பிராந்தியங்களாக ஆரம்பமான இந்திய அரசுகளின் ஒன்றியம் தற்போது இனம், மதம், பிரதேச தனித்துவம் போன்ற சமூகப் பல்வகைமைகளின் அடிப்படையில் மாநிலங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இதன்படி இந்திய சமஷ்டி முறையில் காணப்படும் சமூகத்தில் காணப்படும் மொழி, மதம், பிரதேச பல்வகைமைகளை ஆட்சிக் கட்டமைப்பின் மூலம் வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்பதே இதன் அடிப்படை எண்ணக்கருவாகும்.

III. சட்ட உருவாக்கத் தொடர்பு

சமஷ்டி முறையின் மையப்பண்பாகக் கருதப்படுவது சட்டவாக்க அதிகாரம் மத்திய மாநில அரசுகளுக்கிடையில் பங்கிடப்பட்டு இருப்பதாகும். இந்தியாவில் அதிகாரப் பங்கீட்டில் மூன்று பட்டியல்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

- I. மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள ஏழு விடயங்கள் (மத்திய அரசுப் பட்டியல்)
- II. மாநில அரசின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள அறுபத்தாறு விடயங்கள் (மாநில அரசுப் பட்டியல்)
- III. இரு அரசுகளும் அனுபவிக்கக்கூடிய அதிகாரங்கள் 47 (ஒத்தியங்கும் பட்டியல்)

மத்திய அரசுக்கு பொறுப்பளிக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களில் பாதுகாப்பு, வெளிவிவகாரம், தொடர்பாடல், நிதி, வரி, வெளிவிவகாரமும் மாநிலங்களுக்கிடையான வர்த்தகமும், கம்பனிகளை பதிவு செய்தல், வங்கிகள் மற்றும் காப்புறுதி, சுரங்கத் தொழில், சில கல்வி நிறுவனங்கள், சுகாதாரம் மற்றும் நிறுவனத் தொடர்புகள் போன்றன அடங்கும்.

ஒத்தியங்கும் பட்டியலில் மக்கள் நலனோம்பல், தொழிலாளர் பிரச்சினைகள், வர்த்தக ஏகபோக உரிமை, அத்தியவசியப் பொருட்கள் நிருவாகம், சமூக மற்றும் பொருளாதார தாக்கங்கள் என்பன அடங்கும். மத்தியரசிற்கு இம்மூன்று பட்டியல்களிலும் இடங்காத வேறு சில அதிகாரங்களும் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளன. ஒத்தியங்கும் பட்டியல் தொடர்பில் மத்தியரசின் சட்டங்களும் மாநில அரசுகளின் சட்டங்களும் முரண்படும்போது மத்திய அரசின் சட்டங்களே மேலோங்கும்.

ஆதலால் மாநில அரசுகளின் சட்டங்களைப் பிறப்பிக்கும் அதிகாரம் பரந்ததல்ல. எவ்வாறாயினும் அவற்றுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்கள் மக்களின் வாழ்வுடன் பின்னிப்பிணைந்துள்ளன எனலாம். சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் பேணல், விவசாயமும் நீர்பாசனமும் இவற்றுள் முக்கியமானவையாகும். மத்திய அரசின் சட்டங்களில் ஓரளவிற்கு கைத்தொழில் மற்றும் அகழ்வுக் கைத்தொழில்களை நிறுவகிக்க முடியும். கல்வி மாநிலங்களுக்கு உரியது. சுகாதாரம், நீர்ப்பாசனம், பெருந்தெருக்கள், வர்த்தகம் என்பன மாநிலங்களுக்கு உரியன. இவை ஒத்தியங்கு பட்டியலில் உள்ள விடயங்கள் தொடர்பிலும் சட்டங்களைப் பிறப்பிக்க முடியும். மத்திய அரசோடு முரண்பட்ட மாநில சட்டங்களுக்கு சனாதிபதியின் ஒப்புதல் கிடைக்குமாயின் அவை ஏற்புடையவனவாகும்.

பொதுவாக சமஷ்டி அரசொன்றில் மேற்கொள்ளப்படும் மத்திய மாநில அரசுகளுக்கிடையிலான அதிகாரப் பங்கீடு நெகிழ்வற்றத் தன்மையைக் கொண்டிருக்கும். யாப்பு திருத்தங்களுக்கான விதிமுறைகளும் கடினமானவை. இந்திய அரசியலமைப்பில் காணப்படும் தனித்துவமான சில விதிமுறைகளால் ஓரளவு நெகிழ்வுத் தன்மையினை அது கொண்டுள்ளது. நாம் ஏற்கனவே கலந்துரையாடிய நீண்ட ஒத்தியங்கும் பட்டியலில் மத்திய மாநில அரசுகளின் தொடர்புகளில் ஓரளவு நெகிழ்வுத் தன்மை காணப்படுகின்றன. சனாதிபதி அனுமதிப்பாராயின் மாநில சட்டங்கள் மத்திய அரசுடன் முரண்பட்டாலும் அவை நடைமுறைப்படுத்தப்படும் எனும் தத்துவத்திற்கு ஏற்ப நெகிழ்ச்சி மேலும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

அவசரகால அதிகாரங்களின் கீழ் மத்திய அரசு மாநிலங்களின் விடயங்களின் மீது சட்டங்களைப் பிறப்பிக்க முடியும். இராஜ்ய சபா மொத்த உறுப்பினர்களில் 2:3 பங்கு உறுப்பினர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்களாயின் மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள விடயங்கள் தொடர்பில் ஒரு வருடத்திற்கு நடைமுறையில் இருக்கக் கூடியவாறு சட்டங்களைப் பிறப்பிக்க முடியும். அவற்றை நீடிப்பதாயின் வருடாந்தம் நாடாளுமன்றத்தில் யோசனை முன்வைக்கப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட

வேண்டும். இங்கு வேறு சமஷ்டி அரசுகளைப் போன்று பிராந்திய அரசுகளுக்கு சட்டசபைக்கு சமமான உறுப்பினர்கள் கிடைப்பதில்லை என்பதை குறிப்பிட வேண்டும்.

- பிராந்தியங்களுக்கு ஒதுக்கிக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள சில அதிகாரங்களை தேசிய பாராளுமன்றத்தால் ஓரளவு கட்டுப்படுத்த முடியும். பிராந்தியத்தால் சொத்துக்களை கைப்பற்றும்போது அல்லது மீளக் கையளிக்கும்போதோ அதன் செல்லுபடியாவதற்கு சனாதிபதியின் அனுமதி அவசியமாகும். இதன்மூலம் சொத்துக்களை கைப்பற்றுதல் மற்றும் அவற்றுக்கு நட்டஈடுகளை வழங்குவதை உறுதிப்படுத்த மத்திய அரசுக்கு அதிகாரம் உண்டும். காணிதொடர்பான சட்டங்களைப் பிறப்பிப்பதற்கு அடிப்படை உரிமைகளில் இருந்த விடுவிக்கப்பட்டிருப்பினும் மாநில அரசுகள் அது தொடர்பில் சட்டங்களை பிறப்பிக்கும்போது சனாதிபதியின் ஒப்புதல் அவசியமாகும். மாநில ஆளுநருக்கு மாநிலத்தினால் பிறப்பிக்கப்படும் சட்டங்களை சனாதிபதியின் அனுமதிக்காக தடுத்துவைக்கவும் முடியும்.

4. நிதித் தொடர்புகள்

வெற்றிகரமான சமஷ்டி முறைக்கு மத்திய மாநில அரசுகளின் செயற்பாடுகளுக்கான போதிய நிதி காணப்பட வேண்டியது அத்தியவசியமாகும். இந்திய அரசியலமைப்பு இது தொடர்பில் தெளிவான கருத்துக்களைக் கொண்டுள்ளது.

- பிராந்தியங்கள் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பிராந்தியங்களில் காணப்படும் வரி முறைகளின் கீழ் வரி அறவிடும் உரிமை மத்தியரசுக்குரியதாகும். அதேபோல் ஒரேவிதமான வரிமுறை தேவைப்படும் இடத்து அதற்கான அதிகாரமும் மத்திய அரசுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. மத்திய அரசுக்குரிய வரிமுறைகள்

1. விவசாயம் சாரா வரிகள்

- இறைவரி
- சுங்கவரி
- கம்பனி வரி
- மூலதன வரி
- சொத்து வரி
- மாநிலங்களுக்கிடையேயான வர்த்தக நடவடிக்கை வரி
- முத்திரை வரி
- விற்பனை கொள்வனவு வரி
- பத்திரிகை வரி
- பங்கு சந்தை மீதான வரி
- மரண வரி
- முடிவுறுத்தல் வரி

மாநில அரசுகளுக்கான வரிவகைகள்

- காணி வரி
- காணி வருமான வரி
- நாணய வரி
- விவசாயத்தின் மீதான வரி
- விவசாய காணி சொத்துக்கள் மீதான வரி
- கஞ்சா போன்ற போதைப்பொருள் மீதான வரி

இத்தகைய சிக்கலற்ற வரிக்கொள்கையின் காரணமாக அவை முரண்படாது. எனினும் இதன்மூலம் சிக்கல் ஒன்றும் எழுந்துள்ளது. அதாவது மாநிலங்களுக்கான வரி போதுமானதன்று என்பதாகும்.

இப்பிரச்சினையின் தீர்வுக்காக வரிப்பகிர்வு மற்றும் அன்பளிப்பு எனும் இரு முறைகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. வரிப்பகிர்வு என்பது மத்திய மாநில அரசுகள் வரியினை பங்கிட்டுக் கொள்ளலாகும். வருமான வரியினை கட்டாயமாகப் பகிர்ந்துக்கொள்ள வேண்டும். சுங்க வரி விருப்பத்தின்பெரில் பங்கிட்டுக்கொள்ளப்படும். தேவையேற்படும் மாநிலங்களுக்கு மத்தியரசு

அன்பளிப்புகளைச் செய்தல் வேண்டும்.

5. நிருவாகத் தொடர்புகள்

மத்திய அரசுக்கு உரித்தான எல்லாத்துறைகளையும் தமது நிருவாக ஆட்சி முறையில் ஏற்றவகையில் பரிபாலனம் செய்யக்கொள்ள கூடிவவாறே இந்திய நிருவாக முறை கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளது. தேவையேற்படின் மத்திய அரசின் செயற்பாடுகளை மாநில அரசுகளைக் கொண்டு நிறைவேற்றிக் கொள்ள முடியும். மாநிலங்கள் தமது நிருவாகப் பொறிமுறைகளின் மூலம் தமது தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும். அத்துடன் உடன்படிக்கையின் மூலம் மத்திய அரசுக்கு கையளிக்கவும் முடியும். ஒத்தியங்கும் பட்டியலில் உள்ள விடயங்களுக்கு இது பொருந்தும். பொதுவாக இப்பட்டியல் மாநில அரசுகளாலேயே நிருவகிக்கப்படும். எனினும் தேசிய பாராளுமன்றத்தால் அவ்வனைத்து விடயங்களையும் பரிபாலனம் செய்யும் பொருட்டு மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவர முடியும். மாநில அரசின் நிருவாகம் எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்பதனை மத்திய அரசு வழிநடத்த முடியும். ஆலோசனை வழங்க முடியும்.

இங்கு தேசிய ரீதியில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விடயங்களை வழிநடத்திச் செல்ல மத்திய அரசினால் முடியும்.

6. அரசாங்கங்களுக்கிடையேயான முரண்பாடுகள்

உள்ளக அரசாங்கங்களுக்கு இடையிலான முரண்பாட்டு தீர்வின்போது இந்திய உச்ச நீதி மன்றம் முக்கியம் பெறுகின்றது. மாநிலங்கள் அல்லது மாநில மத்திய அரசுக்கிடையில் ஏற்படும் சட்டரீதியான முரண்பாடுகளின் தீர்வுக்குத் தேவையான அடிப்படை நீதி அதிகாரம் உச்ச நீதிமன்றத்துக்கு உரியது.

உள்ளக அரசுகளுக்கிடையிலான முரண்பாடுகள் அல்லது பொதுசன அபிப்பிராயம் தொடர்பில் முக்கியமாக விடயங்களை உச்ச நீதிமன்றின் பரிசீலனைக்கு உட்படுத்த சனாதிபதிக்கு அதிகாரம் உண்டு

மாநிலங்களுக்கிடையிலான நீர் பயன்பாடு பற்றிய பிரச்சினைகளை முகாமைத்துவம் செய்வது மத்திய அரசின் பொறுப்பாகும்.

மாநிலங்களுக்கிடையிலான முரண்பாட்டு தீர்வுக்காக அமைக்கப்பட்டுள்ள மற்றுமொரு நிறுவனம் சனாதிபதியினால் நியமிக்கப்படும் மாநிலங்களுக்கான சபைகளைக் குறிப்பிடலாம். முரண்பாடுகளுக்கு ஏதுவாக அமைந்த காரணங்களை தேடியறிந்து முரண்பாடுகளைத் தடுத்துக் கொள்வதற்கான பரிந்துரைகளை வழங்குவதே இதன் பணியாகும்.

இந்திய அரசியலமைப்பு ஒற்றையாட்சியை நோக்கி நகரும் சில சந்தர்ப்பங்கள்

I. இந்திய அரசியலமைப்பிற்கே உரித்தான பண்பாக அமையும் அவசரகால

அதிகாரங்கள். இதன்படி இந்திய மத்திய அரசினால் ஒற்றையாட்சி அரசாக இயங்க முடியும். இது யாப்பின் 352 தொடக்கம் 360 வரையிலான உறுப்புரைகள் மூலம் மத்தியரசிற்கு கிடைத்துள்ளது.

உதாரணம் :- இந்திய அரசியமைப்பிற்கு ஏற்ப உள்ளக அல்லது வெளிவாரியான எதிர்ப்பொன்று உருவாகியுள்ளது என கருதுமிடத்து அவசரகாலத்தை பிரகடனம் செய்ய முடியும். பாராளுமன்றின் அனுமதி பெறாதவிடத்து இரு மாதகாலத்திற்குள் அது விறதாகும். அவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களின் பிராந்திய அரசுகளுக்கு மாத்திரம் உரித்தான அதிகாரங்கள் மீது சட்டங்களை விதிக்க முடியும். இது வெகுவாக விமர்சனத்திற்குள்ளாகியுள்ள ஓர் அதிகாரமாகும். மத்தியரசு தமக்கெதிர் கட்சிகள் ஆட்சியமைத்துள்ள மாநிலங்களை கலைப்பதற்காக அவசரகால அதிகாரத்தை தன்னிச்சையாக பயன்படுத்துகின்றது என்ற குற்றச்சாட்டு அதிகமான சந்தர்ப்பங்களில் எழுந்துள்ளது. அவ்வதிகாரத்தை பயன்படுத்துவதில் அரசியலமைப்பு ரீதியான ஏற்பாட்டை இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் பல தடவைகள் நிராகரித்துள்ளது.

II. நிதி தொடர்பான அவசர நிலைகள்

உதாரணம் :- நாட்டின் கடன் மற்றும் நிதித் தேவைகள் மீது அச்சுறுத்தல் ஏற்பட்டுள்ளது என சனாதிபதி கருதுமிடத்து இவ்வதிகாரத்தைப் பயன்படுத்த முடியும்.

III. ஏதாயினும் மாநிலத்தில் அரசியலமைப்பு ரீதியான பொறிமுறை வீழ்ச்சியடையும்மிடத்து அதற்கு பொருத்தமான வகையில் அவரசகால நிலைமையொன்றை பிரகடனப்படுத்தலாம்.

உதாரணம் :- மாநிலம் ஒன்றில் அவசரகால நிலைமையொன்று ஏற்படுமிடத்து அம்மாநிலம் வேண்டுகோல்விடுக்கும் வரை இருக்காது தமது விருப்பின்படி முடிவுகளை மேற்கொள்ளக் கூடியதாக இருத்தல் இதன் விசேட அம்சம் ஆகும்.

சுவிட்சர்லாந்து முறைமை

சுவிட்சர்லாந்தின் சமஷ்டி முறைமை

சமஷ்டி அரசியலமைப்புத் தத்துவங்களுக்கமைய கட்டியெழுப்பப்பட்ட ஒன்றாக சுவிட்சர்லாந்து அரசியலமைப்பு முறை காணப்படுகின்றது. அங்கு சமஷ்டியின் விசேடமான மாதிரியாக கருதும் கூட்டாண்மை சமஷ்டி முறையின் பண்புகள் அதிகம் இடம்பெற்றுள்ளன.

- மாநில அலகுகள் மத்திய அரசிலிருந்து ஒப்பிட்டு ரீதியாக சுதந்திரமானதும் மாநில அலகுகளை நோக்கிச் செல்லக்கூடிய அதிகாரமொன்று மத்திய அரசிடம் காணப்படாமையே கூட்டாண்மைச் சமஷ்டி முறைமையொன்றின் அடிப்படை பண்பாகும்.
- இதற்கமைய சுவிட்சர்லாந்து கான்டன் 26 நகர சபைகள் என அழைக்கப்படும் 226 பிரதேசங்களை உள்ளடக்கியுள்ளது.
- கூட்டாண்மை சமஷ்டி அரசியலமைப்பென்பது இறைமை கொண்ட அரசுத் தொகுதியொன்று வரையறுக்கப்பட்ட நோக்கமொன்றிற்காக அல்லது நோக்கங்கள் சார்பாக அரசியற்குரிய இறைமை அதிகாரத்தை தன்னிடம் வைத்துக்கொண்டு ஒன்றோடொன்று ஒன்றிணையும் கூட்டணிகளையே குறிக்கும்.
- விருத்தியடைந்த அரசியலமைப்பு முறையொன்று காணப்பட்டாலும் கூட சுவிட்சர்லாந்தானது ஒப்பிட்டு ரீதியாக சிறிய நாடொன்றாகும். இதன் பருமன் 15940 சதுர மைல்களாகும்.

சுவிட்சர்லாந்த அரசியலமைப்பின் அடிப்படைகள்

- சுவிட்சர்லாந்து அரசியலமைப்பிற்கமைய அந்நாட்டின் கூட்டாண்மை சமஷ்டி அரசியலமைப்பே செயற்படுகின்றது.
- பிரான்சிய ஆக்கிரமிப்பு, நவீனமயமாதலின் தாக்கங்கள் போன்ற வரலாற்று ரீதியான தாக்கங்கள் காரணமாக அந்நாட்டில் காணப்பட்ட கூட்டாண்மை சமஷ்டி முறை சமஷ்டி முறையாக மாற்றம் பெற்றுள்ளது.
- அந்நாடு 1848, 1874, 1999 ஆகிய ஆண்டுகளில் அரசியலமைப்பு சட்டங்களை முழுமையான சட்டத்திருத்த செயன்முறையின் மூலம் ஓரளவு மையப்படுத்தப்பட்ட செயல்முறையொன்று அறிமுகப்படுத்திக் கொடுத்தது. இங்கு சுவிட்சர்லாந்து தேசத்தினை உருவாக்கும்போது அங்கு வாழும் பல்லின மக்கள் குழுக்களையும் ஓரினமாக்குவதற்கு முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன.
- கூட்டு நிருவாகம் () சுய நிருவாகம் () என்பனவே சுவிட்சர்லாந்தில் காணப்படும் பிரதான சித்தாந்தங்களாகும். கான்டன்களின் சட்டத்தின் மூலம் வழங்கப்பட்டுள்ள ஏற்பாடுகள் சுயமாகக் செயற்படக்கூடியதைப் போன்று மத்திய அரசியன் நிருவாகத்திற்கு கான்டனின் பங்குப்பற்றலும் இடம்பெற வேண்டும்.

சுவிஸ் சமஷ்டிக்கு ஏற்ப சட்ட ரீதியான விதிமுறைகள்

- சமஷ்டி யாப்பின் இலக்கம் 1ஆம் உறுப்புகளுக்கு ஏற்ப சுவிட்சர்லாந்து கான்டன் 26 இனை உள்ளடக்கியதாக இருக்கும். ஆறு அரை கான்டன்களாக இருக்கும். கான்டன் என்பது சுவிட்சர்லாந்துக்கே உரித்தான விசேடமாக சுய சிர்வாக அலகாகும்.
- இவ்வரைக் கான்டன்களுக்குக் கூட ஏனைய கான்டன்களைப் போன்று ஒத்த நிலையொன்று காணப்படினும் கூட்டு நிறைவேற்று சித்தாந்தத்தின்போது இவற்றுக்கு அரை பிரதிநிதித்துவமே உரித்தாக்கப்பட்டுள்ளது.
- இதற்கமைய தேசிய சபையில் ஏனைய கான்டன்களுக்கு பிரதிநிதிகள் இருவர்

வீதம் கிடைக்கும்போது அரைக்காண்டன்களுக்கு பிரதிநிதி ஒருவரே கிடைப்பார். அதேபோன்று மத்திய அரசு மட்டத்தில் மக்கள் கருத்துக் கணிப்பொன்றின் அங்கீகாரம் தேவையானப் போது காண்டன் தேர்தலில் அரையாகவே கருதப்படும்.

- 1999 ஆம் ஆண்டு உருவாக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பின்படி வரையறுக்கப்பட்டு குறிப்பிட்டுக் கூறமுடியாதளவிற்கு காண்டன்கள் இறைமை அலகொன்றாக உள்ளது. ☐காண்டன் இறைமை ☐ என்பது தமது பூகோள அலகினுள் சுயமான நிருவாகம் தொடர்பில் உரிமையைப் பெற்றுக்கொள்ளும் ☐ என்பதே இதன் பொருளாகும்.
- மத்திய அரசு காண்டன்களின் இறைமைக்கு கௌரவமளிப்பதற்கு கடப்பாடுடையதாக இருக்கும். எவ்வாறாயினும் இவ்விறைமையானது முழுமையான அலகொன்றாகக் கருதப்பட முடியாது.
- அரசியலமைப்பினால் காண்டன்களின் மீது விதிக்கப்பட்டுள்ள வரையறைகள் சில பின்வருமாறு,
 - சுவிட்சர்லாந்து பிரசைகளுக்கு அடிப்படை உரிமைகள் பெற்றுக்கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. கூடிய சட்ட ரீதியான எதிர்க்கண்காணிப்புச் செய்யும் அதிகாரத்தை சமஷ்டி நீதிமன்றத்துக்கு ஒப்படைப்புச் செய்துள்ளதன்மூலமே காண்டன் அதிகாரமிக்க அதிகாரிகளின் அடிப்படை உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன.
 - மத்திய அரசினால் வழங்கப்பட்ட சட்டங்களை விதித்தல் மற்றும் நிறைவேற்றும் அதிகாரம் மூலம் காண்டன்களின் இறைமையை மட்டுப்படுத்தியுள்ளது.
- மத்திய அரசிடம் உள்ள அதிகாரங்களைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டுவதன் மூலமே சமஷ்டி ஆட்சிமுறைக்கும் காண்டன்களுக்குமிடிலான அதிகாரப் பகிர்வு இடம்பெற்றுள்ளது. இதற்கமைய சமஷ்டி அரசிடம் காணப்படும் அதிகாரங்கள் அரசியலமைப்பில் தெளிவாக சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இதற்கமைய மத்திய அரசு அல்லது காண்டன் அரசுகளுக்கு உரியதல்லாத விடயத்துறையொன்று காணப்படா திருக்கும்.
- அரசியலமைப்பில் எழுத்துமூலம் சுட்டிக்காட்டப்படாத புதியதுறைகள் தொடர்பாக சட்டத்தை விதிக்கும் அதிகாரம் இயல்பாகவே காண்டன்களுக்கு உரித்தாகும்.
- அதேபோன்று அரசியலமைப்பு திருத்தஞ்செய்தல் மத்தியரசின் விடயத்திற்குட்பட்டதாகும். எனவே மத்திய அரசின் மூலமே அதிகாரப் பகிர்வு தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. எவ்வாறாயினும் மத்திய அரசிடம் காணப்படும் இவ்வதிகாரத்தை காண்டன்களிடம் காணப்படும் கூட்டு நிருவாகம் எனும் தத்துவத்தின் மூலம் மட்டுப்படுத்தும்.
- ஓரங்க மேற்பார்வையொன்று தேவைப்படும் பணிகளுக்காக மட்டும் மட்டுப்படுத்தப் பட்டிருக்கும்பொழுது சுவிட்சர்லாந்து சமஷ்டி முறையில் உள்ளடங்கும் மேற்பார்வைத் தத்துவத்தை சமஷ்டி அரசு பொறுப்பேற்றுக்கொள்ளும். இதன்மூலமே சமஷ்டி அரசு கீழ்மட்டம் வரையில் அதிகாரம் ஒப்படைத்தல் (Subsidiarity) எனும் கோட்பாடு கடப்பாடுடையதாக இருக்கும்.
- புதிய அரசியலமைப்பின் மூலம் மத்திய அரசிற்கு சட்டரீதியான இயலுமைகள் உருவாக்கப்பட்டிருப்பினும் கூட சில குறிப்பிடத்தக்க அதிகாரங்கள் காண்டன்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. காண்டன்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கும் சுய நிர்வாக அதிகாரங்கள் கீழே குறிப்பிட்டு காட்டப்பட்டுள்ளது.
 1. மாநிலம் எனும் காண்டன் அரசியலமைப்பு
மாநிலங்களுக்குரிய அரசியலமைப்பினை உருவாக்கும் பொறுப்பு மாநிலங்களிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. காண்டன் மூலமே தமது ஆட்சி முறை தீர்மானிக்கப்படல் வேண்டும்.
 2. பிரதேச ரீதியான நிருவாக அலகு
அந்தந்த காண்டன்கள் தமது பிரதேசத்தின் நிருவாக சபைகளுக்கு பல்வேறு அதிகாரங்கள் வழங்கியுள்ளது. ஆயினும் குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பமொன்றின் போது அவ்வதிகாரங்களை ஒப்படைத்ததன் பின்னரும் அடிப்படை உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படும் முறையே சுவிட்சர்லாந்த சமஷ்டி நீதிமன்றின் மூலம் பாதுகாப்பு உறுதிப்படுத்தப்படும்.

3. கல்வி

கான்டன்களுக்கே மரபுவழியான கல்வித்துறை உரியதாக இருந்தது. எனினும் கான்டன்கள் மூலம் பாடவிதானங்களை உருவாக்கவும், கல்விப்பணிப்பாளர் குழுவினரைத் தெரிவு செய்தலும் நிறைவேற்றப்படுகின்றது.

4. பொதுமக்கள் சமாதானம்

சமத்துவம் கொண்ட காலப்பகுதிகளின் போது மக்களின் சமாதானத்தைப் பேணுவதன் பொறுப்பு கான்டன்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது.

5. கலாசாரம்

சலாசார நடவடிக்கைகளுக்கு ஒத்துழைப்பு வழங்குவதும் கலாசார உரிமைகளை பாதுகாத்தல் சிலவற்றிற்கு உட்பட்டு கான்டனின் பொறுப்பாக இருக்கும்.

6. உட்கட்டமைப்பு வசதிகள்

வீதிகளை உருவாக்குதல், நீர், மின்சார வசதிகளைப் பெற்றுக்கொடுத்தல் என்பன அநேக சந்தர்ப்பங்களில் கான்டனின் பொறுப்பாக உள்ளது.

7. நேர்வரி

கான்டன்களுக்கு தத்தமக்குரிய வரிகளை அறவிட்டுக்கொள்வதற்கும், வரியினைத் தீர்மானிக்கவும் முடியும்.

- இயன்றளவில் கீழ் மட்டம் வரையில் அதிகாரம் ஒப்படைக்கப்படல் தொடர்பான கோட்பாடு (Principle of subsidiarity) சட்டத்தை செயலுருப்படுத்துவதற்குரியதாக உள்ளது. சமஷ்டி அரசின் சட்டங்களுல் அநேகமானவை இதன்மூலம் அன்றி கான்டன்கள் மூலமே செயலுருப்படுத்தப்படுகின்றது.
- இதன்மூலம் கான்டனின் முக்கியத்துவத்தை மேல்நிலைக்கு கொண்டுச் செல்லப்பட்டுள்ளது. மேலே குறிப்பிடப்பட்ட கோட்பாட்டிற்கமைய இயன்ற உச்சளவில் செயலுருப்படுத்தல் கான்டனிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது.
- சில கூட்டமைப்புகளை பிரயோகத்தின் மூலம் சமஷ்டி மட்டத்தின்போது தீர்மானம் எடுக்கும்போது அழுத்தம் கொடுக்கும் வாய்ப்பு கான்டனுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. சமஷ்டி அரசமுறையில் சட்டங்களை உருவாக்கும்போது அதுதொடர்பில் கான்டன்களுக்கு அறிவிக்க வேண்டும்.
- இதற்கமைய சட்டங்களை உருவாக்கும்போது கான்டன்களிடம் ஆலோசனைப்பெறல் இடம்பெறும். இதற்கமைய சட்டம் தொடர்பான முன்மொழிவுகளை சமஷ்டி சட்டவாக்கத்தினருக்கு அறிவிப்பதற்கு முன்னர் கான்டன்களுக்கு அச்செயற்பாடு தொடர்பாக அழுத்தம் கொடுக்கும் வாய்ப்பு ஏற்படுத்திக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.
- சமஷ்டி சட்டத்துறை இரு பிரிவுகளைக் கொண்டிருக்கும். இதன் தேசிய குழு மக்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதுடன் அரசபை கான்டன்களை பிரதிநிதித்துவம் செய்யும்.
- அரசசபையின்போது கான்டனுக்கு சமமான பிரதிநிதித்துவம் ஒன்று கிடைத்துள்ளது. அவ்வவ் குழுக்கழுக்கு சமமான அதிகாரங்கள் காணப்படும். எந்தவொரு சமஷ்டிக் கட்டமைப்பினதும் அங்கீகாரம் இரு சபைகளிடமிருந்தும் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.
- எவ்வாறாயினும் அரசசபை தொடர்பில் கான்டனுக்கு வரையறைக்குட்பட்ட அழுத்தங்களை மேற்கொள்ள முடியும். ஏனெனில் அரசசபையின் பிரதிநிதித்துவத்தை சட்ட ரீதியாக கட்டுப்பட்டிருக்கக் கூடிய முறையிலேயே ஆலோசனைகளை வழங்க கான்டன்களுக்கு வழங்க முடியாதிருப்பதே இதற்கான காரணமாகும்.
- எவ்வாறாயினும் காண்டனுக்கு தேசிய சபையின் மீது மறைமுகமாக அழுத்தத்தை தேர்தல் முறையினூடாக மேற்கொள்ள முடியும். அப்பிரதிநிகள் மீள தெரிவுச் செய்யப்படும்போது கான்டன்களுக்கு மக்களின் ஒத்துழைப்பு அவசியப்படுகின்றது.
- அதேபோல் சுவிட்சர்லாந்து கான்டன் மட்டத்தில் இயங்கும் ஆட்சியலகு சக்திமிக்கதாகும். கான்டன் கிளைகளின் மூலமே கட்சிகளின் கான்டன் மட்டத்தின் போட்டி இடும் அபேட்சகர்கள் தெரிவு செய்யப்படுவர்.
- அதேபோல் மக்கள் கருத்துக்கணிப்பு முறையின் மூலம் மத்திய அரசின் நிருவாகம் சிக்கலடையும் வாய்ப்பினை கான்டன்களுக்குப் பெற்றுக்கொடுத்துள்ளது.

- இதற்கமைய சமஷ்டி சட்டம் மற்றும் சட்ட மறுசீரமைப்பு என்பன மக்கள் கருத்துக் கணிப்பிற்கு உட்படுத்தல் வேண்டும். அந்நாட்டில் இருமுறைகளில் கருத்து கணிப்பு நடைபெறுகின்றது.
- 1. பொதுவான சட்டமொன்றாக இருப்பின் மக்கள் கருத்துக் கணிப்பு மாற்று வழிமுறையொன்றாகும். ஐம்பதாயிரம் வரையிலான பிரசைகள் அல்லது கான்டன்கள் எட்டு கோரிக்கை விட்டிருப்பின் மட்டுமே மக்கள் கருத்துக் கணிப்பு நடைபெறும். மக்களின் பெரும்பான்மையினர் அனுமதித்தால் மட்டுமே சட்ட முன்மொழிவு ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்.
- 2. அரசியலமைப்புத் திருத்தமானது உயர் தேசிய சபைக்குச் சேர்தல் அல்லது சர்வதேச ஒப்பந்தங்களுக்கு வருதல் ஆகியவைகளுக்காக மக்கள் மக்கள் கருத்துக் கணிப்பு நடத்தப்படல் வேண்டும்.
- இவ்வாறான நிலைமைகளில் இரட்டைப் பெரும்பான்மையொன்று தேவைப்படும். இரட்டைப் பெரும்பான்மையென்பது கான்டனின் பெரும்பான்மை மக்களும் நாட்டு மக்களின் பெருமான்மையினரின் அங்கீகாரமும் பெற்றுக்கொள்வதையே குறிக்கும்.
- கூட்டு நிருவாகத்திற்கான ஒழுங்கு முறைகளுக்கு மேலதிகமாக மத்திய அரசின் கொள்கைகளில் தொடர்புறுவதற்கு கான்டன்களுக்கு வேறு முறைகளும் காணப்படுகின்றன. கூட்டிணைக்கப்பட்ட சனநாயகவாதமே (Consensus Democracy) அடையாளமாகாணத்தக்க விதிமுறையொன்றாக உள்ளது. அந்நாடு சட்டத்தை விதிக்கும்போது அரசியல் கட்சிகள், அழுக்கக் குழுக்கள் கான்டன் மற்றும் மாகாண சட்ட உருவாக்கத்தின்போது மிக நெருங்கியதாக எடுக்கப்படும் உடன்பாடுகளின் விளைவொன்றாகும் என்பதே இதன் கருத்தாகும். நேரடி சனநாயகவாத பிரயோகங்களே இதற்கான காரணமாகும்.
- அந்நாடு நிறைவேற்றுக் கூட்டிணைவாத சனநாயக நிருவாக முறையிலுள்ள சிறந்த உதாரணமொன்றாகும். சமஷ்டி பிரதிநிதிகள் எழுவரைக் கொண்டே அது உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வேழுநகர்களும் உயர் சபைகள் மூலம் தெரிவுச் செய்யப்படுவர். அந்நபர்கள் எழுவரும் ஏழு அமைச்சுக்களின் அமைச்சர்களாவர். அவ்வேழு நபர்கள் மூலம் சமஷ்டி நிறைவேற்றுக்குழு உருவாக்கப்படும். இதுவே கூட்டு நிறைவேற்றுக் குழு என அழைக்கப்படுகின்றது.
- அரசு தீர்மானமெடுக்கும்பொழுது அவ்வேழு நபர்களுக்கும் சமமான வர்க்குரிமை கிடைக்கும். இதன் தலைவர் சமமானவர்களிடையே முதன்மையானவர் மட்டுமே என்பது இதன் பொருளாகும். கூட்டுத்தொடர்பொன்று ஏற்படுவதே இதன் பெறுபேறாகும்.
- கான்டனிடம் காணப்படும் அதிகாரத்தை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு அந்நாட்டின் நீதிமன்ற முறையும் காரணமாக அமைந்துள்ளது. சுவிட்சர்லாந்த நீதிமன்ற முறை ஏனைய சமஷ்டி முறைகளில் இருந்து வேறுபட்டதாகும்.
- வேறு சமஷ்டி அரசுகளைப்போன்று மத்திய அரசின் நடவடிக்கைகளுக்கும் மாநில அரசு நடவடிக்கைகளுக்கும் தனித்தனியாக உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் இரட்டைப் பாத்திரம் அற்றதாக இருக்கும். இங்கு கான்டன்கள் உருவாக்கிய நீதிமன்றங்களே காணப்படுகின்றது. அவற்றிங்கு கான்டன் சட்டத்தையும் சமஷ்டி சட்டத்தையும் விளக்கம் பெருவதற்கும் செய்வதற்கும் அதிகாரம் உள்ளது.
- சமஷ்டி சட்டவாக்கத்தினரின் நடவடிக்கைகள் அல்லது சமஷ்டி நிறைவேற்றுத்துறையின் நடவடிக்கைகளை விமர்சனம் செய்வதற்கான அதிகாரம் நீதிமன்றங்கு கிடைப்பதில்லை.
- அதேபோல் சமஷ்டி சட்டத்தின் மூலம் கான்டன்களுக்கு ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கும் அதிகாரம் புறக்கணிப்புத் தொடர்பாக அந்நாட்டு நீதிமன்றம் நடவடிக்கை எடுக்க முடியாது.
- இதற்கமைய அந்நாட்டு அரசியல் முறையானது இன்றும் அரசியலில் தீர்மானமிக்கதொன்றாக உள்ளது.
- அதுமட்டுமின்றி சமஷ்டி சட்டவாக்கம் கான்டன் இறைமையில் தலையிடுவதைத் தடுப்பதற்கான பொறிமுறையொன்றாக மக்கள் கருத்துக் கணிப்பு செயலுருப்படுத்தப்பட்டது என சுவிட்சர்லாந்த வரலாறு சான்று பகிர்கின்றது.

பிரதேச அரசியலும் சுவில் சமஷ்டி முறையும்

- சுவில் பிரதேச அரசு (Local Government) பூகோள ரீதியாகவும் சனத்தொகைக்கு ஏற்பவும் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்டதாக உள்ளது. கான்டன் போன்று பிரதேச அலகுகளுக்கும் (உள்ளூராட்சி மன்றங்கள்) சட்டத்தின் மூலம் பாதுகாக்கப்பட்டிருப்பதே அந்நாட்டில் காணப்படும் விசேட பண்பாகும். அவற்றிற்கு தமது நிலைப்பிற்காக சட்ட ரீதியான உரிமை காணப்படுவதுடன் அவற்றிற்கு சுயாதீனமாக அல்லது ஏனையவற்றுடன் இணையவும் முடியும். அவை கான்டன் சட்டத்தின் மூலம் மாற்றம் செய்ய முடியாது. இதற்குமைய உள்ளூராட்சி மன்ற விடயத்தில் பிரயோகிக்க முடியாது. கொடியூன்களுக்கு கான்டன் சட்டத்தின் மூலம் வழங்கப்படும் எல்லைக்குள் தமது அரசியல் ஒழுங்கமைப்புகளை தீர்மானிக்க வேண்டும்.

சுவிட்சர்லாந்து சமஷ்டி முறை உலக சமஷ்டி முறைகளில் இருந்து வேறுபடும் விதம்

- சுவிட்சர்லாந்த சமஷ்டி மூன்று தாபனங்களை உள்ளடக்கியுள்ளது.
 1. மத்திய அரசு
 2. கான்டன்
 3. கொம்யூன் எனும் வகையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட உள்ளூராட்சி மன்ற நிறுவனங்களாகும்.
- இம்முறையில் மத்திய அரசுவரை கீழிருந்து மேல்நோக்கிச் செல்லும் ஒத்துழைப்பு முறை ஒன்றினூடாக ஏறுவரிசை எனும் (Bottom Up) காட்டப்படும் தன்மை ஏற்படக்கூடிய முறையொன்று ஏற்படும். நிலைக்குத்து மற்றும் கிடையான ஒத்துழைப்பு மூன்று அரசியல் தளங்களிலும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இது அதிகாரம் பகிரப்பட்டிருக்கும் முறைமைக்கு ஏற்ப புரிந்துக் கொள்ளக் கூடியதாக உள்ளது.
- கொம்யூன் எனும் வகையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் உள்ளூராட்சி மன்ற நிறுவனங்கள் பிரதேச மட்டத்தில் பகிரக்கூடிய தன்னாதிக்கம் கொண்ட அதிகாரத்தை ஏற்கின்றது.

உதாரணம் : பிரதேச வீதிகளை நிர்மாணித்தல், பாதுகாப்பு, வாயு மற்றும் நீர்வழங்கல்கள், மலசலக்கழிவுகற்றல், ஆசிரியர்களைத் தெரிவுச் செய்தல், பாடசாலைகளை உருவாக்குதல்.

- தமது ஆதாரத்திற்கான அதிகாரங்களையும் பொறுப்புக்களையுமே கான்டன் தக்க வைத்துள்ளது.

உதாரணம் : கலாசாரம், மொழி, கல்வி, சமயம், சமூகக் கொள்கைகள், சுகாதாரம், சமூக சேவைகள்

- தேசிய இறைமையோடு நேரடித்தொடர்புறும் பொறுப்புக்கள் மற்றும் அதிகாரங்கள் மத்திய அரசுக்குரியதாக இருக்கும்.
- உதாரணம் : படையணிகள், நிதிக் கொள்கைகள், வெளிநாட்டுத் தொடர்புகள், சமூகப் பாதுகாப்பு, சூழல், வலுச்சக்தி, உட்கட்டமைப்பு வசதிகள்
- இவற்றிற்கு தேவையான நிதிவிடயங்களை அந்தந்த அரசுகளுக்கு வரி அறவீடுகள் மூலம் பெற்றுக்கொள்ள முடிதல் சுவிட்சர்லாந்து முறையில் காணப்படும் விசேட பண்பொன்றாகும்.

சுவிட்சர்லாந்தில் ஒவ்வொரு அலகிடமும் காணப்படும் அதிகாரங்களை பின்வரும் அட்டவணை மூலம் அறிந்து கொள்ள முடியும்.

சட்டத்திற்குமைய சமஷ்டி சுவில் அரசியல் முறை

சமஷ்டி அதிகார அமைப்பு

வெளிநாட்டு நடவடிக்கைகள்

படையும் சிவில் பாதுகாப்பும்

தேசிய பெருந்தெரு

அணுவலுச் சக்தி

தபால் மற்றும் தொலைத்தொடர்புகள்

நிதிக் கொள்கைகள்

சமூகப் பாதுகாப்பு (ஓய்வு முறை)
சிவில் மற்றும் குற்றவியல் விதிமுறைகள்
கல்வி, தொழில்நுட்பம், பலகலைக்கழகம்
வலுச் சக்திக் கொள்கை
சூழல் பாதுகாப்பு
பிரசாவுரிமைத் தன்மை
சமஷ்டி வரிகள்

கான்டன் சட்டத்திற்கமைய கான்டன் அரசு
கான்டன் அதிகார நிருவன அமைப்பு (தமது யாப்பிற்கமைய)
கான்டன் கீதமும் கொடியும்
அந்தந்தக் கான்டன் ஊடாக பாயும் ஒத்துழைப்பு
பொலிஸ்
கலாசாரம்
பொதுமக்கள் சுகாதாரம்
கான்டன் பெருந்தெரு
காட்டு, நீர் மற்றும் இயற்கை வளங்கள்
கல்வி (இடைநிலை)
பாடசாலை, பல்கலைக்கழகம்
சூழல் பாதுகாப்பு
இயற்கை நியதிகளும், உரிமைகளும், பாதுகாப்பும்
கான்டன்களுக்குரிய வரி

கான்டன்கள் மூலம் விதிக்கப்பட்ட சட்டத்திற்கமைய நகர சபைகளுக்கு காணப்படும் அதிகாரம்
கல்வி (முன்பள்ளி மற்றும் அடிப்படைக் கல்வி)
கழிவகற்றல் முகாமைத்துவம்
கொம்பூன் மட்ட பாடசாலைகள்
பிரதேச உட்கட்டமைப்பு
பிரதேச பொலிஸ்
பிரதேச வரி
நகர வரி

முடிவுரை

- நாம் இதுவரை மேற்கொண்ட கலந்துரையாடலில் சுவிட்சர்லாந்து பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள அர்த்தத்திற்கு ஏற்ப முழுமையான சமஷ்டி அல்லது கூட்டாண்மை சமஷ்டி என்ற வரையறைக்குள் உள்ளடங்க மாட்டாது என்பது தெளிவாகும். அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்துக் கொள்ளல் எனும் சித்தாந்ததின் அடிப்படையில் பார்க்கையில் சமஷ்டி மற்றும் கூட்டாண்மைச் சமஷ்டி என்ற இரண்டுக்கும் இடைப்பட்டதொரு முறையாக அதனை கண்டுக்கொள்ள வேண்டும்.

- கூட்டாண்மை சமஷ்டியின் பண்பாக மக்களிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்ட அதிகாரம் கொண்ட சுயாதீன மற்றும் இறைமைமிகு “ஒன்றிணைந்த அரசுகள்” காணப்படுவதாகும். இந்த ஒன்றிணைந்த அரசில் பலவீனமான மத்திய அரசிற்கு வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும். இதன் சட்டப்பூர்வத் தன்மை, சுவிட்சர்லாந்து முறையினுள்ளும் சமஷ்டி பண்புகளைக் கொண்ட அரசியலமைப்பு என குறிப்பிட முடியும்.

ஒற்றை மற்றும் மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட அரசியல் கட்டமைப்பு

பிரான்ஸ்

ஒற்றை மற்றும் மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட அரசின் கட்டமைப்பினை பற்றி நோக்கும்போது பிரான்ஸின் அரசியல் அமைப்பு முக்கியம் பெறுகின்றது. பிரான்ஸானது அதிகார மையப்படுத்தப்பட்ட ஒற்றை ஆட்சி நாடாகும். ஒன்றை ஆட்சி அரசின் முக்கிய பண்பாக அமைவது மத்திய அரசினால் ஆட்சி நடாத்தப்படுதலாகும்.

பலமான மத்திய அரசின் ஒன்றின் மூலம் உள்ளூராட்சி நிர்வகங்களின் தீர்மானங்கள் நிர்ணயிக்கப்படும் முறையொன்றினைக் கொண்ட நாடாக பிரான்ஸ் விளங்குகின்றது

ஒற்றையாட்சி முறை மிகவும் சிறப்பாக செயற்படுத்தப்படுவது கலாசார பல்வகைக்கு ஏற்ப ஒழுங்கமைக்கப்பெற்ற தேசிய அரசின் அதிகாரம் என்பது ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய கருத்தாகும். அதைபோல் அதற்கான தேசிய அபிமானமானது அவசியமாகின்றது. பலமான அதிகாரம் மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட ஒற்றையாட்சி கட்டமைப்பு தொடர்பில் சிறந்த தொடர்பாடல் முறையொன்று காணப்படுவது ஒன்றியமையாதது.

ஆகவே ஒற்றையாட்சி முறை தேசிய அரசிக்கு பொருந்தக்கூடிய ஒன்றா? என்னும் பிரபலமான கருத்து நிலவுகின்றது. ஆனாலும் மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட ஒற்றையாட்சி அரசியல் முறைமை பல்வகைமைக் கொண்ட பெரிய அரசுகளில் நடைமுறைப்படுத்தலாகாது எனவும் குறிப்பிடவில்லை.

சமூக பல்வகைமைக் கொண்ட அரசியல் மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட ஒற்றையாட்சி முறை செயற்படுத்தப்படும்போது மத்திய அரசானது உள்ளூராட்சி நிர்வகங்கள்மீது சிக்கலான நிலையினை ஏற்படுத்தும். இத்தகைய நிலையின் கீழ் பிராந்திய அலகுகளுக்கு சுயாதீனமான சட்டங்களையும் கொள்கைகளையும் முடியாதிருப்பதாகும். உள்ளூராட்சி நிர்வகங்கள்மீது தனது தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்கான கட்டளைகளையும் பிற்பிக்கும்.

இத்தகைய நிலையின் கீழ் பிரான்ஸன் மத்தியமயப்பட்ட ஒன்றையாட்சி அரசியல் அமைப்பின் மாதிரிகளின் சிறப்பினை அறிந்துக் கொள்வதற்கு முன்னர் அதன் வரலாற்று ரீதியான போக்கினை அறிவது அவசியமாகும்.

நடைமுறையில் உள்ள மத்தியமயப்பட்ட ஒற்றையாட்சி கட்டமைப்புக்கு முன்னரான பிரான்ஸ்

1789 ம் ஆண்டு ஏற்பட்ட பிரான்ஸிய புரட்சிக்கு பின்னர் பிரான்சிய அரசியல் வரலாற்றில் கூட்டாட்சி முறை சார்ந்த சட்டங்கள் உருவாகின. இம்முறை ஒருவகையில் வன்முறை ரீதியான அதிகாரம் மாற்றடைதல் (ஏழைநலவெ வசயளையவழை) எனவும் அறியப்படும்.

முதலாவது கூட்டாட்சி முறை 1792ம் ஆண்டு 6ம் லூயி அரசனின் வீழ்ச்சியோடு ஆரம்பித்தது. 1804 இல் நெப்போலிய பேனாட் பிரான்சிய பேரரசனாக (நுஅநசநச மூக குசைளவ குசயஉந நுஅசைந) அதிகாரத்திற்கு பிரவேசித்ததுடன் முற்றுப் பெற்றது. நெப்போலியனின் அதிகாரம் முடிவுற்ற பின்னர் தற்காலிக தேசிய அரசுகள் பல தோற்றம் பெறலாயிற்று. 1848 ல் இடம்பெற்ற அரசியல் மாற்றத்துடன் முதலாவது கூட்டாட்சி முடிவுக்கு வந்தது.

இதன் பின்னர் 1848ல் இரண்டாவது கூட்டாட்சி முறைக்கான அத்திபாரம் இடப்பட்டது. இக்கூட்டாட்சி முறையின் முதலாவது தலைவராக ஐஐஐ ம் நெப்போலியன் பதவி ஏற்றார். 1870ல் ஜேர்மனியுடன் ஏற்படத்திக் கொண்ட உடன்படிக்கை பிரான்சிய அழிவுக்கு இட்டுச் சென்றது. இதன்போது ஏற்பட்ட யுத்ததுடன் இரண்டாவது கூட்டாட்சி வீழ்ச்சி அடைந்தது.

அடுத்தபடியாக தோற்றம் பெற்ற முதலாவது கூட்டாட்சி முறை நீண்டகாலமாக ஆட்சியல் இருந்தாலும் அது முழுமையான அரசியல் உறுதிப்பாட்டை ஏற்படுத்திக் கொள்ள தவறிவிட்டது. இந்த கூட்டாட்சியின் கீழ் 1929 -1939 வரையான தசாப்தங்களில் மாத்திரம் சுமார் 18 அரசாங்கங்கள் தோன்றி மறைந்தன

என்பதை உதாரணமாக குறிப்பிடலாம். 1940 அல் ஜேர்மனியிகால் பிரான்சினால் ஆஃரீரமிக்கப்பட்டமை முன்றாவது கூட்டாட்சி வீழ்ச்சியுருவதற்கு வழிவகுத்தது.

இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் நிறைவோடு நான்காம் கூட்டாட்சி முறை ஆரம்பமானது. நான்காம் கூட்டாட்சி முறையானது முன்றாம் கூட்டாட்சி முறையின் நீட்சியாகும். எனவேதான் முன்றாவது கூட்டாட்சி முறை எதிர் நோக்கிய சிக்கல்களை நான்காவது கூட்டாட்சி முறையும் எதிர் நோக்கியது.

உலகப் போரின் பின்னர் சர்வதேச அரங்கில் இடம்பெற்ற குடியேற்றவாத போட்டியுடன் பிரான்சிய காலனித்துவ பேரரசின் வீழ்ச்சி இடம்பெற்றது. இந்த அரசியல் குழப்பநிலை நான்காவது கூட்டாட்சி முறையினை அரசியல் ரீதியிலான சிக்கலுக்கு உட்படுத்தியது.

எவ்வாறாயினும் நான்காவது கூட்டாட்சி முறையானது பிரான்ஸ் எதிர் நோக்கி பாரதூரமான பொருளாதார வீழ்ச்சியிலிருந்து அதனை மீட்டெடுத்தது எனலாம். எனினும் அது பிரான்சிய பேரரசுவாதத்தினை வெளிப்படுத்தக்கூடிய அரசியல் ரீதியான உறுதிப்பாட்டைப்பேணுவதற்கு போதுமானதாக அமையவில்லை. குறிப்பாக பிரான்சுக்கு சொந்தமான அல்ஜீரியாவில் ஏற்பட்ட சிக்கல் காரணமாக நான்காவது கூட்டாட்சி முறை அரசியல் ரீதியான உறுதியற்ற நிலைக்கு உள்ளானது.

நடைமுறையில் உள்ள ஐந்தாம் கூட்டாட்சி முறையானது இரண்டாம் உலக போரின் பின்னர் பிரான்சில் தலை தூக்கிய அரசியல் மற்றும் பொருளாதார நெருக்குதலுக்கு தீர்வாகவும், அதேபோல் நீண்டகாலமாக நிலவிவந்த உறுதியற்ற அரசியல் நிலைமைகளுக்கான தீர்வோடு முன்னேறியது.

இதன்படி 1958 ல் இருந்து சட்டமன்றம் கலைக்கப்பட்டதோடு, நடைமுறையில் இருந்த யாப்புறு தன்மையும் வீழ்ச்சியடைந்தது. அரசியல் தலைமைத்துவத்திற்கு வந்த சாள்ஸ் டிகோல் அரசு புதிய அரசியல் அமைப்பை அறுதிப் பெருபான்மையோடு நிறைவேற்றியது. அத்தோடு பிரான்ஸ் ஐந்தாம் கூட்டாட்சி அரசியல் நிகழ்வை பதிவு செய்தது.

1957 ஆம் ஆண்டுவரை நிழுவிய பொருளாதார மற்றும் அரசியல் குழப்பநிலை முடிவக்குக்கொண்டுவரப்பட்டதுடன் ஐந்தாம் கூட்டாட்சி முறையானது பிரான்சின் பலமான மத்தியமயப்பட்ட ஒன்றையாட்சி தன்மைக் கொண்ட அரசினை பிரான்சில் தோற்றுவித்தது.

இத்தகைய அரசியல் அமைப்பானது தோற்றம் பெறுவதற்கு பிரான்சில் நிலவிய கீழ்வரும் வரலாற்று ரீதியான காரணிகள் ஏதுவாகின.

பொருளாதார ரீதியாக அறிவு சார்ந்த மற்றும் கலாசார ரீதியாக பிரான்சின் தலைநகரில் நிழுவிய அதிகாரத்துவம்

பிரான்சின் அரசியல் வாழ்வினை நிர்வகித்தது பாரிஸில் இருந்த அரசியல் மையமாகும்.

பிரான்சினை வெளிநாட்டு மற்றும் உள்நாட்டு எதிரிகளிடமிருந்து பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கு மையப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரம் அவசியமாயிருந்தது.

பிரான்சின் புவியல் ரீதியான அமைவிடமும் சமூக பல்வகைமையும்

மேற்கூறிய காரணங்களை அடிப்படையாக கொண்டு நாட்டின் தீர்மானம் மேற்கொள்ளும் செயற்பாடானது பாரிஸை மையப்படுத்திய ஆட்சியாக மாறியது. அது ஒன்றுபடுத்தப்பட்ட ஒன்றையாட்சி அரசாகும்.

பிரான்சி அரசியல் அமைப்பின் பிராதான இயல்புகள்
Gaullist System

ஐந்தாவது கூட்டாட்சி முறையின் அறிமுகத்தில் பிரான்சிய அரசியல் அமைப்பின் அடிப்படை இயல்புகளை இனங்கண்டுக் கொள்ளலாம்.

III ம், IV ம் கூட்டாட்சி முறைகளில் காணப்பட்ட பிரதான குறைபாடு யாதெனில் செயற்திறனற்ற செயற்திறனற்ற தலைமைத்துவம் காணப்பட்டமையாகும். அரசியல் கட்சிகள் மிக இலகுவான முறையில் கட்டியெழுப்பப்பட்டிருந்தமையாகும். இத்தகைய குறைபாடுகளை நிவர்த்தி செய்துக்

11. பொது கொள்கையாக்கம்

தேர்ச்சி	:	11.0 பொதுக் கொள்கையானது அரசியல் செயன்முறையின் ஒரு விளைவாகும் என்பதை வெளிப்படுத்துவார்.
தேர்ச்சி மட்டம்	:	11.1 அரசியலையும் பொதுக் கொள்கைகளையும் தொடர்புபடுத்தும் செயன்முறையை விபரிப்பார். 11.2 பொதுக்கொள்கை தொடர்பில் அரசியல் கட்சிகளினதும் சிலிவ் சமூகத்தினதும் பணிகளை நுணுகியாராய்வார். 11.3 பொதுக் கொள்கையினை நடைமுறைப்படுத்தும் செயன்முறையில் பணிக்குழுவாட்சி முறையின் வகிபாகத்தை விளக்குவார்.
பாடவேளைகள்	:	20
கற்றற் பேறுகள்	:	பொதுக் கொள்கை என்பதை வரைவிலக்கணப்படுத்துவார். பொதுக் கொள்கையை பயில்வதன் முக்கியத்துவத்தை விளக்குவார். பொது கொள்கைக்கும் அரசியல் செயன்முறைக்கும் இடையிலான தொடர்பை விபரிப்பார். பொதுக் கொள்கை தொடர்பில் அரசியல் கட்சிகளினதும் சிலிவ் சமூகத்தினதும் பணிகளை விபரிப்பார். பொதுக் கொள்கைக்கும் பணிக்குழுவாட்சி முறைக்கும் இடையிலானத் தொடர்புகளை எடுத்துக்காட்டுவார்.

அறிமுகம்

“அரசு கொள்கை என்பது தொடர்பில் சரியானதும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதுமான வரைவிலக்கணம் ஒன்றை காண முடியாதுள்ளதோடு, அரசறிவியலாளர்கள் இது தொடர்பில் முன்வைத்துள்ள பல்வேறு வரைவிலக்கணங்களுடாக அரசு கொள்கை என்பதன் கருத்தினை விளங்கிக் கொள்ள முடிகின்றது”. அதன்படி,

- அரசுக் கொள்கையானது ஓர் அரசியல் செயன் முறையாகும் . இது பொதுப்பிரச்சினைகளை கவனத்தில் கொள்கின்றது.

- அரசு கொள்கை என்பது ஓர் செயலொழுங்காகும். இது தனித்த ஓர் ஆவணம் மாத்திரம் அல்ல

- அரசுக் கொள்கையினை உருவாக்குவது செயற்படுத்துவது மதிப்பிடுவது அரசியல் அமைப்பினுள் இருக்கும் அதிகாரிகளே.

- அரசுக் கொள்கையினுடாக கலந்துரையாடப்படுகின்ற பொதுவான பிரச்சினைகள் உண்மையானவையாக அல்லது கற்பனை சார்ந்தவையாக இருக்கலாம்.

- ஆதலால் அரசுக்கொள்கையொன்றின் மாதிரி உள்ள மற்றும் செயற்படுத்துவதற்கு பின்பற்றப்படுகின்ற நடைமுறை என்பன கொள்கை வகுப்பு அதிகார நிறுவனங்களின் தகவல்களுக்கு ஏற்ப எச்சந்தர்ப்பத்திலும் மாற்றமடையலாம் என்பதை எடுத்துக்காட்ட வேண்டும்.

பாட விடயங்களை விளங்கிக் கொள்வதற்கான வழிகாட்டல்கள்

11.1. அரசுக் கொள்கை தொடர்பான சில வரைவிலக்கணங்கள்

- அரசுக் கொள்கை என்பது அரசாங்கம் என்ன செய்கின்றது? (What Government do?) அரசாங்கம் அவற்றை ஏன் நிறைவேற்றுகின்றது? (Why do they do it?) மற்றும் அதனுடாக எத்தகைய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும்? (What Difference does it make?) - தோமஸ் ஆர். டை (Thomas R. Dye)

- அரசினுடைய நிகழ்ச்சித் திட்டம் ஒன்றில் செயற்றிறட்டமாக்கப்பட்ட அல்லது எதிரிபார்க்கப்படுகின்ற அபிவிருத்திகள், விழுமியங்கள் மற்றும் நடைமுறைகள் என்பன அரசுக் கொள்கை என அர்த்தப்படுத்தப்படுகின்றது. - ஹெரால்ட் லாஸ்வெல்

- பொதுமக்களின் கவனத்திற்குட்பட்டப் பிரச்சினையொன்றை தீர்த்துக் கொள்வதற்கு சர்வ அதிகாரம்மிக்க செயற்பாட்டாளர் ஒருவர் அல்லது பலர் அறிவப்பூர்வமாக முன்னெடுக்கும் செயற்பாடுகள் அரசுக் கொள்கை எனப்படும். - ஜேம்ஸ் என்டர்சன்

அரசுக் கொள்கை கற்றையின் பின்னணி

- அரசுக் கொள்ளை ஓர் கற்கையாக அமெரிக்க கருத்துப்பள்ளின் ஊடே பயில்வதற்கு ஆரம்பமானது.

- அரசுக் கொள்கையினை உருவாக்குவது அரசறிவியலாளர்களின் பணியாகும். அதனை செயற்படுத்துவது ஆட்சியாளர்களின் பணியாகும் என்பது வழமையாக பேணப்பட்டு வருகின்ற விடயமாகும். அதன்படி கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்தலானது ஓர் தொழில்நுட்பம் சார் செயன்முறையாகும் எனக் கருதப்படுகின்றது. ஆதலால் நிர்வாகத்திற்கு அரசியல்வாதிகளினதும் பொதுமக்களினதும் அழுத்தங்களும் இருக்கக் கூடாது என ஆரம்பத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

- எவ்வாறாயினும் பொதுத்துறையில் காணப்படும் பிரச்சினைகளை (உதாரணம் : தொழில்வாய்ப்பின்மை) தீர்ப்பதற்காக முன்வைக்கப்பட்ட கொள்கையின் மூலம் எதிர்பார்க்கப்பட்ட பெறுபேறுகள் கிடைக்காதுள்ளது என்பது புலனாகின்றது.

- ஆதலால் அரசுக் கொள்கை வகுத்தல் எனும் அரசியல் அரசியல் செயன்முறைக்கும் கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்தல் எனும் நிர்வாக செயன்முறைக்கும் இடையில் இடையறாத தொடர்பினை (Missing Link) மீளவும் கட்டமைப்பதற்கு 1960 களின் தசாப்தங்களில் அரசறிவியலாளர்கள் முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர்.

- அதன்பயனாக அரசறிவியலின் உபதுறையாக அரசுக் கொள்கைக் கற்றல் முதன்மைப் பெற்றது.

- அக்கற்கை இருவிதமான தன்மைகளைக் கொண்டது.

1. கொள்கைசார் கற்கை (Of policy Studies) அரசுக் கொள்கையொன்று வெற்றியளிப்பதற்கு அல்லது தோல்வியடைவதில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் நிபந்தனைகள் எவை? கொள்கைசார்ந்த பிரச்சினைகள் எவ்வாறு தோற்றம் பெறுகின்றன? அவை அரசியல் நிகழ்ச்சி நிரலுக்குட்படுவது எவ்வாறு? பொன்ற விடயங்களை முதன்மைப்படுத்தி கற்றல் என்பதே இதன் கருத்தாகும்.

2. அரசுக் கொள்கையினுள் மேற்கொள்ளப்படும் கற்கை (Studies in Policy) :- இதன் கற்றல் நோக்கு கொள்கையொன்று வெற்றிகரமாக செயற்படுத்துவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பது பற்றி ஆராய்வதாகும்.

அரசுக் கொள்கை தொடர்பில் கற்கைகளை ஆரய்வதன் மூலம் இவ்விரண்டுக்கும் அடையில் நெருங்கிய தொடர்பு நிலவுவதை காணமுடிகின்றது.

ஏன் அரசுக் கொள்கையை கற்க வேண்டும்?

1. விஞ்ஞான நோக்கில் குறிப்பிடுவோமாயின் அரசுக் கொள்கையில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் காரணிகள் மற்றும் விளங்கிக் கொள்ளல், இதனை கற்பதறனால் சிறப்பியலாளர்களுக்கு மிகவும் தெளிவான அரசாங்க செயற்பாடுகளுக்கும், விளைதிறனை பெற்றுக்கொள்வதற்கும் தேவையான பரிந்துரைகளை முன்வைப்பதற்குமான இயலுமை காணப்படுகின்றது.

2. அரசியல் நோக்கில் கூறின் அரசுக் கொள்கையினை கற்பதன் மூலம் எவ்வகையிலான அரசாங்கங்கள் (தேசிய, பிராந்திய, பிரதேச) பொதுப்பிரச்சினைகளை தீர்ப்பதில் செயற்பட்டுள்ளது என்பதை அறிந்து கொள்ளல்.

3. பிரயோக ரீதியான பார்வையில் நோக்கின் கொள்கை ரீதியான பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்கு கிரசைகள் என்ற ரீதியில் தலையீட்டினை மேற்கொள்வதற்கான பொறுப்பு பொதுமக்களுக்கு உண்டு. பிரசைகள் என்றவகையில் கொள்கை செயலொழுங்கு தொடர்பில் தெளிவினைப் பெற்றிருத்தல் அவசியமானதாகும். இல்லாவிடின் அரசியல் முறைமையொன்றில் மேற்கொள்ளப்படும் தீர்மானங்கள் மற்றும் அவற்றின் விளைவுகள் சாதகமானதா? பாதகமானதா? என்பன தொடர்பிலான தீர்மானத்திற்கு வரமுடியாது போகும்.

அரசுக் கொள்கையுடன் தொடர்புடைய எண்ணக்கருக்கள்

- கொள்கைப் பகுப்பாய்வு (Policy Analysis) - அரசாங்கத்தின் செயற்பாடுகள் மீது செல்வாக்குச் செலுத்தும் காரணிகள் அவற்றின் விளைவுகளை விபரித்தல் மற்றும் தெளிவுப்படுத்தல்

செயன்முறையாகும். எடுகோல்களை உருவாக்குவதும், இத்துறையில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ள ஆய்வுகளை ஒன்றுத்திரட்டவும் முயற்சிப்பதே கொள்கைப் பகுப்பாய்வின் பணியாக உள்ளது.

கொள்கை ஆலோசனை (Policy Advice) -

- இதுவோர் அரசியல் செயன்முறையாகும். காணப்படும் நிலைமைகளை மாற்றியமைத்து பயன்மிக்க நிலையை கட்டியெழுப்பும் நோக்கில் மேற்கொள்ள வேண்டிய நடைமுறைகளை பரிந்துரைப்பதன் மூலம் அரசு நிறுவனங்களை வழிநடத்துவது மற்றும் அழுத்தங்களைப் பிரயோகிப்பது தொடர்பில் அரசியல் ரீதியான வலையமைப்பொன்றினை உருவாக்கிக் கொள்ளல் இதற்கு உரியதாகும். அரசியல்வாதிகள், நிர்வாகிகள், பொதுசன ஊடகங்கள், சிவில் அமைப்புகள், அரசியல் கட்சிகள் போற் பல்வேறு செயற்பாட்டாளர்கள் இப்பணியில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

- கொள்கைத் தலைமைத்துவம் (Policy Leadership)

தனி நபரொருவர் அல்லது குழுக்கள் பொதுப்பிரச்சினையொன்று தொடர்பில் அரசின் கவனத்தை ஈர்ப்பதன் மூலமே கொள்கைத் தலைமைத்துவம் உருவாகின்றது. பொதுப் பிரச்சினையை அரசாங்கத்தின் நிகழ்ச்சி நிரலுக்கு உட்படுத்தி கொள்வது கொள்கைத் தலைமைத்துவத்தின் மூலமாகும்.

- கொள்கை செயன்முறை (Policy Process)

அரசுக் கொள்கைகள் உருவாக்கப்படுவது கடந்தகால அனுபவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு அரசாங்கத்தின் முன்னைய செயற்பாடுகளின் மூலம் நடைமுறையிலுள்ள பொதுப்பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வுகளைக் காணும் செயற்பாட்டினூடாகவேயாகும். அத்தகைய நடைமுறைப் பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வுக்காண்பதற்கு முயற்றிசத்தலானது மிகவும் பயனுள்ள நிலைமையினை உருவாக்கிக் கொள்வதற்காக எதிர்காலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு மேற்கொள்ளும் பிரயத்தனமாகும். கொள்கை செயன்முறை பல்வேறு பருவங்களைக் கொண்ட ஓர் சுற்று எனலாம் (Policy Circle). நிறுவனமொன்றின் பணியாளர்களின் செயற்றிறன், கொள்கையின் பெறுபேற்றை மதிப்பிடல், கொள்கையில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தல், நிறைவு செய்தல் போன்ற படிமுறைகள் இதில் அடங்கும்.

பொதுப் பிரச்சினை

படிமுறை I

நிகழ்ச்சி நிரலைத் தயாரித்தல்

படிமுறை II

கொள்கை வகுப்பு

படிமுறை III

கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்தல்

படிமுறை IV

கொள்கை மதிப்பீடு

படிமுறை V

கொள்கை மீளாய்வு

படிமுறை VI

கொள்கைகளை நிறைவு செய்தல்

- கொள்கை நிகழ்ச்சி நிரல் (Policy Agenda) இங்கு முக்கியம் வாய்ந்ததாகும். தரப்பட்ட கால எல்லையில் அரசு அதிகாரிகள் கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டிய விடயங்கள் அல்லது பிரச்சினைகளின் பட்டியல் என்பதே இதன் பொருளாகும்.

- கொள்கை வகுப்பு என்பது கடந்தகால பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வுகாண்பதும் எதிர்காலத்தில் தோன்றவிருக்கும் பாதகமான நிலைமைகளை தடுத்துக்கொள்வதற்குமான சட்டங்களைப் பிறப்பித்தலாகும்.

- கொள்கைகளை செயற்படுத்தல் (Policy Implementation) என்பது மசோதா ஒன்று சட்டமாகியப் பின்னர் இடம்பெறுவதாகும்.

- கொள்கை மதிப்பீடு (Policy Evaluation) என்பது அரசுக் கொள்கையொன்றினால் ஏற்படுவது என்ன என்பது பற்றி கவனம் செலுத்துவதாகும். இதன்மூலம் கொள்கையொன்றின் மூலம் எதிர்பார்த்த விளைவுகள் நிறைவேறியுள்ளதா? என்பது பற்றி கவனம் கொள்ளப்படும்.

- கொள்கை மீளாய்வு (Policy Revision) என்பது கொள்கை மதிப்பீட்டின் பின் உரிய

மாற்றத்தினை ஏற்படுத்திக் கொள்வதாகும்.

- கொள்கைகளை கைவிடுதல் என்பது காலாவதியான மற்றும் மறுசீரமைக்க முடியாத கொள்கைகளை விட்டுவிடுவதாகும்.

11.2. அரசுக் கொள்கைகளும் அரசியல் அதிகார நிறுவனங்களும்

- சனநாயக அரசொன்றின் பிரசைகளால் யாதேனும் ஒரு நிறுவனம் அல்லது நிறுவனத் தொகுதி பொதுப்பிரச்சினைகளின் பொதான கொள்கை வகுப்பு, அக்கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்தல் மற்றும் அதனை கண்காணித்தல், அத்தகைய நிறுவனங்களுக்கு அதிகாரம் கிடைத்தல் சரியானதா? என்பது பற்றி சிந்தித்துப் பார்க்கும் நிறுவனங்கள் அரசியல் அதிகார நிறுவனங்கள் (Political Authority) எனப்படும்.

- பொதுமக்களின் பிரச்சினைகளின் போது அத்தகைய முறையான அதிகாரங்களை கொண்ட நிறுவனங்கள் மூன்று காணப்படுகின்றன.

1. சட்டவாக்கத்துறை
2. அரசியல் நிறைவேற்று நிர்வாகம்
3. நீதித்துறை

- சட்டத்துறை :- பொதுவான பிரச்சினைகள் மக்கள் பிரதிநிதிகளுடாக அதிகாரத்தைப் பெற்றுள்ள மற்றும் மக்கள் இறைமையினை அரசின் இறைமை அதிகாரத்துடன் சேர்த்து சட்டங்களை உருவாக்கும் நிறுவனமாக சட்டத்துறை அறியப்படும்.

- மக்கள் பிரதிநிதிகள், கோட்பாட்டு ரீதியாக, பொதுவான பிரச்சினைகள் அல்லது சமூகத்தில் நிலவும் தேவைகளை சட்டத்துறையின் ஊடாக முன்னெடுப்பர்.

- பொதுப்பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும் செயன்முறைக்காக நிதி ஒதுக்கீட்டினை மேற்கொள்ளும் அதிகாரம் சட்டத்துறையைச் சார்ந்தது.

- எனினும் நடைமுறையில் சட்டத்துறையின் அதிகாரங்கள் பார்க்கப்பட்டுவருவதினை காணலாம். அதற்கான காரணங்கள்,

1. அரசியல் கட்சி முறையின் வளர்ச்சி :-

அரசியல் கட்சிமுறையின் வளர்ச்சியுடன் குறித்த வேலைத்திட்டத்திற்கு ஏற்பவே வாக்காளர்கள் வாக்களிப்பர். யாதேனுமொரு கட்சி தேர்தலின் பின்னர் சட்டத்துறையின் பெரும்பான்மை பலத்தினைப் பெற்றுக்கொள்ளுமாயின் அதன் விருப்பத்திற்கேற்பவே சட்டத்துறையை இயக்கும் போக்கினை காணக்கூடியதாக உள்ளது.

2. சமூகப் பிரச்சினைகளின் விரிவாக்கம் :-

சமூகப் பிரச்சினைகள் விரிவடைவதால் சட்டத்துறையினால் இப்பிரச்சினைகளை இழிவளவாக்குவதற்கான வேலைத்திட்டங்களை மேற்கொள்வதற்கான இயலுமை குறைந்துவருவதால் நடைமுறையில் அரசுக் கொள்கையின் தன்மையானது விசேடத் திறமையுடையவர்களுடனான அலுவலகங்கள் எனும் நிருவாக அலகுகளை ஆரம்பிப்பதற்கான அனுமதியினை வழங்கும் நிறுவனமாக சட்டத்துறை மாறியுள்ளதை காணமுடிகின்றது.

3. கொள்கை உருவாக்கும் நிறுவனமாக சட்டத்துறைக்கு கொள்கைகளை காண்பிப்பதற்கான அதிகாரம் மாத்திரமே உண்டு. உண்மையில் கொள்கை என்பது இறுதியில் செயற்படுத்தப் போவது என்ன என்பதாகும்.

- அந்தவகையில் கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்துவது தொடர்பில் முழுமையான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும்.

நிறைவேற்றுத்துறை

அரசியல் கோட்பாடுகளுக்கு ஏற்ப அரசு கொள்கையினை நடைமுறைப்படுத்துவதுடன் தொடர்புடைய சரியான அதிகார நிறுவனம் அரசியல் நிறைவேற்றுத் துறையாகும்.

மேலும் அரசியல் நிருவாகம் பொதுமக்களுக்கு பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டும். பொதுமக்களுக்கு பொறுப்புக் கூறல் என்பது சட்டத்துறைக்கு பொறுப்புக்கூறல் மூலம் சட்டமன்றம் மக்களுக்கு பொறுப்புக்கூறுவதும் பதிலளித்தலுமாகும். இது பாராளுமன்ற முறையின் நிறைவேற்றுத் துறை ஒழுங்காகும்.

- சனாதிபதி அரசாங்க முறைத் தொடர்பிலும் அரசியல் நிறைவேற்றுத்துறை கொள்கை

நடைமுறையாக்கல் செயன்முறையில் தலைமைத்துவம் வழங்க வேண்டும். இத்தலைமைத்துவத்தில் சனநாயகப் பிரமாணங்களுக்கு அப்பாற்பட்டு இருக்குமாயின் அதனை மாற்றுவதற்கான திறன் சட்டசபைக்கு உண்டெனினும், அரசியல் நிருவாகம் தற்போதைய சிக்காந்த சமூகத்தின் கொள்கை நடைமுறைக்காக மிகவும் பரந்துபட்ட வகையிலும் நிலையாக செயற்படும் சிவில் நிருவாகத்தோடு தங்கியிருக்க வேண்டியுள்ளது.

- எனினும் பெரும்பாலான அரசுகளில் அரசுக் கொள்கைத் தொடர்பான முனைப்பு அரசியல் நிருவாகத்தினாலேயே முன்னிலைப் பெறுகின்றது. பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையில் அமைச்சரவைக்கு சட்டத்துறையின் நிகல்ச்சி நிரலை தயாரிக்க முடியும்.

- இதனால் அரசுக் கொள்கை உருவாக்கச் செயன்முறையில் சட்டத்துறையினை விஞ்சி அரசியல் நிறைவேற்றத்துறை மேலெழுந்து இருத்தல் விசேடப்பண்பாகும்.

நீதித்துறை

அரசுக் கொள்கை செயற்பாட்டினுள் தொடர்ந்தும் அவதானம் செலுத்தாத ஆனால் அது தொடர்பில் முக்கியத்துவம் மிக்க நிறுவனமாக நீதிமன்றத்தை அடையாளப்படுத்தலாம்.

- கொள்கைத் தொடர்பில் எழுகின்ற சட்டப்பிரச்சினைகளின் போது அவற்றை வரைவிலக்கணப்படுத்துவதும் அவற்றின் யாப்புறுவாத தன்மையினை பரிசீலிப்பதும் நீதித்துறையாகும்.

- இதனால் அரசுக் கொள்கை செயன்முறையில் நீதித்துறைக்கு கொள்கை ஒத்துழைப்பு மற்றும் செயன்முறைகளை தீர்மானிக்கும் செயலொழுங்கில் குறிப்பிடத்தக்க அதிகாரம் கிடைக்கின்றது.

- ஏதேனும் சட்டம் நாட்டின் அடிப்படைச் சட்டத்திற்கு பொருந்தாது என நீதிமன்றம் தீர்மானிக்கும்போது அவ்விடத்தில் கொள்கை நிறைவுபெறுகின்றது. இவ்வதிகாரமானது நீதிப் புனராய்வு அதிகாரம் இருந்தால் மாத்திரமே நீதிமன்றங்களுக்கு கிடைக்கின்றது. அத்தோடு நில நாடுகளில் நீதிமன்றங்கள் சட்டமூலமாக இருக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் கொள்கையின் கட்டமைப்பினை ஒழுங்கமைப்பதற்கான ஆலோசனை வழங்கும் அதிகாரத்தைப் பெற்றுள்ளன.

உதாரணம் : இலங்கையின் பாராளுமன்றம் நடைமுறைப்படுத்த எதிர்பார்க்கின்ற சட்டம் அல்லது சட்டமூலம் தொடர்பில் முறைப்பாடு செய்யப்படுகின்ற போது அது யாப்புறுவாதம் அடைவதற்கு மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய திருத்தங்கள் தொடர்பில் வழிகாட்டல் செய்யமுடியும். இன்னும் சில சந்தர்ப்பங்களில் கொள்கையானது முறையான செயலொழுங்கினை பின்பற்றியிருக்கவில்லையாயின் அதற்கெதிராக நடவடிக்கை எடுக்கவும் கொள்கை நடைமுறை செயற்பாட்டினை சீர் செய்வதற்கும் நீதிமன்றுக்குள்ள ரிட் கட்டளை எனும் விசேட கருவியினைப் பயன்படுத்த முடியும்.

நிரந்தர நிருவாகம்

- நிரந்தர நிருவாகம் என்பது தொடர்ச்சியான அடிப்படையின் கீழ் அரசுக் கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு சமகால உலகினால் உருவாக்கப்பட்டுள்ள நிறுவனமாகும். அது பணிக்குழு முறையினை மையப்படுத்தியது.

- இந்நிறுவனம் அரசியல் மத்தியமயப்படல் மற்றும் விசேட நிறுவனங்களைக் கொண்ட நிறுவனமாக கருதப்படுகின்றது.

- அரசாங்கம் மாற்றம் அடைந்தாலும் நிரந்தர நிருவாகம் மாறாது. அது தொடர்ந்து இயங்கும். அதன் பிரதானப் பணி அரசுக் கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதாகும். இது அரசியல் நிருவாகத் தலைமைத்துவத்தின் கீழ் சுயாதீனமாக செயற்படும் நிறுவனமாகும்.

- இவை சம்பிரதாயப் பூர்வமான அரசு நிருவாக கோட்பாடுகளுக்கு இனங்க கொள்கைகளை உருவாக்கம் நிறுவனம் அல்லவெனினும், சமூகப் பிரச்சினைகளின் சிக்கார்ந்த தன்மை, கொள்கைத் தொடர்பான முழுமையான செயலொழுங்குகளை தீர்மானிப்பதற்கு சட்டத்துறைக்கு முடியாது போனமை, நிரந்தர பணிக்குழுவாளர்கள் பெற்றுள்ள அறிவு மற்றும் தகவல்கள் அரசுக் கொள்கைகளை வலுவூட்டுவதால் நடைமுறை ரீதியாக அரசியல் நிறுவனங்களைத் தாண்டி நிருவாகத்தில் மேலெழுந்து இருப்பதற்கு வாய்ப்பொன்று கிடைத்துள்ளதாக நம்பப்படுகின்றது.

- சில ஆய்வாளர்களின் கருத்துப்படி உலகின் உண்மையான கொள்கை வகுப்பாளர்களாக நிருவாக உத்தியோகத்தார்களே உள்ளனர் என்பதாகும். இதனால் இது அரசியல் அதிகார முறைக்குட்படும் ஒன்றாக அடையாளம் காட்டப்பட்டுள்ளது.

- அரசுக் கொள்கை உருவாக்க நடைமுறையின் அண்மைக்கால போக்காக மக்களின்

மிகவும் வெற்றிகரமாகவும் செயற்றிறனாகவும் தீர்க்கும் முறையாக அதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்கும் முறைமை முன்னிலை அடைந்துள்ளது. சமஸ்தி அரசியலமைப்புகளில் மத்திய அரசுக்கு சமாந்தரமாக பிராந்திய அரசுகள் செயற்படுகின்றன. அவற்றினுள்ளும் சட்டத்துறை, நிறைவேற்றுத்துறை, நீதி மற்றும் நிர்ந்தர நிருவாகம் போன்ற அமைப்புகளின் செயற்பாடுகளை காணமுடியும்.

- இதற்கு மேலாக கீழ் மட்டத்தில் உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள் என்ற பிரதேச அரசாங்கங்களும் பிரதேச பொதுப்பிரச்சினைகள் தொடர்பில் செயற்படும் அதிகார நிறுவனங்களாக உள்ளன.

11.3 அரசுக் கொள்கைகளும் அரசியல் கட்சிகளும்

- அரசு கொள்கை செயலொழுங்கின் எல்லா மட்டங்களிலும் அரசியல் கட்சிகள் முக்கியமானவை. அரசியல் நிகழ்ச்சி நிரல் மற்றும் கொள்கை நிகழ்ச்சி நிரல் என்பவற்றை உருவாக்கத்தில் அரசியல் கட்சிகள் முக்கிய பணியினை ஆற்றுகின்றன.

- அரசாங்கத்தினால் அவதானம் செலுத்தப்பட வேண்டிய துறைகள் குறைத்து மக்களிடையே பேசுபொருளாக்குதல் மற்றும் அவற்றை நடைமுறைப்படுத்த தேவையான அரசியல் ஒத்துழைப்பினை கட்டியெழுப்புவதே அரசியல் நிகழ்ச்சி நிரலை தயாரித்தல் எனப்படும்.

- பொது மக்களிடையே கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ள பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்காக அரசாங்கத்தின் அவதானத்திற்கு முறையாக அனுப்பி வைக்கப்படுதலே கொள்கை நிகழ்ச்சி நிரலாகும்.

- சனநாயக சமூகத்தினுள் காணப்படும் மக்களின் தேவைகள் மற்றும் அரசாங்கத்தினால் அவதானம் செலுத்தப்பட வேண்டிய பிரச்சினைகளை ஒழுங்கமைப்பது அரசியல் கட்சிகளாகும்.

- பொதுமக்களின் தேவைகளான அபிவிருத்திகளை ஒன்றுத்திரட்டி அதற்கு ஒத்துழைப்பு வழங்கும் அரசியல் கட்சி அவ்விடத்தைச் சூழ கட்டமைக்கப்படும் மக்கள் அதிகாரத்தினுடே அரசாங்க அதிகாரத்தினை கைப்பற்றிக் கொள்ளும். இதன்பின் அவற்றைத் தீர்ப்பதற்காக சட்டங்கள் அதாவது கொள்கைகளை உருவாக்குகின்றது. காணப்படும் கொள்கைகளில் உள்ள சாதக பாதக விடயங்கள் தொடர்பில் மக்களை தெளிவுட்டும். அதன்மூலம் இதன் அரசியல் நிகழ்ச்சி நிரல் வலுவூட்டம் பெறுகின்றது. இவ்வாறு நவீன சிக்கார்ந்த சமூகங்களில் கொள்கை உருவாக்க செயன்முறைக்கு அரசியல் ஒத்துழைப்பினை கொண்டுவரும் பிரதான ஊடகமாக அரசியல் கட்சிகள் மாறியுள்ளன.

11.4 அரசுக் கொள்கையும் சிவில் சமூகமும்

- பொதுமக்கள் என்றவகையில் எமது வாழ்க்கை மூன்று செயலெல்லைகளில் செயற்படுகின்றது.

I. பொது செயலெல்லை (Public Sphere) - பொதுப் பொருள் மற்றும் சேவை உருவாக்கல் தொடர்பில் அரசு மற்றும் அரசாங்கம் செயற்படும் எல்லை இதுவாகும். பொதுவானதும் திறந்தத் தன்மையானதும் என்பதே இதன் பண்பாகும்.

II. தனியாள் செயலெல்லை (Private Sphere) - தனித்தனி நபர்களாக கொடுக்கல் வாங்கல்களைச் செய்யும் எல்லையாகும். இது வரையறுக்கப்பட்டதும் முடியதுமான ஒன்றாகக் கருதப்படும். சந்தை என்பது தனித்தனி நபர்களின் ஆசைகளை திருப்திப்படுத்துவதற்காக அந்நதந்த நபர்கள் முகங்கொடுக்கும் ஒன்றாகும்.

III. சிவில் எல்லை (Civil Sphere) - இதனை மேற்குறிப்பிட்ட இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட எல்லையாக நவீன அரசியல் சமூக சிந்தனையாளர்கள் அடையாளப்படுத்துகின்றனர். இவ்வெல்லையில் தனியாள் பண்புகளும் பொது எல்லையின் பண்புகளையும் கண்டுக்கொள்ள முடியும். நபர்களின் சுயவிருப்பில் பொது நல்வாழ்வுக்காக செயற்படும் சந்தர்ப்பங்கள் பலவாகும். அரசுகள் சந்தைகளுக்கு அப்பால் இவ்வெல்லை சிவில் சமூகம் என அழைக்கப்படுகின்றது.

- சிவில் சமூக அமைப்பு என்பது மனிதர்கள் ஒருவருக்கொருவர் சந்திக்கும், பொதுப் பிரச்சினைகளைத் பேசும் மற்றும் அவற்றுக்கான தீர்வுகளைக் காணும் எல்லையாகும். அங்கு செயற்படும் நிறுவனங்களை சிவில் சமூக நிறுவனம் என்பர்.

- அரசு கொள்கை செயன்முறையின் முக்கிய செயற்பாட்டாளராக இந்நிறுவனங்கள் காணப்படுவதோடு இது கொள்கை வட்டத்தின் எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும் பங்குபற்றும்.

- அரசுக் கொள்கைச் செயன்முறையில் சிவில் சமூகம் மேற்கொள்ளும் செயற்பாடுகள்.

I. சமூகத்தில் காணப்படும் சிக்கார்ந்த பிரச்சினைகளுக்கு அரசியல் நிகழ்ச்சி நிரல் மற்றும் கொள்கை நிகழ்ச்சி நிரலில் அவதானத்தை செலுத்துதல்.

II. முரண்பாடுகளை தீர்த்துக்கொள்வதற்காக குறித்த தரப்புகளை தெளிவுப்படுத்துவதற்காக நபர்கள் மற்றும் நிறுவனங்களைச் சந்தித்தல்.

III. மாற்றுக் கொள்கைகள் மற்றும் செயற்பாடுகளுக்கு பொருத்தமான பரிகாரங்களுக்கிடையில் உடன்பாடொன்றை ஏற்படுத்தல்.

IV. கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்தும் போது செயற்பாடு மற்றும் இயக்கத்தன்மையினை பேணிக்கொள்ளல்.

- சிவில் சமூகம் கொள்கை ஆலோசனைகள், வசதிகளை வழங்குதல் மற்றும் விமர்சனத்திற்கு மட்டும் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது என்பது மேற்குறிப்பிட்ட விடயங்களினூடு தெளிவாகின்றது.

- எனினும் கடந்த சில தசாப்தங்களின் அனுபவங்கள் இதற்கு அப்பால் சென்ற செயற்பாடொன்றினை இந்நிறுவனங்கள் மேற்கொள்கொள்கின்றன என்பதை தெளிவாக்கியுள்ளது. இதன்படி சிவில் சமூக அமைப்புகள் கொள்கை நடைமுறையாக்கல் செயற்பாட்டில் நேரடியான பிரதிநிதியொருவராக மாறியுள்ளது.

- தற்போது சில அரசாங்கங்கள் தமது கொள்கைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்காக சிவில் சமூகத்தின் அங்கமான அரசாசார்பற்ற நிறுவனங்களுக்கு (NGOs) வழங்கியுள்ளன. அரசாங்கத்திற்கும் சிவில் சமூக நிறுவனங்களுக்கும் இடையில் ஒத்துழைப்பினை கட்டியெழுப்புதல், வறுமை ஒழிப்பு என்பவற்றின் தோரணையொன்றாக மாறியுள்ளது.

- சிவில் சமூக அமைப்பினாலேயே அரசியல் செல்லொழுங்கில் இருந்து விலக்கி வைக்கப்பட்டுள்ள சில சமூகக் குழுக்களுக்கு பொதுவெளி திறக்கப்படுகின்றது. அரச கொள்கைகளால் அவதான செலுத்தப்பட முடியாத உலகலாவிய பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு மக்களை வலுவூட்டுவதும் இந்நிறுவனங்களேயாகும்.

11.5. அரசுக் கொள்கைகளும் பணிக்குழு முறையும்

- பணிக்குழு என்பதற்கான தமிழ் சொல்லுக்கு ஆங்கில மொழியில் டிரசுநயரஉசயஉல என்ற பதமே உள்ளது. இப்பதமானது டிரசுநயர ஸ்ரீ முசரவமுள என்ற சொற்களினால் ஆனது. டிரசுநயர என்பது அதிகாரிகளாவர். முசரவமுள என்பது நிருவாகம் என்பதாகும். இதன்படி பணிக்குழு என்பது அதிகாரிகளினால் மேற்கொள்ளப்படும் நிருவாக முறைமை என்பதை அடையாளப்படுத்தப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

- நாங்கள் இங்கு பணிக்குழு என்பதை அரசு கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதில் பயன்படுத்தும் நிருவாகப் பிரிவினரையே கருதுகின்றோம்.

- பணிக்குழு தொடர்பான பழையமான கோட்பாட்டினை முன்வைத்தவர் ஜேர்மனி தேச சமூகவியலாளரான மெக்ஸ் வெபர் (Max Weber) என்பவராவார். மெக்ஸ் வெபர் சமூக முறைகளில் காணப்படும் அதிகார முறைமைகள் மூன்றினை அடையாளம் கண்டுள்ளார். அதாவது,

I. சம்பிரதாயப்பூர்வ அதிகார முறைமை

II. கவர்ச்சிகர அதிகார முறைமை

III. சட்டப்பூர்வமான அதிகார முறைமை என்பனவே அவையாகும்.

- சில சமூகங்களில் அதிகார பலமானது சம்பிரதானத்தினாலேயே கிடைக்கின்றது. மற்றுமொரு சமூகத்தில் நபரிடம் காணப்படும் விசேட பண்புகளால் கிடைக்கின்ற அதிகார முறையொன்று உள்ளது. இவற்றை சம்பிரதாயப்பூர்வமான மற்றும் நவீனத்திற்கும் இடைப்பட்ட சமூகங்களில் காணுக்கொள்ள முடியும்.

- நவீனமயப்படுத்தப்பட்டதன் பின்னரான சமூகங்களில் சாதகங்களை கவனத்திற்கொண்டு மிகவும் சிறப்பானதை தேர்ந்தெடுத்தாலும், அவ்வாறான முறையில் அதிகார பலமானது ஒரு நிறுவனத்தில் ஒருவர் வகிக்கும் பதவி, அப்பதவியின் சட்டத்திட்டங்கள், விதிமுறைகளால் கிடைக்கும் அதிகாரத்திற்கு அமையவே கிடைக்கும்.

- பதவிக்குரிய செயற்பாடுகளை மேற்கொள்வதற்கு போதுமான அதிகாரங்கள் சட்டத்தினாலேயே கிடைக்கும். அவ்வாறான நிறுவனமொன்றில் நபரின் நடத்தைகளைக் கட்டுப்படுத்துவதும் சட்டங்களே. இவ்வாறான சட்ட ரீதியான தர்க்க அதிகார முறைமை விளைதிறன்மிக்கதும், செயற்றிறன் மிக்கதும், செலவுகறைந்ததுமான முறையென குறிப்பிடப்படுகின்றது.

- இவர் குறிப்பிட்டபடி மன்மாதிரி பணிக்குழு முறைமைக்கு ஏற்ப உருவாக்கப்பட்டுள்ள பணியக அமைப்பு கீழ் குறிப்பிடப்பட்ட அமைப்புகள் காணப்படும்.

I. படிநிலை (Hierarchy)

பணியகமை அமைப்பு முறையில் பதவிகள் மேலிருந்து கீழாக செல்லும் வகையில் உருவாக்கப்பட்டிருக்கும். இதன்படி கீழ்நிலை பதவிவகிப்போர் மேல் நிலையில் பதவி வகிக்கும் உத்தியோகத்தார்கள் கண்காணிப்புக்கு உட்படுவர். இதன்படி அமைப்பில் அனைத்து உத்தியோகத்தார்களும் நிர்வகிப்புக்கு உட்படுவர்.

II. தொழிற் பிரிப்பு (Division of Labour)

பணிகுழு அமைப்பில் சேவையாளர்கள் பிரிக்கப்பட்டிருப்பர். அது விசேடத்துவ மூலக் கொள்கையை அடிப்படையாக கொண்டு நடைபெறும். இதன்படி தொழிற் பிரிப்பு ஊடாக சிற்சில காரியங்களை நிறைவேற்றுவதற்காக குறிப்பிட்ட பொறுப்பு வாய்ந்த துறைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும். அமைப்பின் ஏதேனும் பதவியுள்ள நபர் பதவிக்கரிய செயற்பாடுகள் தொடர்பில் பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டும். இதன்மூலம் பதவிவகிகின்ற நபருக்கு அதனை மேற்கொள்வதற்கான அதிகார பலம் பெற்றுக் கொடுக்கப்படும். பாரிய நிறுவனங்களில் நிருவாக வகுப்புகள் காணப்படும். நிறுவனத்தின் பல்வேறு பதவிகளுக்கு இடையில் தொடர்புகளை ஏற்படுத்துவதே அவர்களின் பொறுப்பாகும்.

- அத்தோடு நிருவன உறுப்பினர்கள் ஊதியம் பெருவர். நிறுவனத்தில் காணப்படும் சட்ட திட்டங்களுக்கு ஏற்ப அவர்களின் பதவிகாலம் தீர்மானிக்கப்படும். அத்தோடு கல்வி மற்றும் திறன்களை மையப்படுத்தியே தொழிலுக்கு இணைக்கப்படுவர்.
- நிறுவனத்தில் தனிப்பட்ட சேவையாளர்கள் யாரும் இல்லாதிருப்பதோடு அங்கு பொதுதொடர்பொன்றே காணப்படும்.
- இவர்கள் சம்பிரதாய பூர்வமாக தமது கடமைகள் தொடர்பில் எழுத்துமூலம் தகவல்களை வைத்திருப்பர்.
- பணிகுழு முறையில் உத்தியோகத்தர் அரசியல் தலைமைத்துவத்திற்கு கீழ்படிந்து செயற்பட வேண்டும். வெபர் உலகில் விருத்தி அடைந்து காணப்பட்ட பணிகுழுவாத முறையின் ஊடாக கொண்டு நடாத்தப்படும் நிர்வாக முறைமைகளில் அடிப்படை பண்புகளை விளங்கிக் கொள்வதற்கான முன்மாதிரி கட்டமைப்பு ஒன்றினை முன்வைக்கவே முயற்சித்துள்ளார்.
- இதன்படி சமகால உலகில் அரசுகள் தமது வேலைகளை அதாவது அறரச கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்காக பயன்படுத்தும் பணிகுழு முறையில் பொதுவாக பின்வரும் பண்புகளை கண்டுக் கொள்ள முடியும்.
- சிற்சில காரியங்களை மேற்கொள்வதற்கு பொறுப்பு வாய்ந்த அதிகாரம் வழங்கப்பட்டதுமான காரியாலய முறை ஒன்று காணப்படல்.
- இக்காரியாலய முறைமையில் தொழில் பிரிப்புகளுக்கு ஏற்ப பணிகள் வகுக்கப்பட்டிருத்தல்.
- கற்றல் செயன்முறையில் பணிக்கழு என்பதன் மூலம் அறியப்படவது அவ் அவ் காரியங்களை நிறைவேற்றுவதற்காக மேலிருந்து கீழ்வரை பரவியுள்ள பதவிநிலை கட்டமைப்பு ஒன்று ஒழுங்கமைக்கப்பட்டிருத்தல்.
- அவ்வப்பதவிகளுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள பொறுப்புகளை நிறைவேற்றுவதற்காக சட்டத்தின் மூலம் அதிகாரம் வழங்கப்பட்டிருத்தல்.
- அவ்வப் பதவிகளுக்கு இடையில் பொதுவான அதாவது உத்தியோக பூர்வமான தொடர்புகள் காணப்படல்.
- அரசியல் தலைமைத்துவதற்கு கீழ்படிந்து செயற்படவதோடு அரசியல் ரீதியாக நடுநிலை முறையொன்று காணப்படல்.

உத்தேச கற்றல் கற்பித்தல் செயற்பாடு

1. ஆய்வு - இதன் கீழ் அரச கொள்கை உருவாக்கப்படும் முறைத் தொடர்பில் ஆய்வொன்றை மேற்கொண்டு அறிக்கை ஒன்றைத் முன்வைக்குக.
2. ஆய்வு - அண்மைக்காலத்தில் இலங்கையில் உருவாக்கப்பட்டக் கொள்கை அல்லது கொள்கைகள் சிலவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து அதன்மூலம் பிரசைகளுக்கு வழங்க எதிர்பார்க்கப்பட்ட நலன்புரி அல்லது பிரயோசனங்களின் குறை நிறையான அம்சங்களை பரீட்சித்து அறிக்கை ஒன்றை முன்வைக்குக.
3. ஆக்கம் - அரச கொள்கை ஒன்றை நடைமுறைப்படுத்தும் நிறுவனம் ஒன்றின் பதவிநிலை படிமுறை கட்டெழுப்பப்பட்டுள்ள விதத்தினை நிறுவன சித்திரம் ஊடாக தெளிவுப்படுத்துக.

12. 1978 இரண்டாம் குடியரசு அரசியலமைப்பு

தேர்ச்சி	:	12.0	1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் கீழ் உருவாக்கப்பட்ட அரசாங்கத்தின் கட்டமைப்பு ரீதியான பண்புகளையும், நிறுவனங்களின் அமைவுச் சேர்க்கையையும், அதிகார சமநிலையையும் அனங்கண்டு தெளிவுப்படுத்துவார்.
தேர்ச்சி மட்டம்	:	12.1	1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட அரசியலமைப்புக் கட்டமைப்பு, அதிகார குவிவு மற்றும் நிறுவனங்களின் அமைவுச் சேர்க்கைப் பற்றிக் கற்றாராய்வார்.
		12.2	1978 ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பில் கட்டமைப்பு ரீதியான மாற்றங்களை ஏற்படுத்திய திருத்தங்களுக்கான பின்னணிகளை விளங்கிக் கொள்வார்.
		12.3	1978 ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பில் ஏற்படுத்தப்பட்ட திருத்தங்களின் இயல்புகளை அறிந்து கொள்வார் (13,17,18,18ஆம் திருத்தங்கள்)
பாடவேளைகள்	:	50	
கற்றற் பேறுகள்	:		1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் நிறைவேற்றுத்துறையின் இயல்புகள், அதிகாரங்கள் மற்றும் பணிகளை விபரிப்பார். சட்டவாக்கத்துறையின் இயல்பு, அதிகாரங்கள், பணிகளை விபரிப்பார். நீதித்துறை சுதந்திரம் பற்றிய போட்பாடுகளையும் அதன் நடைமுறைகளையும் நுணுகி ஆராய்வார். நிறைவேற்றுத்துறைக்கும் பொதுச் சேவைக்கும் இடையிலான தொடர்பினையும் அது அரச சேவையில் தாக்கம் செலுத்திய விதம் பற்றியும் கருத்துத் தெரிவிப்பார். நிறைவேற்றுத் துறையில் இடம்பெற்றுள்ள அதிகாரக் குவிப்பு தொடர்பாகவும் அதன் விளைவுகளையும் விபரிப்பார். அடிப்படை உரிமைகள், நீதித்துறை, குறைகேளதிகாரி தொடர்பில் காணப்படும் அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகளை விபரிப்பார். பல்வேறு தேர்தல் முறை மற்றும் பொதுமக்களின் பிரதிபலிப்புகளை ஒப்பிட்டு விபரிப்பார். அரசியலமைப்புச் சீர்த்திருத்தம் மூலம் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் மற்றும் விளைவுகளை விபரிப்பார்.

அறிமுகம்

அரசியலமைப்பு என்பது அரசொன்றில் நடைமுறைப்படுத்துவதும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதுமான உயரிய சட்ட முறைமை ஒன்றாகும். 1978ஆம் ஆண்டின் போது இலங்கை இலங்கை சனநாயக சோசலிச குடியரசு அரசியலமைப்பை மையமாகக் கொண்டு அதன் சார்பாக ஏனைய அரசியலமைப்புகளும் சட்டமொன்றும் கொண்டுவரப்பட்டது. அரசறிவியல் பாடத்தை கற்கின்ற மாணவ மாணவியர் நடைமுறை அரசியலமைப்புச் சட்டம் தொடர்பாக அறிவினை பெற்ற நபரொருவராக சமூகமயப்படுத்தப்படுவதையே இவ்வலகின் மூலம் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

1978ஆம் ஆண்டின் கட்டியெழுப்பப்பட்ட குடியரசு அரசியலமைப்பின் பண்புகள் நிறுவன ரீதியான இணைப்பு மற்றும் அதிகார சமநிலைப்படுத்தல் என்பவற்றை அறிந்துக்கொள்ள இதன் மூலம் சந்தர்ப்பம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. நடைமுறை அரசியலமைப்புச் சட்டமான அடிப்படை கட்டமைப்புகள் மற்றும் நிறுவன ரீதியான பண்புகள் தொடர்பாக விரிவாக அறிந்து கொள்வதற்கு வாய்ப்பு வழங்கப்பட்டு நிறைவேற்று, சட்டத்துறை மற்றும் அவையிரண்டுக்குமிடையே காணப்படும் தொடர்புகள், நீதிமன்ற

சுயாதீனம், நிறைவேற்று அரச சேவைகளும் கூட, நிறைவேற்று மற்றும் அதிகார மையப்படுத்தல் என்பன தொடர்பாக கற்பதற்கு எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. அதேபோன்று அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பாக மேற்கொள்ளப்பட்ட புதிய கோணங்களும், நீதிமன்றம் தொடர்பாக கற்பதற்கு எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. அதேபோன்று இச்சட்டத்தின் மூலம் தேர்தல் முறைகளில் ஏற்படுத்தப்பட்ட புதிய மாற்றங்களை நீண்ட கலந்துரையாடலுக்கு உட்படுத்த வேண்டியுள்ளது. ஒம்புட்ஸ்மேன் மற்றும் மக்கள் கருத்துக்கணிப்பு போன்ற புதிய அறிமுகங்கள் தொடர்பாகவும் மாணவர் சமூகம் அறிந்து வைத்திருத்தல் வேண்டும். அரசியலமைப்புச் சட்டம் நடைமுறைப்படுத்தல் தொடங்கி இதுவரையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட திருத்தங்களினால் விசேடமாக இனங்காணப்பட்ட 13,17,18,19 ஆகிய அரசியலமைப்புச் திருத்தப் பின்னணி மற்றும் 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் கட்டமைப்பிற்கு அவற்றினால் ஏற்பட்ட தாக்கங்களை எளிமையாக மாணவருக்கு விளக்குவதும் இங்கு முக்கியமான நோக்காகவுள்ளது.

சமூகத் தேவைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அரசியலமைப்புச் சட்டமொன்று திருத்தம் செய்வதன் முக்கியத்துவம் தொடர்பாக எதிர்கால பிரச்சைகளுக்கு அறிவூட்டம் செய்வதற்கான தொடக்கமெனும் வகையிலும் இவ்வலகு மிகச் சிறந்த பணியொன்றினை மேற்கொள்ளும் என எதிர்பார்க்கின்றது.

பாட விடயங்களை தெளிவுப்படுத்துவதற்கான வழிகாட்டல்

1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் அடிப்படை கட்டமைப்பின் பண்புகள் 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் அடிப்படை கட்டமைப்பு பண்புகளை இனங்காண்பதேயே இப்பகுதியின் மூலம் முதலாவதாக அவதானம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது. இதற்கமைய இச்சட்டம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

நிறைவேற்றுத்துறை

சட்டவாக்கத்துறை

சட்டவாக்கம் நிறைவேற்றுத்துறை தொடர்புகள்

நீதிமன்ற சுயாதீனம் தொடர்பான விதிகளும் பிரயோகமும்

நிறைவேற்றுத்துறை மற்றும் அரச சேவை

நிறைவேற்று மற்றும் அதிகார மையம்

அடிப்படை உரிமைகள்

நீதிமன்றம்

ஒம்புட்ஸ்மேன்

தேர்தல் முறை

மக்கள் கருத்து கணிப்பு என்பன தொடர்பாக கலந்துரையாடப்படும்.

இச்சட்டத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட திருத்தங்களுள் மிக முக்கியமான திருத்தங்களான 13,17,18,19 எனும் திருத்தங்களின் பின்னணியை கலந்துரையாடலுக்கு உட்படுத்தி அவற்றின் மூலம் அரசியலமைப்பு சட்டக் கட்டமைப்பில் ஏற்படுத்தப்பட்ட மாற்றங்களையும் அவற்றின் விளைவுகளையுமே இரண்டாவதாக இத்தலைப்பின் கீழ் அவதாகம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது.

I. நிறைவேற்றுத்துறை

1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பு முறை சனாதிபதி ஆட்சிமுறையின் பண்புகளையும், பாராளுமன்ற ஆட்சிமுறையின் பண்புகளையும் உள்ளடக்கியுள்ளது. எனவே, இவ்வாட்சிமுறையின் அரசியல் நிறைவேற்றுத்துறை இரட்டை நிறைவேற்றுத் தன்மையை பெற்றுக்கொள்ளும்.

இதற்கமைய இவ்வரசியலமைப்பு முறையின் கீழ் அரசியல் நிறைவேற்றுத்துறையானது மக்களது நேரடி வாக்குரிமையினால் தெரிவ செய்யப்படுகின்ற சனாதிபதி ஒருவரினாலும், பாராளுமன்ற தேர்தலின் பின்னர் பாராளுமன்றத்தின் பெரும்பான்மை கட்சியின் அல்லது குழுவில் இருந்து நியமிக்கப்படும் பிரதமர் ஒருவரையும், அமைச்சர் குழுவொன்றையும் உள்ளடக்கியதாக இருக்கும். இச்சட்டத்தின் அடிப்படையில் சனாதிபதியின் பதவிகாலம் ஐந்து வருடங்கள் ஆகும்.

இருதடவைகளுக்கு மேல் பதவிவகிக்க முடியாது.

சட்டத்தின் 30ஆம் உறுப்புரைக்கு அமைய அரசின் தலைவராகவும், நிறைவேற்றுத்துறையின் தலைவராகவும், அரசாங்கத்தின் தலைவராகவும், முப்படைகளின் சேனாதிபதியாகவும் இருப்பவர் சனாதிபியாவார். சனாதிபதி மற்றும் அமைச்சரவை என்பவற்றுக்கிடையில் காணப்படும் தொடர்பின் அடிப்படையிலேயே நிறைவேற்றுத்துறையின் தலைவர் என்ற வகையில் சனாதிபதி பதவியின் விசேடத்தன்மை தங்கியுள்ளது.

செயலுறு அதிகாரியாக சனாதிபதியும் அமைச்சரவையும் தேசிய கொள்கை உருவாக்கம், செயலுறுப்படுத்துவதற்கான பொறுப்புபவராக இருப்பர். சனாதிபதி அமைச்சரவையின் அங்கத்தவரைப்போன்று அதன் தலைவருமாவார். அமைச்சரவையின் தலைவரெனும் வகையில் சனாதிபதியினால் பிரதமர் நியமிக்கப்படுவார். சனாதிபதி பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அரசியல் கட்சிக்கு பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை அதிகாரம் காணப்படும்போது பாராளுமன்றத்தின் அங்கத்தவர்களிலிருந்து பிரதமர் பதவிக்கு ஒருவரை நியமிப்பதில் தன்னிச்சையான அனுபவிப்பார். சனாதிபதி மூலமே அமைச்சரவையின் அங்கத்தவர்களின் எண்ணிக்கையும், அமைச்சுக்களின் எண்ணிக்கையும், அமைச்சர்களுக்கு வழங்கப்படும் விடயதானங்களும் தீர்மானிக்கப்படும். சனாதிபதியின் மூலமே அவ்வாறு தீர்மானிக்கப்படுகின்ற அமைச்சுக்குப் பொறுப்பாக செயற்படுவதற்கு பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களில் இருந்து அமைச்சர்கள் நியமிக்கப்படுவர். சோல்பரி மற்றும் முதலாம் குடியரசு அரசியலமைப்புடன் ஒப்பிடும்போது 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் அடிப்படையில் சனாதிபதியினால் அமைச்சரவையின் அமைச்சர்களை நியமிப்பதில் கூடுதல் கூதந்திரத்தை அனுபவிக்கின்றார்.

சனாதிபதிக்கு எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும் அமைச்சரவையின் அமைப்பினை மட்டுமின்றி அமைச்சின் அமைச்சர்களுக்கு ஒப்படைக்கப்படும் விடயதானங்கள், பணிகள் என்பவற்றிலும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்த முடியும். சனாதிபதியின் மூலமே அமைச்சரவைக் கூட்டங்கள் கூட்டப்படும். இச்சட்டத்தின் அடிப்படையில் அரசியல் நிறைவேற்றுத்துறையின் பிரிவொன்றான அமைச்சரவையின் அமைச்சர்கள் பாராளுமன்றக்கு பொறுப்புக்கூறுவதைப் போது பதிலளிப்பதற்கும் கடமைப்பட்டுள்ளனர். எவ்வாறாயினும் அமைச்சரவையின் தலைவரான சனாதிபதி பாராளுமன்றக்கு பொறுப்புக்கூறுதல் தவிரந்த பதலளிப்பதற்கு கடப்பாடுடையவர் அல்லர். அதேபோன்று இச்சட்டத்தின் அடிப்படையில் சனாதிபதி அமைச்சரவையின் தலைவராயினும் சட்டவாக்கத்துறையினர் மூலம் அரசாங்கத்திற்கு எதிராக முன்வைக்கப்படும் நம்பிக்கையில்லா பிரேரணை அவர்மீது செல்வாக்குச் செலுத்துவதில்லை. இதுதவிரந்த பாராளுமன்றத்தின் மூலம் அரசாங்கத்தின் கொள்கை அல்லது வரவு செலவு சட்டமூலம் நிராகரிக்கப்படுவதைக் காரணமாகக் கொண்டு அமைச்சரவை பதவிவிலகினாலும் சனாதிபதி மேலும் தொடந்தும் பதவி வகிப்பார்.

இச்சட்டத்தின் அடிப்படையில் அமைச்சரவையின் தலைவர் சனாதிபதியாக இருப்பதினால் முன்னர் காணப்பட்ட அரசியலமைப்புகளைப் போன்று பிரமருக்கு தமது உறுப்பினர்களை நெறிப்படுத்தல், மேற்பார்வை செய்தல், அவர்களுக்கு கட்டளையிடல் என்பன இவ்வரசியலமைப்பில் கிடையாது. இந்நிலையினுள் பிரதமர் அமைச்சரவையின் ஏனைய உறுப்பினர்களில் மற்றோர் உறுப்பினர் தவிரந்த தலைவரொருவர் அன்று.

இவ்வரசியலமைப்பில் பிரதமர் தொடர்பாக நான்கு விடயங்கள் தொடர்பில் விசேடமாக குறிப்பிட்டு காட்டப்பட்டுள்ளது. அவையாவன,

1. அரசியலமைப்பின் 43ஆம் பிரிவுக்கமைய, குறிப்பிட்ட பிரதிநிதி ஒருவர் மீது பாராளுமன்றத்தின் அதிக நம்பிக்கை உள்ளது என சனாதிபதி கருதினால் அவரால் குறித்த பிரதிநிதி பிரதமர் பதவிக்கு நியமிக்கப்படுவார்.

2. அரசியலமைப்பின் 44,45,46 ஆகிய உறுப்புரைகளுக்கு ஏற்ப அமைச்சரவையின் அமைப்பு, ஒப்படைக்கப்படும் விடயங்கள், பணிகள் என்பனவற்றை தீர்மானிக்கும்போது சனாதிபதிக்கு அதுதொடர்பில் பிரதமரால் ஆலோசனை வழங்க முடியும்.

3. பிரதமர் பதவியில் இருந்து நீக்கப்படுவதன் மூலமும், சுயமாக விலகிக் கொள்ளல் அல்லது வேறேதும் முறைகளில் பிரதமர் பதவி வெற்றிடமாகும்போது அமைச்சரவையும் கலைக்கப்படும் என அரசியலமைப்பின் 49(1) உறுப்புரை குறிப்பிடுகின்றது.

4. அரசியலமைப்பின் சில நிலைமைகளின் கீழ் சனாதிபதி பதவியில் பதில் கடமையாற்ற பிரதமருக்கு வழங்க பல்வேறு வழிமுறைகள் காணப்படுகின்றன. இதற்கமைய நோயுறல் காரணமாக அல்லது இலங்கைக்கு வெயியில் இருப்பதானால் அல்லது வேறேதும் காரணத்திற்காக அல்லது சனாதிபதியின் பதவிக்குரிய அதிகாரங்கள், பொறுப்புகளை செயலுறுப்படுத்த முடியாது என அவர் உணர்வாராயின் அக்கால எல்லையினுள் சனாதிபதியின் அதிகாரக் கடமைகளை நடைமுறைப்படுத்த அவரின் மூலம் பிரதமரை நியமிக்க முடியும்.

2. சட்டவாக்கத்துறை

1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் மத்திய அரசின் சட்டவாக்கத்துறை பாராளுமன்றம் எனும் பெயரில் அமைக்கப்படுவதோடு 225 பிரதிநிதிகளை உள்ளடக்கியதாக உள்ளது. பாராளுமன்றமான ஓரவை முறையினதாக இருப்பதோடு ஐந்தாண்டுகளாகும்.

தேர்தலின் பின்னர் பாராளுமன்றம் முதலாம் முறை கூட்டப்படும்போது அதன் அங்கத்தவர்களில் இருந்து சபாநாயகர், பிரதி சபாநாயகர், குழுக்களின் பிரதி தலைவர் ஆகிய பதவிகளுக்கு மூவர் தெரிவு செய்யப்பட வேண்டும். சபாநாயகரே பாராளுமன்றத்தின் தலைமைப் பொறுப்பினை ஏற்பார்.

பாராளுமன்றத்தை கூட்டுதல், அதன் அமர்வுகளை முடிவுறுத்துவதும், அதனை கலைப்பதும் சனாதிபதியாலேயே மேற்கொள்ளப்படும். சனாதிபதியின் மூலம் ஒவ்வொரு வருடத்திலும் ஒருதடவையேனும் அதனை கூட்டுதல் வேண்டும். சனாதிபதியின் அறிவுறுத்தலின் மூலம் பாராளுமன்ற அமர்வுகள் முடிவுறுத்தப்படும். அவ்வாறு அமர்வு முடிவுறுத்தப்படும்போது அடுத்த அமர்வுக்கான திகதியும் உள்ளடக்கப்பட வேண்டும். அது வெளிப்படுத்தப்பட தினத்திலிருந்து மூன்று மாதங்களுக்கு உட்பட்டதாகவிருத்தல் வேண்டும்.

பாராளுமன்ற அமர்வுகளை நடத்துவதற்காக இருக்கவேண்டிய நடப்பெண் இருபதாகும். அரசியலமைப்பின் வெவ்வேறான விதிமுறைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சந்தர்ப்பங்கள் தவிர்ந்த பாராளுமன்ற அனுமதிக்காக சமர்ப்பிக்கப்படும் சகல வினாக்களும் பிரதிநிதிகளின் பெரும்பான்மை வாக்கினால் நிறைவேற்றப்படல் வேண்டும். சபாநாயகர் வாக்களிக்க முடியாவிட்டாலும் கூட யாதேனும் தேர்தலின்போது ஆளும் கட்சி மற்றும் எதிர்கட்சி சமமாகக் காணப்படும்போது அவர் முடிவானவாக்கொன்றை அளிப்பதற்கு உரிமையுண்டு.

பாராளுமன்ற சட்டவாக்க அதிகாரங்களின் தன்மை

இரண்டாம் குடியரசு அரசியலமைப்பின்கீழ் இறைமை அதிகாரத்தினை நடைமுறைப்படுத்தும் ஒரே நிறுவனம் பாராமன்றம் மட்டும்மன்று. அரசியலமைப்பின்படி சட்டவாக்க அதிகாரம் மக்களினால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளை உள்ளடக்கிய பாராளுமன்னத்தின் மூலமும், பொது மக்கள் கருத்துக் கணிப்பின் போது மக்களினாலும் செயலுறுப்படுத்தப்படும்.

பாராளுமன்றின் சட்டவாக்க அதிகாரம்

- (அ) கடந்த காலத்தையும் உள்ளடக்கும் சட்டங்கள் உட்பட
- (ஆ) அரசியலமைப்பின் எந்தவொரு விதிமுறைகளையும் மாற்ற அல்லது திருத்தப்படும்
- (இ) அரசியலமைப்பின் குறிப்பிட்ட விதிமுறை ஒன்றை உட்சேர்ப்பதற்கான சட்டத்தை விதிக்கும் அதிகாரமும் கிடைக்கும்.

எவ்வாறாயினும்

(அ) அரசியலமைப்பில் அல்லது அதில் ஏதேனும் பகுதியொன்றின் நடைமுறையை இடைநிறுத்துவதற்கான சட்டமொன்றை விதித்தல் அல்லது

(ஆ) புதிய அரசியலமைப்பொன்றை சட்டமாக்குவதாயின் அரசியலமைப்பு முழுமையாக மாற்றும் சட்டமொன்றை ஆக்க முடியாது.

சகல சட்ட மூலங்களும் பாராளுமன்றத்தின் நிகழ்ச்சி நிரலில் உட்படுத்துவதற்கு முன்னர் குறைந்தது இரு வாரங்களுக்கு முன்னர் வர்த்தமானி பத்திரிகையில் வெளியிடப்படல் வேண்டும். பாராளுமன்றத்தின்மூலம் நிறைவேற்றப்பட்ட சகல சட்டமூலங்களும் சபாநாயகரின் கையொப்பத்துடன் சான்றுப்படுத்தல் வேண்டும். யாதேனும் சட்டமூலம் ஒன்று நிறைவேற்றப்படுவதற்காக விசேட பெரும்பான்மை தேவைப்படும் சந்தர்ப்பத்தின்போது அச்சட்ட மூலத்தை பாராளுமன்றத்தின் பெரும்பான்மை வாக்கின் மூலம் நிறைவேற்றப்பட்டிருந்தால் மட்டுமே சபாநாயகர் மூலம் சான்றுப்படுத்தப்படல் வேண்டும்.

பாராளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டமூலம் ஒன்று சபாநாயகரின் சான்றுரையும், கையொப்பமும் குறிக்கப்பட்டுள்ள போது அது சட்டமென்ற நிலைக்கு மாறும். சட்டமூலம் ஒன்று அல்லது யாதேனும் விதப்புரையொன்று பொதுமக்களின் கருத்துக்கணிப்பின் போது மக்களினால் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் என்ற சந்தர்ப்பத்தில் அது சட்டமென்ற நிலைக்கு மாற்றப்படாதிருக்க வேண்டும் எனவும் அச்சான்றுதியில் குறிப்பிடப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். யாதேனும் சட்டமூலம் ஒன்று மக்களினால் கருத்துக் கணிப்பின் போது சரியான முறையில் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது என சனாதிபதியினால் சான்றுப்படுத்தப்பட்டிருந்தால் மட்டுமே அச்சட்டமூலம் சட்டமாக மாறும்.

3 இனத்துவ அடையாளத்திலான கட்சிகள்

1978 ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் கீழ் நிறைவேற்றுத் தலைவரான சனாதிபதி சட்டத்துறையின் அங்கத்தொருவர் அல்லர். எவ்வாறாயினும் அரசியலமைப்பின் விதிமுறைகளின் மூலம் சனாதிபதிக்கு பெற்றுக்கொடுக்கப்பட்டுள்ள விரிவான அதிகாரங்கள் சட்டத்துறையுடன் தொடர்புடையதாக இருக்கின்றது. அமைச்சரவையின் தலைவரும், அதன் அங்கத்தவர் என்ற வகையில் சனாதிபதி சமர்ப்பிக்கின்ற சட்டமூலங்கள் தயாரிப்பதில் தொடர்புபட்டவராக இருப்பார். அதனாலேயே சட்டமூலங்கள் உருவாக்குவதில் சனாதிபதியே அடிப்படையானவராகின்றார். அதேபோன்று பாராளுமன்றத்துக்கு சமர்ப்பிக்க உத்தேசித்துள்ள சட்டமூலங்களின் சட்டவாக்கத் தன்மையினை ஆய்வு செய்வதற்காக உயர் நீதிமன்றத்துக்கு ஆற்றுப்படுத்தும் அதிகாரமும் சனாதிபதிக்கே உண்டு. சட்டமூலமொன்று பாராளுமன்றில் விவாதத்திற்கு உட்படுத்தும்போது அச்சட்டமூலம் தொடர்பான விவாதத்தில் பங்குப்பற்றவும் முடியும்.

சட்டமூலம் ஒன்றை மக்கள் கருத்துக்கணிப்பிற்கு முன்வைப்பதற்குள்ள அதிகாரம் உள்ள ஒரே நபர் சனாதிபதியாவார். இதற்கமைய பின்வரும் சட்டமூலங்களை கருத்துக் கணிப்பிற்கு உட்படுத்துவதற்கான அதிகாரம் சனாதிபதியிடம் காணப்படுகின்றது.

1. பாராளுமன்றத்தில் 2:3 வாக்குரிமையால் மட்டுமன்றி மக்கள் அபிப்பிராய வாக்கெடுப்பொன்றிலும் நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய சட்ட மூலங்களையும்
2. அரசியலமைப்பின் திருத்தத்திற்கு உட்படாத எந்தவொரு சட்டமூலத்தையும் பாராளுமன்றத்தினால் நிராகரிக்கப்படுகின்ற அவ்வாறானதொரு சட்டமூலத்தையும்
3. சனாதிபதியின் கருத்துக்கமைவாக நாட்டின் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த எவ்விடயம் தொடர்பிலும்

இம்முறையில் மக்கள் கருத்துக் கணிப்பு முறைமூலம் பாராளுமன்றத்தின் உபாயமுறைகளை தாண்டி சனாதிபதி அவரது கொள்கை ரீதியான விடயங்களை நோக்கி மக்களின் அனுமதியினை பெற்றுக்கொள்ள முடியும். இது சட்ட உருவாக்கத்தின் போது சனாதிபதியின் அதிகாரத்தை அதிகரிப்பதற்கு துணையாக அமைவதோடு உயரிய சட்ட உருவாக்க நிறுவனமொன்றின் மூலம் செயற்பட வேண்டிய பாராளுமன்றத்தின் இறைமைக்கு சவாலாக அமைகின்றது.

இச்சட்டத்தின் அடிப்படையில் சனாதிபதிக்கு எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும் பாராளுமன்றத்துக்கு வருகைத் தருவதற்கும், அதனை கூட்டுவதற்கும், செய்திகளை அனுப்புவதற்கும் அதிகாரம் உண்டு. இங்கு வாக்களிப்பதைத் தவிர்ந்த பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவர் அனுபவிக்கும் சகல வரப்பிரசாதங்கள் மற்றும் அதிகாரங்களும் சனாதிபதிக்கு உரித்தாகும்.

இது தவிர்ந்த பாராளுமன்றத்தின் ஒவ்வொரு சபை அமர்வுகளின் ஆரம்பத்தின் போது

அதற்குச் சமூகமளித்து அரசு கொள்கைகளை முன்வைப்பதற்கும் பாராளுமன்றின் தொடக்க அமர்வுகளுக்கு தலைமைத் தாங்குவதற்கும் சனாதிபதிக்கு அதிகாரம் உண்டு. சனாதிபதிக்கு முன்னரே பாராளுமன்றத்தை கூட்டுவதற்கும், அதன் அமர்வுகளை முடிவுறுத்துவதற்கும், அதை கலைக்கவும் முடியும். எவ்வாறாயினும் சனாதிபதி இவ்வதிகாரங்களை சட்டவரையறையறுகளுக்கு உட்பட்டவகையிலேயே செயலுறுத்தப்படுத வேண்டும்.

சனாதிபதிக்கு எவ்வித வரையறையும் இன்றி பாராளுமன்றத்தின் பிரதிநிதிகளை அமைச்சர்களாக மாற்றுவதற்கான அதிகாரம் ஒருபுறம் அவரின் அதிகாரத்தை பலப்படுத்துவதற்கும் மறுபுறம் பாராளுமன்றத்தின் பலத்தினை பலவீனப்படுத்துவதற்கும் காரணமாக அமைகின்றது. இதற்கமைய அமைச்சர்களை நியமிப்பதன் மூலம் பாராளுமன்றத்தின் ஒத்துழைப்பை தன்மில் தக்கவைத்துக்கொள்வதற்காக அமைச்சர்களை நியமிப்பதற்கு உள்ள அதிகாரம் சனாதிபதிகளின் மூலம் கடந்த காலத்தில் செயலுறுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் கீழ் சனாதிபதிக்கு பாராளுமன்றத்தை கட்டுப்படுத்துவதற்கான இயலுமை காணப்பட்டாலும் கூட பாராளுமன்றக்கு சனாதிபதியை கட்டுப்படுத்தும் இயலுமை காணப்படவில்லை. சட்டமுதுறைகளின் அடிப்படையில் சனாதிபதி பதவியிலிருந்து நீக்குவதற்குள்ள உரையொரு முறையாக இருப்பது குற்றப்பிரேரணை செயன்முறையே யாகும். இது சனாதிபதியின் அதிகாரங்களை கட்டுப்படுத்துவதற்கான ஒரு வழிமுறையாக தென்படினும் அதனை செயலுறுப்படுத்த பின்பற்றப்பட வேண்டிய சிரமமான விதிமுறைகள் இதற்கான தடையொன்றாக காணப்படுகின்றது.

4. நீதிமன்ற சுயாதீனம் தொடர்பாக விதிமுறைகளும் பிரயோகமும்

நீதிமன்றின் பக்கசார்பற்ற தன்மை தொடர்பான மக்கள் நம்பிக்கையுள்ளதும், சட்டத்தின் ஆட்சியை பேணக்கூடியதாகவும் இருக்கும்போதே நீதிமன்றத்தின் சுயாதீனம் பேணப்படும். நீதிமன்றம் சுயாதீனமான இருக்கவேண்டியதோடு அது வெளிப்படக்கூடியதாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

நீதிமன்ற சுயாதீனம் பற்றிய எண்ணக்கரு பல்வகைமையானதாகும். எனவே அது சில நிபந்தனைகளுக்கு உட்பட்டதாகவிருக்கும். அவற்றுள் பிரதான நிபந்தனைகள் சிலவாகும். அவையாவன,

1. நீதிபதிகளை நியமிக்கும் முறை
2. பதவி பாதுகாப்பு
3. நிறைவேற்றுத்துறையின் தேவையற்ற தாக்கங்களில் இருந்து விடுபட்டிருத்தல்
4. நீதிமன்றின் பொறுப்பு

இரண்டாவது குடிசை அரசியலமைப்பின் கீழ் நீதிமன்றின் சுயாதீனம் தொடர்பாக கலந்துரையாடும்போது மேலுள்ள நிபந்தனைகள் எவ்வளவு தூரம் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளது என்பதில் கவனம் செலுத்தல் வேண்டும்.

நீதிமன்றின் சுயாதீனம் பற்றி பேசும்போது நீதிமன்ற முறை மறுசீரமைப்புக்கு தயாரிக்கப்பட்ட 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பில் 163ஆம் உறுப்புரை முக்கியமானது. சட்டத்தின் நடைமுறைப்படுத்தலோடு இதுவரையில் நீதிமன்றத்தினதும், உயர் நீதிமன்றத்தில் பதவி வகிக்கின்ற சகல நீதிபதிகளின் பதவிகள் முடிவுறுத்தப்படும் என்பதே இவ்வுறுப்புரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எனவே இவ்வுறுப்புரை உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளை பாதுகாப்பதன் மீது பாதகமாக விளைவினை ஏற்படுத்தியது.

உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளை நியமித்தல் தொடர்பில் கட்டுபாடுகளற்ற தன்னிச்சையான விருப்பத்தினை சனாதிபதிக்கு அரசியலமைப்பின் மூலம் பெற்றுக்கொடுத்ததுடன் நீதிமன்ற முறைமை மறுசீரமைப்புச் செய்வதற்கு நடவடிக்கை எடுப்பதன் ஊடாக நீதிமன்றத்தின் சுயாதீனத் தன்மை சிதைந்து விடுதல் ஆரம்பமாகியது.

தொடக்கத்தில் சட்டத்தின் கீழ் உருவாக்கப்பட்ட நீதிமன்ற முறைமையில் உயர் நீதிமன்றங்களுக்கு நீதிபதிகள் நியமிக்கப்பட்ட முறையினூடாக நீதிமன்றின் சுயாதீனத் தன்மை தொடக்கத்திலேயே அதிகமாக மீறப்பட்டது.

பிரதம நீதியரசரை நியமிக்கும்போது உயர்நீதிமன்றத்தின் சிரேஷ்ட நீதிபதிகளில் இருந்து ஒருவரை தெரிவு செய்யும் மரபுமுறை பின்பற்றப்படாது விடப்பட்டது. ஏனைய நீதிபதிகளை நியமிக்கும்போதும் கூட ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒழுக்க விழுமியங்கள், சம்பிரதாயங்களுக்கு அமைய நியமிக்கப்படவில்லை.

அத்தோடு இதுவரை உதவி நீதிமன்றத்தில் பதவிவகித்த நீதிபதிகளில் எட்டுபேர் புதிய நீதிமன்றங்களுக்கு அல்லது ஏனைய நீதிமன்றங்களுக்கு நியமிக்கப்படவில்லை. இந்நீதிபதிகள் சேவையில் இருந்து பயியிறக்கம் செய்வதற்கு ஒப்பானதாக இருந்தது.

பழைய உயர் நீதிமன்றத்தின் நீதிபதிகளுள் நான்கு பேர் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றக்கு நியமிக்கப்பட்டனர்.

1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் கீழ் சனாதிபதி தமது விருப்பத்திற்கமைய நீதிபதிகளை நியமிப்பதற்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரத்தினை விரும்பியவாறு பிரயோகித்தல் நீதிமன்ற மறுசீரமைப்புச் செய்வதில் முன்னெடுத்துச் செல்லும் வேலைத்திட்டங்களுக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டதாக இருக்கவில்லை.

உதாரணம் :

1988ஆம் ஆண்டில் பிரதம நீதியரசர் பதவி வெற்றிடம் ஏற்பட்டபோது அடுத்துள்ள சிரேஷ்ட நீதிபதியான திரு. ஆர்.எஸ். வனசுந்தர நியமிக்கப்படாது திரு பாரிந்த ரணசிங்ஹவை நியமித்தமை.

1999ஆம் ஆண்டில் பிரதம நீதியரசர் பி.பி.எஸ்.த. சில்வா ஓய்வுப் பெற்றதன் பின்னர் சிரேஷ்ட நீதிபதியான மார்க் பிரனாந்துவை கருத்திற் கொள்ளாது நீதிபதி திரு. என்.எல். சரத் என் சில்வாவை நியமனம் செய்தல்.

மகிந்த ராஜபக்ஷ ஆட்சிக்காலத்தில் சிரானி பண்டாரநாயக்கா அவர்களை பிரதம நீதியரசர் பதவியில் இருந்து பணியிறக்கம் செய்யப்பட்டு திரு மொஹான் பீரிஸ் அவர்களை நியமனம் செய்தார்.

நீதிமன்றத்தின் சுயாதீனத்தன்மை தொடர்பாக நீதிபதிகளின் பதிவிப் பாதுகாப்புத் தன்மையும் அதிகூடிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. உயர் நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகள் பதவிகளில் இருந்து நீக்கும்போது பின்பற்றப்பட வேண்டிய வழிமுறைகள் சட்டத்தில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பிற்கு ஏற்ப, நிரூபிக்கப்பட்ட முறைகேடுகள் அல்லது துர்நடத்தை என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டே உயர் நீதிமன்றின் நீதிபதிகளை பதவியில் இருந்து நீக்க முடியும். இதற்கமைய சபாநாயகருக்கு முன்வைக்கப்பட வேண்டிய இவ்வாறான முன்மொழிவொன்றில் அதற்கடிப்படையாக அமைந்தக் காரணங்களை விரிவாக சுட்டிக்காட்டியிருத்தல் வேண்டும். பாராளுமன்றின் மொத்த அங்கத்தவர்களில் 1:3 பங்கு உறுப்பினர்கள் அதில் கையொப்பம் இட்டிருத்தல் வேண்டும். பாராளுமன்றத்தின் மொத்த அங்கத்தவர்களில் பெரும்பான்மை சம்மதத்தைப் பெற்ற முன்மொழிவொன்றை சனாதிபதிக்கு சமர்ப்பிப்பதன் மூலமே உரிய நீதிபதியை நீக்க முடியும்.

1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் கீழ் நீதிபதிகளின் பணிப்பாதுகாப்பு அதிக அச்சுறுத்தலான சந்தர்ப்பங்கள் முன்றினை சுட்டிக்காட்ட முடியும்.

1. பிரதம நீதியரசர் நெவில் சமரக்கோன் அவர்களை பதவியில் இருந்து நீக்க முயற்சித்ததன் மூலம் ஏற்பட்ட நிலைமை.

2. ஆறாம் திருத்தத்தின் அடிப்படையில் இலங்கையில் தனியான அரசொன்றை

உருவாக்குவதை அங்கீகரித்தல் மற்றும் அனுமதித்தல், ஊக்குவித்தல் வழங்கப்படலாகாது என உயர் நீதிபதிகளால் சத்தியப்பிரமாணம் எடுக்கும்போது ஏற்பட்ட நிலைமை.

3. சிரானி பண்டாரநாயக்கா அவர்களை பிரதம நீதியரசர் பதவியில் இருந்து நீக்குதல். நீதிச் சேவை ஆணைக்குழுவே கீழ் நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகளின் பதவிகளின் பாதுகாப்பினை மேற்கொண்டு அவர்களின் நடத்தையைக் கட்டுப்படுத்தி சுயாதீன நீதிமன்றங்களைப் பேணிச் செல்லும் பொறுப்பினை ஆற்றுகின்றது. இது சிரேஷ்ட நீதிபதிகளினாலேயே நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். எனினும் கடந்தகாலம் தொட்டு காணப்பட்ட இச்சம்பிரதாய முறை 1994ஆம் ஆண்டிலிருந்து நீக்கப்பட்டது.

பொருத்தமான நபர்களை நீதிபதி என்ற வகையில் இணைத்துக்கொள்வதே கீழ் நீதிமன்றங்களின் மதிப்பிற்கும் சுயாதீனத்திற்கும் தேவையான விடயமொன்றாக உள்ளது. அவ்வாறு காணப்படினும் நீதிச் சேவை ஆணைக்குழு கடந்தகாலத்தினுள் இது தொடர்பில் சரியான அவதானத்தைக் காட்டாதிருந்தது.

இவைத்தவிர்ந்த நீதிமன்ற ஆணைக்குழுவின் செயற்பாட்டுத் தன்மைத் தொடர்பில் எண்ணிலடங்கா முறைப்பாடுகள் காணப்படுகின்றது. நீதிபதிகளை நீக்குவதற்கான அச்சுறுத்தல்களை மேற்கொள்ளல், சேவையிலிருந்து பணியிறக்கம் செய்யும்படி அச்சுறுத்தல், கஸ்டப் பிரதேச சேவைக்காக மாற்றவேண்டும் என அச்சுறுத்தல் போன்ற முறைப்பாடுகள் இவற்றுள் அடங்கும்.

நீதிமன்ற தீர்ப்பின் மீது அரசு முறையற்ற வகையில் தலையிடுதல். நீதிமன்ற சுயாதீனத் தன்மையின் மீது கூடுதல் அழுத்தத்தை ஏற்படுத்தும் மற்றும் மறுமொரு விடயமாகும்.

விசேடமாக அரசுக்கும் - குடிமக்களுக்கும் இடையிலான பிரச்சினைக்குரிய வழக்கு நடவடிக்கையின் போது மட்டுமன்றி அரசியல் முக்கியத்துவம் ஒன்றுடன் கூடிய வழக்கு நடவடிக்கையின் போதும் கூட இந்நிலையினை காண முடிந்தது. உதாரணம் :- குரல் அமைப்பின் செயலாளராக கடமையாற்றிய தெரமிட்டிபொல ரதனசார அவர்கள் மூலம் கோவைப்படுத்தப்பட்ட மனித உரிமை மனுவினை விசாரணை செய்யதன் பின்னர் ஏற்பட்ட நிலைமையைப் போன்று இலங்கை பெண்கள் சம்மேளனத்தின் தலைவர் திருமதி. விவியம் குணவர்தன மூலம் கோவைப்படுத்தப்பட்ட அடிப்படை உரிமை மனு விசாரணையின் பின்னர் ஏற்பட்ட நிலைமையினையும் சுட்டிக்காட்ட முடியும்.

நீதிமன்றத்தின் சுயாதீனத்திற்கு பாதகமான முறையில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் எந்தவொரு கூற்று அல்லது அழுத்தம் ஒன்று நிறைவேற்றுனரால் மேற்கொள்ளாதிருக்க வேண்டும் என்பதே நீதிமன்ற சுயாதீனத்தைப் பாதுகாப்பதற்கான கோட்பாடுகளில் ஒன்றாக உள்ளது. இது 1995ஆம் ஆண்டில் பீஜிங்கில் நடாத்திய ஆசிய பசுபிக் நாடுகளில் பிரதம நீதியரசர்களின் ஆறாவது மாநாட்டின்போது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாகும். எனினும் கடந்தகாலம் முழுவதும் இடையிடையே மீறப்பட்டதாகவே இருந்தது.

நீதிமன்றத்தின் சுயாதீனமும், அதன் கௌரவமும் ஒரு நாணயத்தின் இருபக்கக்கங்களுக்கு சமமானதாகும். கௌரவமளித்தல்லாமல் சுயாதீனமும், சுயாதீனமின்றி கௌரவமளித்தலும் கூட நீதிமன்றத்தில் இருக்க முடியாது என்பதே இதற்குரிய காரணமாகும். எனவே, நீதி சுயாதீனத்தைப் பாதுகாக்கும் முறையில் நீதிமன்ற அதிகாரிகள் செயற்பாடுகளும்கூட நீதிமன்றத்தின் சுயாதீனத் தன்மைக்குத் தேவையான ஒன்றாகும். எவ்வாறாயினும் கடந்த காலத்தில் நீதிமன்றத்தின் சுயாதீனத் தன்மையை பாதுகாத்து பேணிச் செல்வது தொடர்பில் சில நிதிபதிகளில் செயற்பாட்டு பாங்கு அதிகூடிய தடையொன்றாக காணப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களும் காணப்பட்டன.

எவ்வாறாயினும் நீதிமன்ற சுயாதீனத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு துணைபுரியும் சில விதிமுறைகள் 19ஆவது அரசியல் அமைப்பு திருத்தத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது.

நிறைவேற்றுத்துறையும் அரச சேவையும்

1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் மூலம் அரசியலமைப்பின் விதிமுறைகளுக்கு உட்பட்டு அரச அதிகாரிகளை நியமித்தல், இடம்மாற்றல், சேவையிலிருந்து பணியிறக்கம் செய்தல் மற்றும் ஒழுக்கக் கண்காணிப்பு என்பன அமைச்சரவை எனும் அரசியல் நிறைவேற்றுத்துறைக்கு உட்படுத்தப்பட்டது.

அதுமட்டுமின்றி அரச அதிகாரிகளை இணைத்துக்கொள்வதற்கான விதிமுறைகளை நிர்ணயித்தல், அரச அதிகாரிகளின் வாழ்தன்மை தொடர்பான சட்டத் தொகுதியை நியமம் செய்தல், பதவி உயர்த்தல், இடம்மாற்றுதல் என்பனவற்றின் போது பின்பற்றப்பட வேண்டிய கொள்கைகளை நிர்ணயித்தல் உட்பட அரச அதிகாரிகளுக்குரிய சகல விடயங்கள் தொடர்பாகவும் விதிமுறைகளை ஏற்படுத்தல் சட்டத்தின் மூலம் அமைச்சரவைக்கு உரித்தாக்கப்பட்டுள்ளது.

சட்டத்திற்கமைய திணைக்களத்தின் தலைவரின் நியமனம், இடமாற்றம், பணியிறக்கம், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு போன்ற அதிகாரங்கள் அமைச்சரவை மூலம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட வேண்டும். இவ்விதிகாரங்கள் வேறு எந்தவொரு நிறுவனத்திற்கோ அல்லது நபருக்கோ அமைச்சரவையின் மூலம் கையளிக்கப்படாதிருத்தல் வேண்டும் என்பதே இதன் கருத்தாகும்.

எவ்வாறாயினும் ஏனைய அரச அதிகாரிகள் தொடர்பில் நியமனம், இடமாற்றம், பணியிறக்கம், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு போன்ற அதிகாரங்கள் அமைச்சரவை மூலம் இச்சட்டத்தால் உருவாக்கப்பட்ட அரச சேவை ஆணைக்குழுவால் நடைமுறைப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

1978ஆம் ஆண்டு கடியரசு அரசியலமைப்பின் மூலம் அரச சேவை ஆணைக்குழு உருவாக்கப்பட்டிருப்பினும் அது 1947ஆம் ஆண்டு சோல்பரி அரசியலமைப்பின் கீழ் காணப்பட்ட அரச சேவை ஆணைக்குவினைப் போன்று சுயாதீன உடையதாக இருக்கவில்லை. அமைச்சரவையின் கீழான நிறுவனம் ஒன்றாகவே 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பினால் அரச சேவை ஆணைக்குழு தாபிக்கப்பட்டது.

இவ்வாணைக்குழு ஐந்து அங்கத்தவர்களை உள்ளடக்கியுள்ளது. அவர்களது ஊதியம் திரட்டு நிதியத்திலிருந்து வழங்குவதற்கு விதிமுறைகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளதோடு பதவிகாலத்தில் அவர்களின் ஊதியம் குறைக்க முடியாது. அதேபோன்று யாதெனும் ஒருவர் அரச சேவை ஆணைக்குழுவின் நடவடிக்கைகளில் முறையற்றவகையில் தலையிடுதல் அல்லது தலையிடுவதற்கு முயற்சித்தல் என்பன அதிகூடிய தண்டனைக்குரிய குற்றமாகும் என விதிமுறைகள் காணப்பட்டன. இவ்விதிமுறைகளின் மூலம் அரச சேவை ஆணைக்குழுவின் சுயாதீனத் தன்மையில் குறிப்பிட்டளவு பாதுகாப்பு பெறுவதற்கான வழிமுறைகள் உருவாக்கப்பட்டிருப்பினும் அது எவ்வகையிலேனும் அரச அதிகாரிகள் தொடர்பில் அதிகாரங்களுடன் கூடிய சுயாதீன நிறுவனமாக காணப்படவில்லை.

அரச அதிகாரிகளை நியமித்தல், இடமாற்றுதல், பணியிறக்கம் செய்தல் அல்லது ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடுகள் தொடர்பில் ஆணைக்குழு அல்லது அதன் குழுவொன்றிடம் காணப்படும் அதிகாரங்கள் அமைச்சரவையின் நியமங்களின் கீழ் அரச அதிகாரி ஒருவருக்கு ஒப்படைப்பதற்கான அதிகாரம் ஆணைக்குழுவுக்கு இருந்தது. எவ்வாறாயினும் அரசியலமைப்பின் 56ஆம் சரத்தில் அரச சேவை ஆணைக்குழுவையும், அதன் எந்தவொரு தீர்மானத்தையும் மாற்றுவதற்கு, புதுப்பிப்பதற்கு, நீக்குவதற்கு அமைச்சரவைக்கு அதிகாரம் உண்டு என மிகத் தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இதன்மூலம் அரசின் அபிலாசைகளுக்கு இழுக்கு ஏற்படும் வகையில் அல்லது எதிராக செயற்படும் அரச சேவை ஆணைக்குழுவை எதற்கும் தேவையற்ற (ஊஜீர்நுசு) நிறுவனம் ஒன்றாக மாற்ற அமைச்சரவையால் முடிந்தது.

அரசியலமைப்புக்கு ஏற்ப, அரச சேவை ஆணைக்குழுவினால் நியமிக்க முடியாத அதிகாரிகளின் தொகுதிகள் சில காணப்பட்டன. இதற்கமைய முதலாவது அதிகாரி தொகுதிக்கு களால், கடல், விமான, பொலிஸ் படையணிகளின் தலைவர்களை, அமைச்சரவையின் செயலாளர்கள், அமைச்சு செயலாளர்கள், நீதிபதிகள், தேர்தல் ஆணையாளர், கணக்காய்வாளர், பாராளுமன்ற

ஆணையாளர் (ஓம்புட்ஸ்மேன்) பாராளுமன்ற பொது செயலாளர் போன்றோர் உள்ளடங்குவர். சனாதிபதி மூலமே இவ்வதிகாரிகள் நியமிக்கப்படுவர். உண்மையாக இச்செயலாளர்கள் சனாதிபதியின் பிரதிநிதிகள் ஆவர். (Wilson)

இவ்வதிகாரிகளுள் அமைச்சின் செயலாளர்களை நியமிப்பதற்கு சனாபதியிடம் காணப்பட்ட அதிகாரத்தின் கீழ் அவ்வாறு நியமிக்கப்பட்ட செயலாளர்கள் மூலம் பல்வேறு திணைக்களங்கள் உட்பட வெவ்வேறு நிறுவனங்களுக்குரிய பணிகளை நிறைவேற்றுவதற்கு, வழிகாட்டுவதற்கு மற்றும் அக்கருமங்கள் தொடர்பில் இணைப்பாக்கம் செய்வதற்கு சனாதிபதிக்கு அதிகாரமும் சந்தர்ப்பமும் கிடைக்கப்பெற்றது. முதலாவது சனாதிபதியான ஜே.ஆர். ஜயவர்தனா அவர்கள் அநேக சந்தர்ப்பங்களில் அமைச்சர்கள் மூலம் இக்கருமங்கள் நடத்திச் செல்லப்பட்டாலும் கூட ரணசிங்ஹ பிரேமதாஸ, மகிந்த ராஜபக்ஷ ஆகிய சனாதிபதிகள் சில சந்தர்ப்பங்களில் செயலாளர்களோடு நேரடியாக தொடர்புபட்டு நிறுவாக நடவடிக்கைகளை நடைமுறைப்படுத்திய விதத்தினைக் காணலாம்.

இரண்டாம் அதிகாரி தொகுதியில் சனாதிபதியின் பணிக்குழு உரித்தாகும். முதலாம் குடியரசு யாப்பில் மேற்கொள்ளப்பட்ட இரண்டாம் திருத்தத்தில் சனாதிபதியின் இப்பணிக்குழு ஆலோசகர்கள் என்றே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எவ்வாறாயினும் இரண்டாம் குடியரசு யாப்பின் 41ஆம் உறுப்புரையில் சனாதிபதியின் மூலம் நியமிக்கப்படும் செயலாளர்கள் என்றே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஏ.ஜே. வில்சன் குறிப்பிட்டுள்ளவாறு செயலாளர் எனும் பதம் ஆலோசனை எனும் பதத்தை விட அதிகவலு கொண்ட கருத்தில் உணரக்கூடிய தொன்றாகும். ஜே.ஆர். ஜயவர்தனா அவர்கள் மூலம் இரண்டாம் குடியரசு யாப்பிற்கு வேண்டுமென்றே உட்படுத்தப்பட்ட ஒன்றாக இருக்கலாம்.

இச்செயலாளருக்கு மேலதிகமாக சனாதிபதிக்கு அவரது அமைச்சரவையின் கருத்துக்களை கேட்டதன் பின்னர் வேறு அவ்வாறான அதிகாரிகளையும் பணிக்குழு ஒன்றையும் நியமனம் செய்ய முடியும். இவர்கள் அதிகாரிகள் என கருதப்படுவதோடு அவர்களது சம்பளம் திரட்டு நிதியில் இருந்து செலவிடப்படும். பணிக்குழு ஒன்றாக இவர்கள் சனாதிபதியின் அல்லது இவ்வாறான விடயங்கள் தொடர்பில் பொறுப்புகள் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ள செயலாளரின் கண்காணிப்புக்கு உட்பட்டதாக இருக்கும். இப்பணிக்குழு அதிகாரவாதப் பாங்கில் செயற்படுகின்ற சனாதிபதியின் கீழ் சிறப்பு குழு ஒன்றாக செயற்பட முடியும். தனிப்பட்ட அமைச்சர்கள் அல்லது அமைச்சரவையின் கருத்துக்களைக் கேட்டப்பின்னரே அல்லது அவ்வாறின்றேல் முழுமையாக அமைச்சரவையின் கருத்துக்களை கேட்டதன் பின்னரே தீர்மானங்களை செயற்படுத்துவதே இச்சட்டத்தின் கீழ் சனாதிபதி பதவிக்கு நியமனம் பெற்ற ஜே.ஆர். ஜயவர்த்தனா அவர்களின் நிருவாக பாங்காக அமைந்தது. உண்மையாக இவற்றோடு நேரடியாக தொடர்புபட்ட சிரேஷ்ட அரச அதிகாரிகளின் மூலமே இவ்வாறு எடுக்கப்பட்ட தீர்மானங்கள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. செயலாளர் உட்பட சனாதிபதியின் இப்பணிக்குழுவின் தொழில்சார் வாழ்தன்மை சனாதிபதியின் பதவி வாழ்தன்மைக்கு ஒத்ததாக இருந்தது. புதிய சனாதிபதி ஒருவர் பதவியை பொறுப்பேற்கும்போது அவ்வனைத்து செயலாளர்கள் மற்றும் பணிக்குழுவின் அங்கத்தவர்களினதும் பதவி முடிவுறுத்தப்படும் என்பதே இதன் பொருளாகும். இவ்வாறு குறிப்பிட்ட செயலாளர் ஒருவர், அதிகாரி ஒருவர் அல்லது அங்கத்தவர் ஒருவர் மூலம் பதவி ஏற்றல், அவ்வாறு முடிவுறுத்துதல் சந்தர்ப்பம் ஒன்றில் அமைச்சரவையின் மூலம் அவர்கள் அரச சேவையில் இருந்து யதேனும் பதவியொன்றுக்கு நியமிக்கப்பட முடியும். எவ்வாறாயினும் செயலாளர் ஒருவர், அதிகாரி ஒருவர், பணிக்குழு அங்கத்தவர் ஆக நியமிக்கப்படும் வரையில் அரசசேவையில், உள்ளூராட்சி மன்ற சேவையில், அரச கூட்டுத்தாபன சேவையில் இருந்த அவ்வாறான எவரேனும் செயலாளர் ஒருவருக்கு, அதிகாரி ஒருவருக்கு, பணிக்குழு அங்கத்தவர் ஒருவருக்கு புதிய சனாதிபதி பதவியை பொறுப்பேற்கும்போது ஏற்கனவே பொறுப்பேற்ற பதவிக்கு சிரேஷ்டத்துவத்தின் எவ்வித இடையூறுகளும் ஏற்படாது மீளவும் வருகைத்தர முடியும்.

அரசியலமைப்பினால் அரச அதிகாரிகளை நியமித்தல், இடமாற்றதல், பணியிறக்கம் செய்தல் அல்லது ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடுகள் தொடர்பான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும் அமைச்சரவை குழுவில் உள்ள அதிகாரிகளே மூன்றாம் தொகுதியில் உள்ளடக்கப்பட்டிருப்பர். திணைக்களத்தின் தலைவர்களை அமைச்சரவை மூலம் நியமிக்கப்பட வேண்டி இருப்பதோடு அவ்வதிகாரத்தை ஒப்படைக்காதிருக்க வேண்டும் என யாப்பின் 52 (2) உறுப்புரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஏனைய

அதிகாரிகள் தொடர்பாக அமைச்சரவையிடம் காணப்படும் நியமித்தல், இடமாற்றுதல், பணியிறக்கம் செய்தல் அல்லது ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடுகள் அதிகாரங்கள் அமைச்சரவையின் மூலம் ஏற்கனவே மேற்கொள்ளப்பட்ட அரசு சேவை ஆணைக்குழுவுக்கு அல்லது அதன் குழுவொன்றுக்கு ஒப்படைக்கப்பட முடியும் யாப்பின் 55(3) உறுப்புரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எவ்வாறாயினும் சில சிரேஷ்ட நியமனங்கள் செய்த அதாவது அமைச்சுக்களுக்கு மேலதிக செயலாளர்களை நியமித்தல், சிரேஷ்ட உதவி செயலாளர்கள், மாவட்ட செயலாளர்களை (அரசாங்க அதிபர்கள்) நியமித்தல் என்பன தொடர்பில் அமைச்சரவைக்குள்ள அதிகாரங்களை அரசு சேவை ஆணைக்குழுவுக்கு வழங்காதிருப்பதற்கு அமைச்சரவையானது ஆரம்பத்திலிருந்தே தீர்மானித்ததோடு இந்நியமனங்களை அமைச்சரவையே மேற்கொண்டன. (அதேபோன்று அமைச்சரவையிடம் உள்ள அதிகாரிகளை இடமாற்றும் அதிகாரமும் அமைச்சுவரைக்கு அல்லது அதன் வெளியாக இருக்கின்ற அமைச்சர் ஒருவருக்கு ஒப்படைக்கும் அதிகாரமும் இருந்தது.)

இணைந்த சேவையில் உயர்மட்ட தரத்திலான உயர் அதிகாரிகளுக்குரிய அமைச்சுவரையிடம் காணப்படும் அதிகாரங்கள் அரசு நிருவாக அமைச்சின் செயலாளருக்கு அமைச்சரவையின் மூலம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. இணைந்த சேவைக்கு உட்படுத்தப்படாத கணக்காளர் நாயகம், திணைக்களத்தின் உயர் மட்ட அதிகாரிகள் தொடர்பில் செயற்படும் அமைச்சரவையிடம் காணப்படும் அதிகாரம் ஜனாதிபதியின் செயலாளருக்கு உரித்தாக்கப்பட்டுள்ளது. இணைந்த சேவைக்கு உட்படாத அரசு அதிகாரிகளின் இடமாற்றங்கள் தொடர்பிலான பொறுப்புக்கூறலும் சனாதிபதியின் செயலாளருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கு கணக்காய்வாளர் திணைக்களமும், தேர்தல் திணைக்களமும் உரியதாக இருக்கும். அமைச்சரவையின் கட்டளையின் கீழ் இணைந்த சேவையின் உயர் தரத்திலான அதிகாரிகளின் இடமாற்றங்கள் அமைச்சரவையின் வெளியாக ரீதியாக இருப்பின் அரசு நிருவாக செயலாளர் மூலமே இடம்பெறும். அமைச்சொன்றினுள்ளே காணப்படுமாயின் உரிய அமைச்சின் செயலாளர் மூலமே இடம்பெறும். திணைக்களமொன்றினுள் காணப்படுமாயின் திணைக்களத் தலைவரினால் மேற்கொள்ளப்படும்.

இறுதியாக இணைந்த சேவைகள் அல்லாத உயர் தரத்திலான அரசு அதிகாரிகள் இடம்மாற்றம் செய்யும் பொறுப்பு குறிப்பிட்ட அமைச்சின் செயலாளர்களிடம் அல்லது குறிப்பிட்ட திணைக்களத் தலைவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது.

நிருவாக சேவையின் உண்மையான கேந்திர மையம் அரசியல் நிறைவேற்று நிருவாகத்தின் கீழேயே உள்ளது என்பதையே அமைச்சரவையிடம் காணப்படும் அதிகாரப் பட்டியலும், உரிய பல்வேறு செயலாளர்களுக்கு ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்கள் மட்டுமன்றி சனாதிபதியின் செயலாளருக்கு ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரப் பட்டியல் ஒன்றின் மூலமும் தெளிவாகின்றது. அமைச்சுக்கு பொறுப்பான செயலாளர்கள் அவர்களது அரசியல் தலைவர்களுக்கு கீழ்நிலைப்படுத்தப்பட்டிருந்தனர். உண்மையாக நிருவாக இலகுக்காகவன்றி அமைச்சர்களின் அரசியல் அழுத்தங்களின் கீழ் அல்லது அரசியல் சார்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டே அரசு சேவைகளின் இடமாற்றங்கள் பெரும்பாலும் இடம்பெறுகின்றது. இவ்வாறான திட்டமிடல்கள் பக்கச்சார்பற்ற அரசு சேவை தொடர்பான எண்ணக்கருவில் குறிப்பிடத்தக்களான பாதகத்தினை ஏற்படுத்தியது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் மூன்றாம் காலாண்டில் இருந்து அரசு கொள்கைகளையும் வேலைத்திட்டங்களையும் விரைவுபடுத்துவதற்காகவும், தேவையற்ற தாமதங்களை தடுப்பதற்காகவும், மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட மற்றும் பக்கச்சார்பற்ற தன்மை எனும் நியதிகள் மேலும் சிறந்த நியதிகளாக இருப்பதில்லை. எவ்வாறாயினும் நியமனம் செய்தல், இடமாற்றம், பணியிறக்கம், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு தொடர்பில் முறையற்ற அரசியல் அழுத்தங்களும், தலையிடுகளுக்கும் உட்படாது குறிப்பிட்ட நிலையான நியமனங்களைக் கொண்டிருத்தல் அவசியமானதாகும்.

6. நிறைவேற்றுத்துறையும் அதிகார மையப்படுத்தலும்

இரண்டாம் குடியரசு அரசியலமைப்பினால் சனாதிபதிக்கு அனைத்துவிதமான நிறைவேற்று அதிகாரங்களும் ஒன்றுகூறிக் கப்பட்டுள்ளதோடு அவ்வதிகாரங்களை சுதந்திரமாக

நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு தேவையான அரசியல் பின்னணியும் அரசியலமைப்பினூடே ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

தேர்தல் மூலம் தெரிவாகியுள்ள சட்டவாக்கத்துறையினரின் விருப்பு வெருப்புகளுக்கு ஆளாகாமல் வலுமிக்க நிறைவேற்றுனராக சனாதிபதி பதவி அரசியலமைப்பின் மூலம் உருவாக்கப்பட்டிருந்தது.

அரசியலமைப்பின் மூலம் அரசின் தலைவர், அரசாங்கத்தின் தலைவர், நிறைத்துறையின் தலைவர், படைகளில் கட்டளை தளபதி என்பன சனாதிபதிக்கு ஒப்படைக்கப்பட்டு அவற்றுக்குரிய அதிகாரங்களையும் பணிகளையும் செயலுறுப்படுத்தும்போது அவர் எவ்வித கட்டுப்பாடுகளுக்கும் உட்படாத வகையில் இருந்தது.

இதற்கு மேலாக நிறைவேற்றுத்துறைக்கு கீழமைந்த வகையில் சட்டவாக்கத்துறை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

உதாரணம் :- சனாதிபதிக்கு விரோதமாக அமைந்த பாராளுமன்றம் ஒன்று காணப்படும்போது அவ்வாறான பாராளுமன்றத்தில் இருந்து பாதுகாப்பு பெறுவதற்காக மக்கள் கருத்துக் கணிப்பு அதிகாரத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான அதிகாரம் பெற்றுக்கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதனடிப்படையில் பாராளுமன்றத்தினால் நிராகரிக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பினை மாற்றத்திற்குட்படுத்தாத வகையில் சட்டமூலங்களை பொதுசன அபிப்பிராயத்தின் ஊடாக மக்களின் அங்கீகாரத்தினைப் பெற்று செயலுறுப்படுத்துவதற்கான இயலுமை சனாதிபதியிடம் இருந்தது.

இவ்வாறான சட்டவாக்க விதிமுறைகளினூடாக ஒருபுறம் பாராளுமன்றம் கேலிக்கிடமாக்கப்பட்டதோடு மறுபுறம் இவ்வாறான விடயங்கள் ஊடாக சனாதிபதி பதவி மேலும் வலுப்படுத்தப்பட்டது. எனவே, 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பு முறையில் முக்கியத்துவமும் அதிகாரமும் மிக்க நிறுவனமொன்றாக சனாதிபதி பதவியே இருந்தது.

7. அடிப்படை உரிமைகள், நீதித்துறை, ஒம்புஸ்ட்மேன்

அடிப்படை உரிமைகள்

1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் மூலம் சட்டவாக்க அதிகாரம், நிறைவேற்று அதிகாரம், நீதிமன்ற அதிகாரம், வாக்குரிமை என்பன போன்று சமமான நிலைமைகளில் ஏற்றுக்கொள்வதற்காக மக்கள் இறைமையின் வெளிப்பாடொன்றாக அடிப்படை உரிமைகளுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இச்சட்டத்தில் ஐஐஐஆம் அத்தியாயத்தின் 10ஆம் உறுப்புரையிலிருந்து 16ஆம் உறுப்புரை வரையுள்ள உறுப்புரைகள் மூலம் உரிமைகள் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

அரசியலமைப்பின் 10ஆம் உறுப்புரைக்கு ஏற்ப சகல நபர்களுக்கும் சிந்தனை சுதந்திரம், விரும்பிய மததினை பின்பற்றல், அதனை தழுவிக்கொள்வதற்குமான உரிமை, மனசாட்சியை பின்பற்றுவதற்கான உரிமைகள் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

11ஆம் உறுப்புரைக்கு ஏற்ப யாதேனும் நபரொருவரை சித்திரவதைக்கு உட்படுத்தல் அல்லது கொடூரமான மனிதாபிமானமற்ற அல்லது இழிவான வகையில் நடத்துதல் அல்லது தண்டனைக்கு உட்படுத்தல் ஆகாது என்கிறது.

அரசியலமைப்பின் 12ஆம் உறுப்புரையின் மூலம் பூரண நியாத்துவத்தின் உரிமையினை பெற்றுக்கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

13ஆம் உறுப்புரையின் படி ஆளேவரும் தன்னிச்சையாக கைதுசெய்து தடுத்துவைத்துக் கொள்வதிலிருந்தும், தண்டனை பெறுவதிலிருந்தும் சுதந்திரம் பெறுவதற்கான உரிமை

வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதேபோன்று கடந்தகாலத்தை உள்ளடக்கும் சட்டங்களை விதித்தலும் தடுக்கப்பட்டுள்ளது.

14ஆம் உறுப்புரையின் படி சகல பிரச்சைகளுக்கும் பேச்சுரிமை, கூட்டம் கூடுவதற்கான உரிமை, ஒருங்கு சேர்வதற்கான உரிமை, தொழில் உரிமை மற்றும் இலங்கையினுள் சென்று வருவதற்கான உரிமை உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது என சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

மேற்கூறிய உரிமைகளும் 10,11,12(1), 12(3), 13 ஆகிய உறுப்புரைகளின் மூலம் உறுதிப்படுத்தப்பட்ட உரிமைகளும் சகல நபர்களுக்கும் உரித்தாகும்.

12(2), 14 ஆகிய உறுப்புரைகளின் மூலம் உறுதிப்படுத்தப்பட்ட உரிமைகள் பிரச்சைகளுக்கு மட்டுமே உரித்தாகும். மேலும் 10ஆம் உறுப்புரையை போன்று 11ஆம் உறுப்புரையிலும் குறிப்பிடப்பட்ட உரிமைகள் உரிமைகளுக்கு உரியதாகும்.

இதற்கமைய உரிமைகள் இரத்துச் செய்யவோ அல்லது எவ்வாறான வகையிலேனும் மட்டுப்படுத்தப்படவோ கூடாது.

1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்ட உரிமைகள் 1972ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் உரிமைகளுக்கு ஒப்பீட்டு ரீதியாக மிகவும் விரிவான முறையில் தயாரிக்கப்பட்டிருப்பதோடு அதன் மீது காணப்படும் வரையறைகள் மிகவும் குறுகிய முறையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. அதேபோன்று உரிமைகளை செயலுறுப்படுத்துவதற்கான பொறிமுறை ஒன்றும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

நீதிமன்றம்

அடிப்படை உரிமைகளுடன் தொடர்புடைய உரிமைகளை நீதிமன்றத்தின் மூலம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட முடியும் என அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமையானது இவ்வரசியலமைப்பில் காணப்படும் பண்பொன்றான குறிப்பிடலாம். அரசியலமைப்பின் 126ஆம் உறுப்புரைக்கமைய அச்சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் உரிமைகளை மீறுவதற்குரிய பிரச்சினை ஒன்றை விசாரித்து தீர்ப்பளிப்பதற்கான தனியானதும் பிரத்தியேகமானதுமான அதிகாரம் உயர் நீதிமன்றத்திடம் உள்ளது. அடிப்படை உரிமைகளை மீறுதல் தொடர்பில் உதவிகளைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு வேறு நீதிமன்று ஒன்றிடம் மனு ஒன்றை முன்வைப்பதற்கான வாய்ப்பு இல்லை. இதற்கமைய அடிப்படை உரிமைகளின் பாதுகாப்பிற்காகவே உயர் நீதிமன்றம் செயற்படுகின்றது.

நிறைவேற்று அல்லது நிருவாகச் செயல்முறையினால் யாதேனும் நபரொருவரினக் அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்பட்டுள்ளபோது அல்லது மீறப்படவுள்ளது என்ற ஏதுவின் மீது உதவிகளைப் பெற்றுக்கொள்வதற்காக உயர் நீதிமன்றக்கு மனு ஒன்றை தாக்கல் செய்வதற்கான உரிமை வழங்கப்பட்டுள்ளது.

அரசியலமைப்பின் 17 மற்றும் 126 ஆம் ஆகிய உறுப்புரைகளின் மூலம் அடிப்படை உரிமைகள் மீறுவதற்கு எதிராக விரைவாகவும், பதிலீட்டு தீர்வுகளைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான விதிமுறைகள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கமைய அடிப்படை உரிமை ஒன்று மீறப்பட்டு ஒரு மாதத்தினுள் அது தொடர்பாக எழுத்து மூல மனுவொன்றை உயர் நீதிமன்றத்திற்கு தாக்கல் செய்தல் வேண்டும். அம்மனுவினை விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொள்ள அனுமதி வழங்கப்படுகின்றதா இல்லையா என்பது தொடர்பாக அந்நீதிமன்றத்தின் இரு நீதிபதிகளுக்கு குறையாமல் தீர்மானம் எடுக்கப்படும். மனுவினை விசாரணைக்கு எடுப்பதற்கு தீர்மானிக்கப்படுமானால் விசாரணை செய்யதன் பின்னர் தீர்மானத்தை இருமாதங்களுக்குள் கொடுத்தல் வேண்டும். இவ்வாறான மனுவொன்று தாக்கல் செய்யப்படும்போது சட்டத்தின் 126ஆம் உறுப்புரையின் அடிப்படையில் நீதிமன்றத்தின் மூலம் தமது அதிகாரங்களின் கீழ் அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்பட்டுள்ளதா? மீறப்படுவதற்கான சந்தர்ப்பம் உள்ளதா? என்பது தொடர்பாக தீர்மானிக்க வேண்டும்.

ஓம்புட்ஸ்மேன்

1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காக உருவாக்கப்பட்ட பொறிமுறைக்கு அச்சட்டத்தின் மூலம் உருவாக்கப்பட்டுள்ள ஓம்புட்ஸ்மேன் பதவி உரித்துடையதாக இருக்கும்.

சனாதிபதியின் மூலம் ஓம்புட்ஸ்மேன் ஒருவர் நியமிக்கப்படுவதோடு அந்நியமனம் பெறும் நகர் இயல்பு நிலையில் இருக்கும் வரையில் பதிவியில் இருக்கலாம் என குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அரச அதிகாரிகள் மூலமும், அரச கூட்டுத்தாபனங்கள், உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் மற்றும் இவ்வாறான ஏனைய நிறுவன அதிகாரிகள் மூலம் மேற்கொள்ளப்படும் அடிப்படை உரிமைகளை மீறுதல் மற்றும் ஏனைய நியாயமற்ற செயன்முறைகள் தொடர்பாகவும் தாக்கல் செய்யப்படும் முறைப்பாடுகளை விசாரணை செய்து அறிக்கை இடுதலே ஓம்புட்ஸ்மன்னுக்கு உரிய பிரதான பணியாக உள்ளது.

ஓம்புட்ஸ்மேனிடம் சமர்ப்பிக்கப்படுகின்ற மனுவொன்றை பொறுப்பேற்கக் கூடிய நிலையொன்று உள்ளது என கருதப்படுமாயின் அதுதொடர்பிலான ஆய்வு நடவடிக்கைகள் அவர் மூலம் ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டியிருப்பதோடு அது தொடர்பில் பாராளுமன்றத்தின் மக்கள் மனு செயற்குழுவிடம் அறித்தல் வேண்டும்.

அதற்கிடையே ஓம்புட்ஸ்மேனுக்கு யாதேனும் முறைப்பாடொன்று தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ள போது அது தொடர்பாக ஆய்வொன்று செய்வதற்கு தான் கருதுவதாக எண்ணும் நிறுவனத் தலைவருக்கு ஆணையாளர் மூலம் அறிவித்தல் வழங்குதல் வேண்டும்.

ஓம்புட்ஸ்மன்னால் மனுவுக்குரிய ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளும்போது பின்வரும் விடயங்கள் மீது அவதானம் செலுத்தல் வேண்டும்.

1. அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்பட்டுள்ளதா? அவ்வாறின்றேல் மீறப்படுவதற்கான சந்தர்ப்பம் உள்ளதா?
2. மேற்கொள்ளப்பட்ட செயன்முறை சட்டத்திற்கு எதிரானதாக உள்ளதா?
3. மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒழுக்கமானதா? அல்லது ஒழுக்கமற்றதா? எனும் விடயம்

மனுவொன்று விசாரணை செய்யாததன் பின்னர் ஓம்புட்ஸ்மேன் மூலம் தமது தீர்மானத்தையும் அதற்கு அடிப்படையாக அமைந்த காரணங்களையும் உரிய நிறுவனத்தின் தலைவருக்கு, உரிய நிறுவனத்திற்கு பொறுப்பான அமைச்சருக்கு கிடைக்கும் மக்கள் மனுக்களை செயற்குழுவுக்கு அறிக்கைப்படுத்தல் வேண்டும். ஆய்வின் பின்னர் குற்றம் நிரூபிக்கப்படுமாயின் ஓம்புட்ஸ்மேனுக்கு தமக்கு பொருத்தமானது என கருதும் விதப்புரைகளை தமது அறிக்கையின் மூலம் தாக்கல் செய்ய முடியும். இதற்கமைய,

1. காரணத்தில் மீண்டும் கவனம் செலுத்தப்படும் என
2. கவனயீனங்கள் திருத்தப்பட வேண்டும் என
3. தீர்மானங்கள் இரத்துச் செய்யப்படும் என அல்லது மாற்றம் செய்யப்படும் என
4. தீர்மானம், விதப்புரை, செயற்பாடு அல்லது செய்யாதுவிட்டமைக்கு அடிப்படையாக அமைந்த காரணி அல்லது காரணிகளை மாற்றும் செய்க என
5. தீர்மானம், விதப்புரை, செயற்பாடு அல்லது செய்யாதுவிடல் என்பன தொடர்பிலான காரணங்களை சுட்டிக்காட்ட வேண்டும் எனும் வகையில் விதப்புரைகளை முன்வைக்க முடியும்.

ஓம்புட்ஸ்மேன் மூலம் குறிக்கப்படும் காலவரையறையினுள் அவருக்கு பொருந்தும் எவ்வித செயன்முறை ஒன்றை நிறுவனத் தலைவர் மூலம் எடுக்கப்படுமாக இருப்பின் அது தொடர்பாக அறிக்கை ஒன்றை ஓம்புட்ஸ்மேன் மூலம் சனாதிபதிக்கும் பாராளுமன்றத்திற்கும் சமர்ப்பித்தல் வேண்டும்.

8. தேர்தல் முறை

ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்ட தேர்தல் முறைகள் இரண்டின் மூலமே இவ்வரசியலமைப்பின் அடிப்படையில் சட்டவாக்கத்துறையும், நிறைவேற்றுத்துறையும் (சனாதிபதி) தெரிவு செய்யப்படும்.

உலகில் காணப்படும் விகிதாசார முறையில் இருந்து ஒரு முறையின் அடிப்படையில் 1978ஆம் ஆண்டு சட்டவாக்கத்துறையின் அங்கத்தவர்கள் தெரிவுச் செய்யப்படுவர். இத்தாலி, ஒஸ்ரியா, பெல்ஜியம் போன்ற நாடுகளில் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறைகளில் சில பிரிவுகளின் சேர்க்கையில் இலங்கையின் விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

பிரதிநிதித்துவத்தின் அடிப்படையில் முழு நாட்டிலும் பல்லங்கத்தவர் தொகுதிகள் 22 பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. சனாதிபதியின் மூலம் நியமிக்கப்படும் எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழுவிடமே இப்பணி ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. அரசியலமைப்பின் 96ஆம் உறுப்புரைக்கமைய ஒரு முறை மட்டுமே எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழு நியமிக்கப்படுவதும் அதனை செயற்படுத்துவதுமாக இருக்கும்.

எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழுவின் மூலம் அரசியலமைப்பு விதிமுறைகளுக்கு அமைய நாடு முழுதும் இருபது தேர்தல் மாவட்டங்களுக்கு குறையாமலும் 24 இற்கு மேற்படாத வகையிலும் பிரிக்கபடுதல் வேண்டும். (ஏழாம் அரசியலமைப்பு திருத்தத்தின் மூலம் 24 மேற்படாது என்பதனை 25 இற்கு மேற்படாது என மாற்றப்பட்டது) தேர்தல் மாவட்டங்களை வகைப்படுத்தி ஒதுக்கீடு செய்யும் போது ஒவ்வொரு மாகாணங்களாக தனித்தனியாக எடுத்து தேர்தல் தொகுதிகள் உருவாக்கப்பட வேண்டும்.

1978ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 29ஆம் திகதி உருவாக்கப்பட்ட எல்லை நிர்யண ஆணைக்குழுவின் மூலம் இலங்கையில் தேர்தல் மாவட்டங்கள் 22 உருவாக்கப்பட்டது. இலங்கையின் நிருவாக மாவட்டங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட இத்தேர்தல் மாவட்டங்கள் 22 இல் 21 உருவாக்கப்பட்டது. வட மாகாணத்தின் மன்னார், வவுனியா, முல்லைத்தீவு எனும் நிருவாக மாவட்டங்களை மூன்றினை ஒன்றிணைப்பதன் மூலமே அடுத்த தேர்தல் மாவட்டம் (வன்னி தேர்தல் மாவட்டம்) உருவாக்கப்பட்டது.

1978ஆம் ஆண்டு தொடக்க யாப்பில் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்த விதிமுறைகளின் அடிப்படையில் பாராளுமன்றத்தின் பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கை 196 என குறிப்பிடப்பட்டது. பின்னர் 14ஆம் அரசியலமைப்பு திருத்தத்தின்படி இது பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையை 225 ஆக இருக்கவேண்டும் என்ற விதிமுறைகள் உருவாக்கியது. இதில் 196 பிரதிநிதிகள் மாவட்ட மட்டத்திலான மக்கள் வாக்களிப்பின் மூலம் தெரிவுசெய்யப்படும் பிரதிநிதிகள் ஆவர். எஞ்சிய 29 நபர்களும் தேசிய பட்டியல் முறையின் கீழ் தெரிவுச் செய்யப்படும் பிரதிநிதிகள் ஆவர்.

மக்கள் வாக்குகளால் தெரிவுச் செய்யப்படும் பிரதிநிதிகள் 196 நபர்களில் 36 சபர்கள் மாகாண கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் பகிரப்பட்டுள்ளது. அதாவது அரசியலமைப்பின் 96(4) உறுப்புரைக்கமைய எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழுவின் மூலம் பிரதிநிதிகள் 36 மாகாணங்களில் காணப்படும் தேர்தல் தொகுதிகளுக்கிடையே நியாயமான முறையில் பகிரப்படல் வேண்டும். இது எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழுவின் பணியொன்றாகும்.

எவ்வாறாயினும் 160 எஞ்சிய உறுப்பினர்கள் பதிவுசெய்யப்பட்ட வாக்காளர்களின் எண்ணிக்கைக்கு விகிதமான முறையில் தேர்தல் மாவட்டங்களுக்கு பகிர்ந்தளிக்கும் பணி தேர்தல் ஆணையாளரிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. வருடாந்த வாக்காளர் பெயர்பட்டியல் திருத்தத்தின் பின்னர் பிரதிநிதிகள் 160 ஐ கொண்ட எண்ணிக்கையை ஒவ்வொரு தேர்தல் மாவட்டங்களில் பதிவு செய்யப்பட்ட வாக்காளர்களின் எண்ணிக்கைக்கு விகித சமமானவகையில் ஒவ்வொரு வருடமும் ஒதுக்க வேண்டும் என 98 ஆம் உறுப்புரை குறிப்பிடுகின்றது. இதற்காகப் பயன்படுத்தப்படும் அளவீடு முடிவுறுத்தப்பட்ட எண்ணிக்கை என அழைக்கப்படும். இலங்கையின் மொத்த வாக்காளர் எண்ணிக்கை 160 இனால் பிரிக்கப்பட்டு இது தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு தேர்தல் மாவட்டத்தின் வாக்காளர் எண்ணிக்கை முடிவுறுத்தப்பட்ட வாக்காளர் எண்ணிக்கையால் பிரிக்கப்படும்போது கிடைக்கும் மொத்த எண்ணிக்கைக்கு சமமான பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கையொன்று தேர்தல்

மாவட்டத்திற்கு கிடைக்கப்பெறும்.

மேற்குறிப்பிட்ட திருத்தத்திற்கமைய இலங்கையின் விகிதாசார வாக்குரிமையின் அடிப்படையில் வாக்காளர் ஒருவருக்கு ஒரு வாக்கே கிடைக்கும். இதற்கு மேலதிகமாக தமது வாக்கினை பிரயோகித்த கட்சி அல்லது சுயாதீனக் குழுவின் அபேட்சகர்களில் மூவருக்கு மேற்படாத வகையில் தமது விருப்பினை வெளிப்படுத்துவதற்கான வாய்ப்பு கிடைக்கும்.

இத்தேர்தல் முறையின் கீழ் பாராளுமன்ற தேர்தலின்போது வாக்களிப்பின் பின்னர் வாக்குகள் எண்ணப்பட்டு பிரதிநிதிகளை தெரிவு செய்வதலானது சில படிமுறைகளின் கீழ் இடம்பெறும்.

1. தேர்தல் தொகுதியில் கூடுதல் வாக்குகளைப் பெற்றுள்ள அரசியல் கட்சி அல்லது சுயாதீன குழுக்களுக்கு மேலதிக ஆசனம் ஒன்று வழங்கப்படும்.

2. தேர்தல் மாவட்டத்தின் மொத்தவாக்காளர் எண்ணிக்கையில் வினைத்தொகை வீதமான 1:20 இற்கு குறைந்த வாக்குகளைப் பெற்றுள்ள கட்சிக்கும், சுயாதீனக் குழுக்களுக்கும் (அல்லது 1:20 கிடைக்கப்பெறாத கட்சிகளையும் குழுக்களையும் எண்ணும் செயல்முறையில் இருந்து நீக்கப்படும்)

3. தகைமைப் பெறாத அரசியல் கட்சி மற்றும் குழுக்கள் மூலம் பெற்ற வாக்குகளின் எண்ணிக்கை தொகுதியில் அளிக்கப்பட்ட மொத்தவாக்குகளின் எண்ணிக்கையில் இருந்து நீக்கப்படும். அப்பொழுது கிடைக்கும் வாக்குகளின் எண்ணிக்கையை உரிய வாக்குத் தொகை என அழைக்கப்படும்.

4. முடிவான வாக்குகளை கணிப்பதே அடுத்த படிமுறையாகும். உரிய வாக்குகளின் எண்ணிக்கையை தேர்தல் தொகுதிகளுக்கு உரிய பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கையில் ஒன்றை கழித்துவரும் எண்ணினால் வகுப்பதன் மூலம் அறியப்படும்.

5. தேர்தல் தொகுதியில் தகைமைப் பெற்ற ஒவ்வொரு அரசியல் கட்சி மற்றும் சுயாதீன குழுக்களும் பெற்றுக்கொண்ட வாக்குகளின் தொகை தனித்தனியாக முடிவான எண்ணினால் வகுப்பதன் மூலம் அக்கட்சிக்கு அல்லது குழுக்களுக்குரிய பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கையை பெற்றுக்கொள்ள முடியும். மேலதிக ஆசனம் மற்றும் ஏனைய ஆசனங்களின் கட்சிகளுக்கிடையே பகிரப்பட்டதன் பின்னர் எஞ்சியிருக்கும் ஆசனம் கூடுதலான எஞ்சிய வாக்குகளைக் கொண்டுள்ள கட்சிக்கு அல்லது சுயாதீனக் குழுவுக்கு வழங்கப்படும்.

சனாதிபதியை தெரிவு செய்யும் முறை

மக்களின் நேரடி வாக்குகள் மூலமே இவ்வரசியலமைப்பில் சனாதிபதி தெரிவுச் செய்யப்படுகின்றார். இத்தெரிவு முறையானது பெரும்பான்மை முறைக்கு (ஆயதமுசவையசயைமெ ஞுளவநஅ) உரிய மேலதிக வாக்கினை வெளிப்படுத்தும் முறையினை (ஞரீடநஅநவெநசல ஏழவந) அடிப்படையாகக் கொண்டே நடைபெறுகின்றது என்பதை இவ்வரசியலமைப்பு விதிமுறைகளை ஆய்வு செய்யும்போது தெளிவான விளங்கிக் கொள்ள முடிகின்றது.

இத்தேர்தல் முறை தனி அங்கத்தவர் தேர்தல் தொகுதியினை (யு ஞுபெடந - ஆநஅ- டிநச உழளெவவைவநஉல) அடிப்படையாக் கொண்டு தனி வேட்பாளரை தெரிவு செய்வதை மையமாகக் கொண்ட தேர்தல் முறையாகும். வாக்காளரால் அபேட்சகர்களுக்கு தமது விருப்பினை வெளிப்படுத்துவதற்கான முறையொன்று காணப்படும். இதற்கமைய வாக்காளர்களுக்கு குறைந்தது ஒரு அபேட்சகருக்கும் ஆகக் கூடியது மூன்று அபேட்சகர்களுக்கும் தமது விருப்பினை வெளிப்படுத்த முடியும். அதாவது வாக்காளருக்கு தமது விருப்பத்திற்கு அமைய வேட்பாளருக்கு 1,2 என விருப்பினை தெரிவிக்க முடியும். வாக்கெண்ணும் செயல்முறையின் முதல் கட்டத்தில் முதலாம் விருப்பினை எண்ணும்போது எவரேனும் வேட்பாளர் ஒருவர் சரியான பெரும்பான்மையொன்றை பெற்றுக்கொண்டிருப்பின் அவர் அல்லது அவள் வெற்றி பெற்ற வேட்பாளர் என எவ்வித சந்தேகமும் இன்றி தெரிவு செய்யப்படுவார்.

முதல் சுற்றின் போது யாருக்கும் உறுதியான பெரும்பான்மை கிடைக்காதபோது அதிகமாக வாக்குகளைப் பெற்ற முதல் இரு அபேட்சகர்கள் தவிர்ந்த ஏனையோர் போட்டியில் இருந்து நீக்கப்படுவர். அவ்வாறு நீக்கப்பட்ட வேட்பாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள இரண்டாம் விருப்பு

இதன்பின்னர் வெற்றியாளரை தீர்மானிப்பதற்கு தேவையான உறுதியான பெரும்பான்மையை பெற்றுக்கொள்வதற்காக முதலிரண்டு இடங்களைப் பெற்றுக்கொண்ட வேட்பாளர்களுக்கிடையே மீண்டும் பகிர்ந்தளிக்கப்படுவதன் மூலம் வெற்றிப்பெற்ற அபேட்சகர் தெரிவு செய்யப்படுவார். அளிக்கப்பட்ட செல்லுபடியான மொத்த வாக்குகளில் 50% மேற்பட்ட வாக்குகளை வெற்றிப்பெற்றவருக்கு வழங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதே இதன் கருத்தாகும்.

இத்தேர்தல் முறையானது முதலாவதாக அவுஸ்ரேலியாவின் குயின்சிலாந்து மாநிலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டதோடு 1915ஆம் ஆண்டில் இருந்து 1931ஆம் ஆண்டு வரை அலபாமாவில் பயன்படுத்தப்பட்டது. சமகாலத்தில் லண்டனில் நகராட்சியாளர் உட்பட சில நாடுகளில் நகராட்சியாளர்களை தெரிவு செய்வதற்காகவும் இலங்கையில் சனாதிபதியை தெரிவு செய்யவும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

இலங்கையின் சமகால அரசியலமைப்பின் கீழ் சனாதிபதியை தெரிவு செய்வதற்காக பயன்படுத்தும்போது மேலே சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ள மேலதிக வாக்கு முறையில் சிறு மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டுள்ளது. இதற்கமைய மேற்குறிப்பிடப்பட்ட முறையின் கீழ் வாக்காளர் ஒருவருக்கு வேட்பாளருக்கான தமது விருப்பினை ஒழுங்கு முறையில் இருவருக்கு செலுத்த முடியுமாக இருப்பினும் கூட இலங்கையில் பின்பற்றப்படும் முறையின் அடிப்படையில் வாக்காளர் ஒருவருக்கு அபேட்சகர்கள் மூவரை விட அதிகமானோர் போட்டியிடும்போது ஒழுங்கு முறையாக விருப்பத்தெரிவுகள் மூன்றையேனும் வெளிப்படுத்த முடியும். வாக்காளர்களின் முதலாம் விருப்பின் மூலம் எந்தவொரு அபேட்சகரும் உறுதியான பெரும்பான்மையொன்றை பெற்றுக்கொள்ளாதிருப்பின் நீக்கப்பட்ட வேட்பாளர்களின் இரண்டாம், மூன்றாம் விருப்புக்களை அதிக வாக்குகளைப் பெற்ற அபேட்சகர் இருவருக்கிடையே உறுதியான பெரும்பான்மை ஒருவருக்கு கிடைக்கும் வரையில் பகிரப்படும்.

இலங்கையில் சனாதிபதியை தெரிவு செய்வதற்காக இம்முறையினை பிரயோகிப்பதன் மூலம் அரசியலமைப்பை உருவாக்கியவர்களிடையே இரு நோக்கங்கள் இரண்டு காணப்பட்டன.

ஐ. தெரிவாகும் சனாதிபதிக்கு வாக்காளர்களின் உறுதியான பெரும்பான்மையின் உதவி இருத்தல் வேண்டும்

ஐஐ. சனாதிபதியை தெரிவு செய்யும் சிறுபான்மைக் குழுக்களுக்கு அர்த்தமுள்ள வகிபாகம் ஒன்றிருத்தல் வேண்டும் என்பனவே அவையாகும்.

இதற்கமைய சனாதிபதியை தெரிவு செய்தல் பெரும்பான்மையின் உதவியினைப் பெற வேண்டும் என உறுதிப்படுத்துவதற்கு மேலதிகமாக இத்தேர்தல் முறையின் மூலம் வேட்பாளர்கள் தமது அரசியல் கட்சிகளையும், தமக்குரிய இனங்களின் வாக்காளர்களிடம் சென்றும், சிறு கட்சி, குழுக்கள் பற்றி கரிசனை கொள்வதையும் ஊக்குவிக்கும். ஏனெனில் சிலவேளைகளில் பிரதான கட்சி அபேட்சகருக்கு இரண்டாம், மூன்றாம் விருப்புக்களையும் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருப்பதே இதற்கான காரணமாகும். இத்தேர்தல் முறை (ளுவுஏ) அடிப்படையில் இதுவரையில் இலங்கையில் சனாதிபதி தேர்தல்கள் ஏழு முறையே 1982, 1988, 1994, 1999, 2005, 2010, 2015 ஆகிய வருடங்களில் நடத்தப்பட்டுள்ளது.

இச்சகல சனாதிபதி தேர்தல்களிலும் அளிக்கப்பட்ட செல்லுபடியான வாக்குகளில் உறுதியான பெரும்பான்மை முதலாம் சுற்றின் போதே வெற்றியாளர்களை பெற்றுக்கொள்ள முடிந்தள்ளது. எனவே விருப்பு வழங்கலின் மீது தங்கியிருத்தல் எந்தவொரு வேட்பாளருக்கும் அவசியமாகியிருக்கவில்லை.

எவ்வாறாயினும் வெற்றியடைந்த அபேட்சகர்கள் இரண்டாம், மூன்றாம் விருப்புகளின் மீது தங்கியிருப்பின் முதலாம் சுற்றின் போது இடம்பெற்றதைவிட அரசியல் செயற்பாடுகளின்பால் கூடுதல் அவதானம் ஒன்றை சிறுபான்மை குழுக்கள் மீது காட்ட இம்முறையின் மூலம் வாய்ப்பு கிடைக்கும் என சில கற்றோர்கள் விவாதிக்கின்றனர்.

உதாரணமாக 1994 ஆம் ஆண்டு சனாதிபதி தேர்தலின் போது வெற்றிப்பெற்ற வேட்பாளரான

திருமதி சந்திரிக்கா குமாரதுங்க அவர்கள் இலங்கை முஸ்லிம் காங்கிரஸின் ஒத்துழைப்பினைப் பெற்றுக்கொண்டார். இதற்கு மேலதிகமாக இனத்துவ பிரச்சினை தொடர்பிலும் அவர்களின் தலையீடு இலங்கைத் தமிழர் மற்றும் இந்தியத் தமிழரை பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் கட்சிகளின் உதவிகளையும் பெற்றுக்கொள்ள காரணமாகியது.

இம்முறையில் காணப்படும் அனுகூலங்கள் சில பின்வருமாறு

I. இது எளிய பெரும்பான்மை பிரதிநிதித்துவ முறைமையோடு (ளுபெடந - ஆநஅ-டிநசீடரசயடவைல) (ளுஆ) ஒப்பிடும்பொது குறைந்தளவிலேயே வாக்குகள் வீணக்கப்படுகின்றது.

II. வெற்றிப் பெற்ற வேட்பாளர் குறைந்தது வாக்காளரின் 50மு தினரின் உதவியை பெற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருப்பதால் சமூகத்தின் விரிவான பரப்பின் எண்ணங்களும், கருத்தியல்களும் இறுதி பெறுபேற்றில் செல்வாக்கு செலுத்த முடியும்.

III. வெற்றிபெற்ற அபேட்சகர் குறைந்தது 50மு உதவியினைப் பெற்றாலும்கூட தனிக்கட்சி பெரும்பான்மை அரசாங்கமொன்றை ஏற்படுத்துவதில்லை.

இத்தேர்தல் முறையில் பிரதிகூலங்களும் காணப்படுகின்றன.

I. இம்முறை சிறிய கட்சிகளுக்கு இருக்கின்ற இடம் பகிரப்படுவதன் காரணமாக மேலும் பாரிய கட்சிகளுக்கு சாதகமான நிலைமை ஒன்றை ஏற்படுத்தும்.

II. வெற்றிப் பெற்ற வேட்பாளர் வாக்காளரின் முதலாம் விருப்பில் மட்டுமன்றி மேலதிய வாக்குகளை மீண்டும் பகிரப்படுவதன் உதவியின் மூலமும் தெரிவு செய்ய முடியுமாகவிருத்தல், வாக்காளர்களுக்கிடையே (மக்கள்) பிரபல்யமற்ற ஒருவராகவும் இருக்க முடியும்.

9. மக்கள் கருத்து கணிப்பு

1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் மூலம் மக்கள் கருத்துக் கணிப்பு முறை முதலாவதாக இலங்கைக்கு அறிமுகஞ் செய்யப்பட்டது. அரசியலமைப்பின் 13ஆம் அத்தியாயத்தின் 83ஆம் உறுப்புரைக்கமைய அரசியலமைப்பில் சில உறுப்புரைகளை திருத்துதல் தொடர்பாக வருகைத்தராத உறுப்பினர்கள் உட்பட பாராளுமன்றின் மொத்த அங்கத்தவர்களின் 2:3 இற்கான விருப்புக்கு மேலதிகமாக மக்கள் கருத்து கணிப்பொன்றின் மூலம் மக்களின் பெரும்பான்மை அங்கீகாரமும் அவசியமானதாகும். யாப்பில் 1,2,3,6,7,8,9,10,11,30(2) மற்றும் 60(2) எனும் உறுப்புரைகள் உரியதாகும். இவ்வுறுப்புரைகளில் உள்ளடக்கப்பட்ட விதிமுறைகளுக்கு மேலதிகமாக பின்வரும் சட்டமூலங்களும் கருத்துக் கணிப்பிற்கு முன்வைப்பது கட்டாயமானதாகும். அதாவது

I. கருத்துக் கணிப்பொன்றின் மூலம் மக்களுக்கு சமர்ப்பிப்பதற்காக அமச்சரவை அங்கீகரிக்கப்பட்ட எந்தவொரு சட்டமூலமும் அல்லது சட்டமூலமொன்றின் விதிமுறைகள்

II. கருத்துக் கணிப்பில் மக்களின் அங்கீகாரம் பெறப்படவேண்டும் என உயர் நீதிமன்றம் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ள எந்தவொரு சட்டமூலம் அல்லது அவ்வாறான விதிமுறையொன்று

இது தவிர்ந்த காரணங்களின் அடிப்படையில் சனாதிபதிக்கு தமது சுயவிருப்பின் கீழ் மக்கள் கருத்துக் கணிப்பினை நடாத்த முடியும்.

1. பாராளுமன்றத்தால் நிராகரிக்கப்பட்ட தமது சட்டமூலங்கள் (அவற்றிற்கு யாப்பு திருத்திருத்தங்களை, அரசியலமைப்பு சட்டத்தில் சேர்க்கப்படாத அல்லது அரசியலமைப்புக்கு இடையூறு ஏற்படுத்தாதவை என்பன) உள்ளடங்கும்.

2. தேசிய முக்கியவாய்ந்தது என சனாதிபதி கருதும் எந்தவொரு விடயத்தையும் மக்கள் கருத்து கணிப்பின்போது அளிக்கப்பட்ட மொத்த எண்ணிக்கையில் உறுதியான பெரும்பான்மை ஒன்று சட்டமூலத்திற்கு அல்லது முன்மொழிவுக்கு ஆதரவாக அளிக்கப்பட்டிருப்பின் அது தொடர்பான சட்டமூலத்திற்கு அல்லது முன்மொழிவுக்கு மக்களின் அங்கீகாரம் கிடைக்கப்பெற்றதென கருதப்படும்.

எவ்வாறாயினும் மக்கள் கருத்துக் கணிப்பின்போது வாக்களித்த எண்ணிக்கையானது பதிவு செய்யப்பட்ட மொத்த எண்ணிக்கையில் 2:3 விட குறைந்த சந்தர்ப்பத்தின்போது சட்டமூலம் ஒன்று அங்கீகாரம் பெறுவதற்காக அதன்சார்பாக அளிக்கப்பட்ட மொத்த வாக்காளர் தொகையில் 1:3 பங்கினைப் பெற்றிருத்தல் போதுமானதாகும்.

அரசியலமைப்பிற்கான பதின்மூன்றாவது திருத்தம்

1987ஆம் ஆண்டில் இந்திய அரசு இலங்கை அரசோடு ஏற்படுத்திக்கொண்ட இந்து - இலங்கை சமாதான ஒப்பந்தத்தின் நேரடி பெறுபேறாக இரண்டாம் குடியரசு அரசியலமைப்பின் பதின்மூன்றாவது திருத்தம் கொண்டுவரப்பட்டது. முன்மொழியப்பட்ட திருத்தத்தின் மூலம் இலங்கையின் இனத்துவ பிரச்சினைக்கு தீர்வொன்றாக சிறுபான்மைத் தமிழர்களின் அடிப்படை கோரிக்கைகள் இரண்டான சமமான மொழியுரிமையினை உறுதிப்படுத்துவதற்கும், விரிவான அதிகாரப் பகிர்வு முறை ஒன்றை அறிமுகப்படுத்தவும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இதற்கமைய சமமான மொழிவுரிமையின் கீழ் தமிழ் மொழி அரசுகளும் மொழியொன்றாக மாற்றுவதற்கும், அதிகார பகிர்வு முறையொன்றாக இந்திய சமஷ்டி மாதிரிக்கு ஒப்பானவகையில் மாகாண சபை என்று அழைக்கப்படும் புதிய நிறுவன ரீதியான கட்டமைப்பொன்று முன்மொழியப்பட்டது. அதிகாரப் பகிர்வு முறையொன்றாக மாகாண சபை முறையொன்றை ஏற்படுத்துவதற்கான நடவடிக்கை எடுத்தல் இதற்கு முன்னர் இலங்கையின் அரசு அர்ப்பணிப்பாக இருந்த அதிகாரப் பரவலாக்கச் செயன்முறையில் இருந்து தீர்மானமிக்க வகையில் மாறுபட்டதாக கருத முடியும். அதேபோன்று அது ஒற்றையாட்சி முறையை குறைக்கச் செய்யும் (ருனெநச ஊரவவபெ) ஒன்றாகவும் கருதப்பட்டது. இதன் பெறுபேறுகளில் ஒன்றாக ஒற்றையாட்சியினை உறுதிப்படுத்தும் இரண்டாம் உறுப்புரைமையினைப் போன்று மக்களின் இறைமையையும் உறுதிப்படுத்தும் மூன்றாம் உறுப்புரையையும், பௌத்த மதத்திற்கு முன்னுரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற ஒன்பதாம் உறுப்புறுரையையும் மீறுகின்றது என சில பிரிவினரால் கருதப்படுகின்றது. எனவே பதின்மூன்றாம் சட்டத்திருத்த முன்மொழிவுகளை சில பிரிவினர்களால் அரசியல், சட்டரீதியாகவும் சவால்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்டது. பதின்மூன்றாவது திருத்தச்சட்ட மூலத்தின் சட்டரீதியான தன்மையை ஆய்வு செய்வதற்காக அக்கால சனாதிபதி எனும் வகையில் செய்யப்பட்டவரும், இத்திருத்தத்தின் முன்னோடியுமான ஜே.ஆர். ஜயவர்தனா அவர்களால் உயர் நீதிமன்றத்துக்கு ஆற்றுப்படுத்தப்பட்டது. அத்தோடு பல்வேறு அமைப்புகள், தனிநபர்கள் மூலம் பதின்மூன்றாம் திருத்தச் சட்டமூலத்தை சவால்களுக்கு உட்படுத்தும் வகையிலும், மற்றும் சிலர் அதற்கு ஒத்துழைப்பை வெளிப்படுத்தும் வகையிலும் உயர் நீதிமன்றத்துக்கு மனுக்களை தாக்கல் செய்தனர்.

இச்சட்டமூலத்தை உயர்நீதிமன்றத்தின் ஒன்பது நீதிபதிகளைக் கொண்ட முழுமையான நீதிமன்றச் சபையின் மூலம் விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. இத்திருத்தம் தொடர்பான தீர்ப்பொன்று உயர் நீதிமன்றத்தால் அறிவிக்கப்பட்டது. இத்திருத்தச் சட்டமூலம் இலங்கை அரசின் ஒற்றையாட்சித் தன்மையில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தாது என்பதாகவே நீதிபதிகள் ஐவரைக் கொண்ட (பிரசத் நீதியரசர் சர்வானந்த, பேர்சி கொலின் தோன், ரணசிங்ஹ, அத்துகோரள, தம்பையா) குழுவின் கருத்தாக இருந்தது. இத்திருத்தச் சட்டமூலம் இலங்கை அரசின் ஒற்றையாட்சித் தன்மையை மீறுவதாக உள்ளது என்பது ஏனைய நால்வரின் (வனசுந்தர, எல்.எச்.த. அல்விஸ், செனவிரட்ன, எச்.ஏ.ஐ.த. சில்வா) கருத்தாக இருந்தது. அதேபோன்று பௌத்த மதத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ள முக்கியத்துவத்திற்கு அழுத்தம் ஒன்றை ஏற்படுத்தியுள்ளது எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எனவே இத்திருத்தத்தை மேற்கொள்வதற்காக மக்கள் கருத்துக் கணிப்பொன்றின் மூலம் மக்களின் அங்கீகாரத்தையும் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என பின்னர் குறிப்பிட்ட நீதியரசர்களின் கருத்தாக இருந்தது. இத்திருத்தத்தின் மூலம் பௌத்த மதத்திற்கு அரசியலமைப்பில் வழங்கப்பட்டுள்ள முக்கியத்துவத்திற்கு அல்லது அரசின் ஒற்றையாட்சித் தன்மைக்கு பாதகமான தாக்கம் ஒன்றை ஏற்படுத்தாது என்றே பெரும்பான்மையை உள்ளடக்கிய ஐந்து நீதியரசர்களின் தீர்மானமாக இருந்தது. அரசியலமைப்பின் உறுதிப்பாட்டின் (ஊழ்மொழிவவவையெயெ நைநவவெவெ) முக்கிய கூறுகள் என இவை கருதப்படும் (துழ்உழடிளழாடு - 2010). மாகாண சபைகள் முன்மொழிவுகள் ஒற்றையாட்சியின் எல்லைக்கு உரியதாக இருக்கும் எனவும் அதன் காரணமாக பதின்மூன்றாவது திருத்தம் அரசின் ஒற்றையாட்சித் தன்மையின் மீது அம்மாகாண சபைகள் தாக்கம் செலுத்தாது எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மாகாண சபை என்பது சுயமான சட்டவாக்க அதிகாரங்களை செயற்படுத்தப்படாததும் பாராளுமன்றத்துக்கு கீழ்படிந்து மட்டுப்படுத்தப்பட்ட சட்டவாக்க அதிகாரங்களை நடைமுறைப்படுத்தும் முக்கியமற்ற நிறுவனத் தொகுதியொன்றாகும் என்பதே அவர்களின் தீர்மானமாக இருந்தது. பதின்மூன்றாவது திருத்தத்தின் கீழ் பாராளுமன்றத்தில் காணப்படும் சட்டவாக்க அதிகாரங்களை கைவிடுதல் அல்லது எம்முறையிலேனும் ஒப்படைத்தல் அல்லது கைமாற்றுவதல் போன்ற அதிகார பகிர்வொன்றில் உள்ளவாறான அழுத்தங்களை ஏற்படுத்தாது என்றே அவர்கள்

மேலும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். மத்திய அரசாங்க பாராளுமன்றத்தின் உயரியத் தன்மைக்கு உரித்தாக்குவதும் இரட்டை இறைமை நிறுவனமொன்றற்ற அரசுகளையே அவர் ஒற்றையாட்சி அரசுகள் என அழைத்தார். இலங்கை அரசின் ஒற்றையாட்சித் தன்மை உயர் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பினால் மீண்டும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டதோடு பதின்மூன்றாவது அரசியலமைப்பு திருத்தத்தின் யாப்புறுத்தன்மை செல்லுபடியாக்கியது. உண்மையில் அரசின் பழைய தன்மையில் இருந்து மாற்றம் ஒன்று .∴ விலகல் ஒன்று மட்டுமே இத்திருத்தத்தின் மூலம் இடம்பெற்றது.

பதின்மூன்றாம் திருத்தத்தின் அடிப்படை பண்புகள்

மேற்குறிப்பிடப்பட்டவாறு ஏனைய பிரிவுகளுக்கிடையே மாகாண சபைகளை உருவாக்குவதை நோக்கி சட்டப்பூர்வ மற்றும் சட்ட ஒதுக்கங்களை வழங்குதலே பதின்மூன்றாவது அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தில் காணப்படும் அடிப்படைக் கூறுகளில் ஒன்றாகும். இவ்வொதுக்கங்களின் கீழ் மாகாண சபைகளின் ஊடாக மாகாண மட்டத்தின் அதிகாரத்தைப் பகிர்வதற்காக நாடுமுழுதும் மாகாணங்களுக்கு முதல் தடவையாக சட்டவாக்க நிலைமையொன்று எனும் சட்டரீதியான அங்கீகாரம் ஒன்று பெற்றுக்கொடுக்கப்பட்டது. இது இதன் விசேட பண்பொன்றாகும். இதற்கு முன்னரான ஆட்சிமுறை அரசியலமைப்பில் இலங்கையின் நிருவாக மாவட்டங்களுக்கு சட்ட ரீதியான நிலைமை ஒன்று வழங்கப்பட்டிருப்பினும் மாகாணங்கள் மீது அவதானம் செலுத்தப்படாதிருந்தது. இத்திருத்தத்தின் மூலம் ஒவ்வொரு மாகாணங்களுக்குமாக மாகாண சபை ஒன்றை உருவாக்குவதற்கும் நாட்டின் ஏனைய பிரதேசங்களுக்காக ஒரு பிரதேசத்திற்கு ஒரு மாகாண சபை வீதம் மாகாண சபைகள் உருவாக்குவதற்கு முன்மொழியப்பட்டிருந்தது. விகிதாசார பிரதிநிதித்துவத்தின் கீழ் மக்களின் வாக்குரிமையினால் தெரிவு செய்யப்படுகின்ற பிரதிநிதிகள் சபையொன்றின் மூலமும், பிரதம அமைச்சருடன் கூடிய மாகாண அமைச்சரவை மூலமும், ஆளுநர் ஒருவருடனும், ஏனைய நிருவாக நிறுவனங்கள் சிலவற்றுடனும் உள்ளடக்கிய துணை தேசிய நிரவாக கட்டமைப்பொன்றே மாகாண சபையென அழைக்கப்படும். இம்மாகாண சபை நிறுவன நிலைவேற்று, சட்டவாக்க அதிகாரங்களை செயற்படுத்தக்கூடிய நிருவாக கட்டமைப்பைக் கொண்டது.

பதின்மூன்றாவது அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தின் மூலம் இவ்வாறு உருவாக்கப்பட்ட மாகாண சபைக்கும் மத்திய அரசுக்கும் இடையில் அதிகாரம் பகிர்ந்து செல்லும் முறை தெளிவுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனை இத்திருத்தத்தின் ஒன்பதாம் அட்டவணையின் மூலம் காட்டியுள்ளது. இதில் அதிகாரப் பட்டியல் மூன்று உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது. மாகாண சபைகளுக்கு பகிர்ந்தளிக்கப்படும் அதிகாரங்கள், பணிகளைக் காட்டும் மாகாண சபை பட்டியல் ஒன்றின் மூலம் மாகாண சபைகளின் விடயங்கள் மற்றும் பணிகள் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. அவற்றிற்கு பொலிஸ், பொதுமக்கள் சமாதானம், மாகாண திட்டங்கள், உள்ளூராட்சி மன்றங்கள், மாகாண வீடுகள், கட்டுமாணங்கள், விவசாயம், விவசாயச் சேவை, கிராமிய அபிவிருத்தி, சுகாதாரம், சுதேச வைத்தியம், கூட்டுறவு, வடிகாலமைப்பு போன்ற விடயங்களும் பணிகளும் உரியதாகும். 154 (ஊ) (1) உறுப்புரைபக்கமைய மாகாண பட்டியலில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ள எந்தவொரு விடமொன்று தொடர்பாகவும் துணைநிலை சட்டங்களை உருவாக்குவதற்கு மாகாண சபைகளுக்கு அதிகாரம் உண்டு. மாகாண சபையொன்றின் மூலம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட சகல துணைநிலைச் சட்டங்களுக்கும் ஆளுநரின் அங்கீகாரம் அவசியமாகும். சகல மாகாண சபைகளும் உடன்படுமாகவிருந்தால் மட்டுமே மாகாண சபைகளின் அதிகாரப் பட்டியலில் உள்ளடங்கும் விடயங்கள் தொடர்பில் பாராளுமன்றம் சட்டங்களை ஆக்க முடியும்.

இரண்டாம் பட்டியலான மூடிய பட்டியல் ஒன்றின் மூலம் மத்திய அரசுக்கு மேலும் அரசின் பாதுகாப்பு, தேசிய பாதுகாப்பு, வெளிநாட்டு கருமங்கள், அஞ்சல், தொலைத்தொடர்பு, வானொலி, தொலைக்காட்சி, துறைமுகம், விமானச் சேவை, நீதிமன்றம், வெளிநாட்டு வர்த்தகம், மாகாணங்களுக்கிடையிலான வியாபாரம், வணிக நடவடிக்கைகள், தேசிய வருமானத்திற்கு, நிதிக் கொள்கைக்கு, வெளிநாட்டு வழங்கலுக்கு உரிய நிதி தொடர்பான நடவடிக்கைகள், விமானப் போக்குவரத்து, விமான நிலையங்கள், தேசிய போக்குவரத்து, கனிய மற்றும் சுரங்கமறுத்தல், குடிவரவு, குடியகழ்வு, குடியுரிமை, தேர்தல் போன்ற விடயங்கள் மற்றும் பணிகளுக்கு உரிமை வழங்கப்பட்டுள்ளது. மூடிய பட்டியலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விடயங்கள் தொடர்பில் சட்டத்தை உருவாக்கும் அதிகாரம் பாராளுமன்றத்துக்கு காணப்படுவதோடு, மூடிய பட்டியலில் உள்ளடக்கப்படும்

விடயங்கள் தொடர்பில் துணைநிலைச் சட்டங்களை உருவாக்கும் அதிகாரம் மாகாணசபைகளுக்கு கிடையாது.

மூன்றாம் பட்டியலான பொதுப்பட்டியலுக்கு திட்டமிடல், கல்வி, கல்விச்சேவை, உயர்கல்வி, தேசிய வீடமைப்பு மற்றும் நிர்மாணத்துறை, சமூக சேவை, புனர்நிர்மாணம், விவசாயம், கமநலச் சேவை போன்றன உரித்தாகின்றன. பொதுப்பட்டியலில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ள விடயங்கள் தொடர்பில் பாராளுமன்றமும், மாகாண சபைகளுக்குமான இரு நிறுவனங்களுக்கும் சட்டத்தை உருவாக்கும் அதிகாரம் காணப்படுகின்றது. அவ்வாறு காணப்படிலும் அது தொடர்பில் செயற்படும்போது இவ்விரு நிறுவனங்களும் ஒன்றிற்கொன்று அறித்தல் செய்தல் வேண்டும். இதற்கமைய மாகாண சபைகள் தொடர்பில் எடுத்து நோக்கும்போது மாகாண சபைகளுக்கு மாகாண சபை பட்டியலில் குறிப்பிடப்பட்ட விடயங்களும் பணிகளும் தொடர்பில் தமது விருப்பத்திற்கமைய துணை நிலைச் சட்டங்களை உருவாக்கக் கூடியதாக இருப்பினும் பொதுப் பட்டியல் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ள விடயங்கள் தொடர்பில் துணைநிலைச் சட்டங்களை மத்திய அரசின் அனுமதியோடு உருவாக்க முடியும் என பதின்மூன்றாவது திருத்தத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

மாகாண சபைகளுக்கு துணைநிலைச் சட்டங்களை உருவாக்கும் அதிகாரம் அரசியலமைப்பில் வழங்கப்பட்டிருப்பினும் அது வரையறைக்குட்பட்டதாகவே வழங்கப்பட்டுள்ளது. மாகாண சபைகளால் உருவாக்கப்படும் துணைநிலைச் சட்டங்கள் அரசியலமைப்பிற்கு இயைபுடையதாக இருத்தல் வேண்டும். அதேபோன்று மாகாண சபைகள் மூலம் உருவாக்கப்படும் துணைநிலைச் சட்டங்கள் அம்மாகாண சபையின் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்ட பிரதேசத்திற்கு வரையறுக்கப்பட்டதாக இருக்கும்.

மாகாண சபைகளுக்கு குறிப்பிட்டளவு அதிகாரத் துறையொன்றின் துணைநிலைச் சட்டங்களை உருவாக்கும் வாய்ப்பு இருப்பினும் இதன்மூலம் மாகாண சபைகளுக்கு சட்டங்களை உருவாக்குதல் தொடர்பில் சுயாதீனமான நிலையொன்று கிடைப்பதில்லை. ஏனெனில் மத்திய அரசின் பாராளுமன்றத்துக்கு மாகாணசபையில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் வகையிலான சட்டங்களை ஆக்கும் அதிகாரம் காணப்படுவதே இதற்கான காரணமாகும். இதற்கமைய மாகாண சபை ஒன்று அல்லது மாகாணங்கள் சில ஒன்றிணைந்து மாகாண சபைகளுக்கு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் முறையில் சட்டம் உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்ற முன்மொழிவை அங்கீகாரம் ஒன்றென கருதி பாராளுமன்றத்தினால் வேண்டுகோல் விடுக்கும் போது எந்தவொரு விடயம் தொடர்பிலும் சட்டத்தை உருவாக்க பாராளுமன்றின் சாதாரண பெரும்பான்மை அனுமதி ஒன்றின் மூலம் மேற்கொள்ளப்பட முடியும். இம்முன்மொழிவு அங்கீகரிப்புகளை சமர்ப்பிக்கப்பட்ட மாகாண சபை அல்லது மாகாணங்களுக்கு மட்டுமே பாராளுமன்றத்தினால் இவ்வாறு உருவாக்கப்படும் சட்டங்கள் பொருந்தும். எவ்வாறாயினும் பாராளுமன்றத்தின் 2:3 பெரும்பான்மையினரின் அங்கீகாரத்தோடு சட்டம் ஒன்று உருவாக்கப்பட்டிருக்கும்போது அச்சட்டம் சகல மாகாண சபைகளுக்கும் பொதுவில் உரித்தாகும்.

மாகாண சபை பட்டியல், மூடிய பட்டியல் ஆகிய இரு பட்டியல்களிலும் குறிப்பிடப்படாத எஞ்சிய அதிகாரங்கள் மத்திய அரசிற்கே ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. பதின்மூன்றாவது அரசியலமைப்பு திருத்தத்திற்கு அமைய மாகாண சபை ஒன்றின் மூலம் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சட்டம் ஒன்றை மாற்றம் செய்வதற்கு அரசுக்கு தேவையாக இருப்பின் அதற்காக பாராளுமன்றத்தின் 2:3 இனைக் கொண்ட விசேட அனுமதியொன்றைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

பதின்மூன்றாம் திருத்தத்தின் மூலம் மத்திய அரசுக்கும் மாகாண சபைகளுக்கும் இடையே விடயங்களை ஒதுக்கீடு செய்யும்போது மத்திய அரசுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள விசேடத் தன்மையாது என்பதை இதன் மூலம் புரிந்துக்கொள்ள முடியும். சகல விடயங்கள் மற்றும் பணிகள் தொடர்பில் தேசிய கொள்கை உருவாக்கல் தொடர்பான பூரண அதிகாரம் போன்றே சகல முறையிலான எஞ்சிய அதிகாரங்கள் மத்திய அரசிடம் தக்கவைக்கப்பட்டுள்ளதன் மூலம் இது மேலும் உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது.

1978ஆம் ஆண்டின் தொடக்க அரசியலமைப்பிற்கமைய நிறைவேற்று அதிகாரம் சனாதிபதிக்கும், அமைச்சரவைக்கும் காணப்பட்டாலும் கூட பதின்மூன்றாம் திருத்தத்தின் கீழ்

மத்திய அரசிற்கும் மாகாண சபைகளுக்கும் இடையே பகிரப்பட்டுள்ளது. இதற்கமைய மாகாண சபைகளில் பகிரப்பட்டுள்ள அதிகாரம் நிறைவேற்று அதிகார ஆளுநர் மூலம் நேரடியாக அல்லது மாகாண சபையின் அமைச்சரவை அல்லது மாகாண சபையின் அதிகாரிகள் மூலம் நடைமுறைப்படுத்தப்படும். ஆளுநர் மூலம் தமது நிறைவேற்று அதிகாரத்தை நடைமுறைப்படுத்தும்போது அவரது சுயவிருப்பின் படி செயலுறுப்படுத்தும் பணிகள் தவிர்ந்த ஏனைய சகல சந்தர்ப்பங்களின் போதும் மாகாண சபைகளின் அமைச்சரவையின் ஆலோசனைக்கமைய செயற்படுதல் வேண்டும்.

பதின்மூன்றாவது திருத்தத்தின் மூலம் உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் விடயங்கள் மற்றும் உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் மேற்பார்வை மாகாண சபைகளுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. பதின்மூன்றாவது அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தின் மூலம் மாகாண சபைகளுக்கிடையே நிதி ஒதுக்கீட்டினை பகிர்தல் மற்றும் நிதி வழங்கலில் சமத்துவம் என்பவற்றை அடிப்படையில் ஒதுக்குதல் தொடர்பாக தீர்மானம் எடுக்கும் பொறுப்பினை மேற்கொள்ளும் தேசிய நிதி ஆணைக்குழு உருவாக்குவதற்கு விதிமுறைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மத்திய வங்கியின் ஆளுநரும், அவ்வங்கியின் திரைசேரி செயலாளர் ஆகிய இருவரும் பதவி வழியில் இதன் உறுப்பினர்களாவர். ஏனைய மூன்று அங்கத்தவர்களும் சனாதிபதியின் மூலம் நியமனம் செய்யப்படுவர். இவர்களை நியமிக்கும்போது அவர்களின் இனத்துவத்தை கருத்திற் கொள்ள வேண்டியிருப்பினும் மாகாண பிரதிநிதித்துவத்தை கவனத்தில் கொள்வதில் அவதானம் செலுத்தப்படுவதில்லை.

எவ்வாறாயினும் மேல்வாரியாக நோக்கும்போது அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்தளித்தலைப் போன்று இருப்பினும் மத்திய அரசுக்கு பாரிய அதிகாரங்களை தக்கவைத்துக் கொள்ளும் யாப்புத் திருத்தம் ஒன்றாகவே பதின்மூன்றாவது திருத்தம் காணப்படுகின்றது. இவ்வாறு மாகாண சபை மற்றும் அதிகார பகிர்ந்தளிப்புக்குமிடையே சகல விடயங்கள் பணிகள் தொடர்பாக தேசிய கொள்கைகளை உருவாக்குதல் மத்திய அரசுக்கு உரியது என்பதற்கான விதிமுறைகளும் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் எஞ்சிய அதிகாரங்களும் கூட (சுள்ளனையடீழறநசள) மத்திய அரசுக்கே ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. மத்திய அரசின் நேரடி ஒதுக்கத்தின் மூலமே மாகாண சபைகளுக்கான நிதி ஒதுக்கீடு செய்யப்படுகின்றது. நிதி ஆணைக்குழுவானது நிதி ஒதுக்கீடு, நிதி ஒதுக்கீட்டுக்கான விதப்புரைக்கான முன்மொழிவுகளை முன்வைக்கும்.

17ம் அரசியலமைப்பு திருத்தம்

- பொலிஸ் சேவையிலும் அனைத்து அரசசேவையின் சகலத் துறைகளிலும் காணப்பட்ட பாரபட்சம் மற்றும் சுயாதீனமற்ற தன்மையின் காரணமாக மக்கள் மேற்க்குறிப்பிட்ட நிறுவனங்களின் மீது நம்பிக்கையை இழந்தனர். அதனால் அந்த நிறுவனங்களின் செயற்பாடு சுயாதீனமாகவும் பாராபட்சமற்ற முறையில் அமைவதை நோக்காகக் கொண்டு அரசியல் கட்சிகளும் சிவில் சமூக அமைப்புக்களும் முன்வைத்த கோரிக்கைகளின் பயனாக அரசியலமைப்பு திருத்தம் கொண்டு வரப்பட்டது. இத் திருத்தத்தின் கருத்துக்கள் அமைச்சரவையில் 2001ம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. நீதிமுன்புனராய்வுக்காக உயர்நீதிமன்றத்திற்கு அனுப்பப்பட்டது. இந்த மசோதாவிற்கு பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மை போதுமான என உயர்நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பினை வழங்கியதை அடுத்து பாராளுமன்றத்தின் அனுமதியினை பெற்றுக்கொள்ளும் முகமாக 2001 ஓக்டோபர் மாதம் 3ம் திகதி சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. இம் மசோதாவிற்கு சார்பாக 208 வாக்குகள் பாராளுமன்றத்தில் கிடைத்தது. அதன் பிறகு சபாநாயகரின் அனுமதியினை அடுத்து 17வது அரசியல் யாப்பு திருத்தம் நடைமுறைக்கு வந்தது.
- மேற்படி திருத்தம்ஜனாதிபதியின் நிர்வாக அதிகாரத்தில் அரச உயர் அதிகாரிகளை நியமிக்கும் போது காணப்பட்ட தன்னிச்சையான அதிகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதுடன் சுயாதீன ஆணைகுழுக்களை தாபிப்பதின்மையும் பிரதான குறிக்கோள்களாக கொண்டிருந்தது. மேலும் இந்த அரசியலமைப்புத் திருத்தமானது அதற்கு முன்பு மேற்கொள்ளப்பட்ட அரசியலமைப்புத்

- இந்த திருத்தத்தின் பிரகாரம் தாபிக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பு பேரவையானது சுயாதீன ஆணைக் குழுக்களின் உறுப்பினர் நியமனம் மற்றும் அரசு உயர் பதவிகளுக்காக நியமிக்கப்படும் ஆட்களின் பட்டியலை பரிசீலித்து ஜனாதிபதிக்கு சிபார்சு செய்தல். அரசியலமைப்பு பேரவையின் பிரதான செயற்பாடாகும். இதுவரை காலமும் ஜனாதிபதிக்கு காணப்பட்ட அரசு உயர் பதவிகளுக்கு ஆட்களை தன்னிச்சையாக நியமிக்கும் அதிகாரம் வரையறை செய்யப்பட்டது.

[illegible]

- பதினெட்டாவது அரசியலமைப்பு திருத்தம்

- 70

- மேலும் 17வது திருத்தத்தின் படி அறிமுகம் செய்யப்பட்ட ஜனாதிபதியின் நிறைவேற்றுத்துறையினை கட்டுபடுத்தும் ஏற்பாடு இத்திருத்தத்தின் ஊடாக நீக்கப்பட்டது. இதன் பிரதிபலனாக ஜனாதிபதிக்கு எவ்வித கட்டுப்பாடுகளும் இன்றி பொதுச் சேவையில் அனைத்து உயர்அதிகாரிகளையும் நியமிக்கும் அதிகாரம் மீண்டும் கிடைக்கப்பெற்றது.

- 19வது திருத்தம்

மேற்படி திருத்தமானது 1978ம் ஆண்டு அரசியலமைப்பில் இன்று வரை மேற்கொள்ளப்பட்ட திருத்தங்களில்மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். இந்த அரசியலமைப்பு திருத்தமானது ஏற்கனவே எதிர்பார்க்கப்பட்டவிடயங்களான18வது திருத்தத்திற்கு சவால் விடுவதாகவும், ஜனாதிபதியின் நிறைவேற்று அதிகாரங்கள் பெரும்பாலானவை குறைக்கப்பட்டு பிரதமரின் நிறைவேற்று அதிகாரத்திற்கு வலுச்சேர்க்கப்படுவதும்,அரசாங்கசபை (council of state)தாபித்தல், 17வது அரசியலமைப்பில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சுயாதீன ஆணைக்குழுக்கள் மீண்டும் ஸ்தாபித்தல் போன்ற ஜனநாயகம்சார் விடயங்களின் மூலமாக ஆட்சியில் முக்கிய மாற்றங்களை மேற்கொள்ள எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

- எவ்வாறாயினும் இவ்வாறான அரசியலமைப்பு மறுசீரமைப்புக்கு பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மையினை பெற்றுக்கொள்வதில் காணப்பட்ட இயலாமை மற்றும் உயர்நீதிமன்றத்தின் விளக்கத்தின் பிரகாரம் அரசியலமைப்பு திருத்தத்தில் பல விடையங்கள் மாற்றங்களுக்கு உட்பட்ட அரசியலமைப்பு திருத்தமாகும்.
- இதன் படி இந்த திருத்தத்தில் ஏற்கனவே எதிர்பார்க்கப்பட்டது போன்று ஜனாதிபதித்துவ முறைமையை முழுமையாக நீக்க முடியவில்லை.அதன் படி பலத்த அதிகாரமிக்க ஜனாதிபதி முறைமையுடன் கலப்பு நிறைவேற்றுத்துறைக்கு பதிலாக கணிசமான அளவு அதிகாரங்கள் குறைக்கப்பட்ட ஜனாதிபதிமுறையுடன் கூடிய கலப்பு நிறைவேற்று முறைமை ஸ்தாபிக்கப்பட்டமையாகும். இந்த புதிய முறைமையின் படி அதிகாரமுடைய மத்திய ஸ்தாபனமாக பிரதமரானார். இந்த புதிய அரசு பரிபாலனத்தின் ஊடாக உண்மையில் இரட்டை நிறைவேற்று முறைமை ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு பக்கம் ஜனாதிபதியிடமும் மறுபக்கம் பிரதமரிடமும் நிறைவேற்று அதிகாரம் பங்கிடப்பட்டுள்ளது. இதற்கு அப்பால் இந்த திருத்தத்தின் மூலம் முன்னை நிலையோடு ஒப்பிடும் போதுபாராளுமன்றமானது பலபடுத்தப்பட்டுள்ளது.
- இந்த திருத்தத்தின் மூலம் ஜனாதிபதியின் பதவி காலம் ஆறு வருடங்களிலிருந்து ஐந்து வருடங்களாக குறைக்கப்பட்ட அதே வேளை மக்களால் இரண்டு தடவைகள் ஜனாதிபதியாக தெரிவுச் செய்யப்பட்ட ஒருவர் மீண்டும் ஒரு முறை தெரிவுச் செய்ய தகமையற்றவராவார். இவ்வாறு மேற்க்கொண்ட மாற்றமானது ஜனநாயகவாதத்திற்கு முக்கியமானதாகும்.
- ஜனாதிபதியின் அதிகார கடமைகள் மற்றும் செயற்பாடுகளுக்கிடையில் இந்த திருத்தத்தின் மூலம் பின்வரும் விடையமும் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.
- அதன் படி, ஜனாதிபதியானவர்

அரசியலமைப்பினை யாப்பினை பின்பற்றுவவராக இருக்க வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

தேசத்தை மீள்கட்டமைத்தல் மற்றும் ஒற்றுமை விருத்தி செய்வதினை பின்பற்றுவவராக இருக்க வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

அரசியலமைப்பு பேரவை மற்றும் இந்த திருத்தத்தின் ஊடாக உருவாக்கப்படும் சுயாதீன ஆணைக்குழுக்களின் செயற்பாடுகளுக்கு இலகுபடுத்த வேண்டும்.

தேர்தல் ஆணைக்குழுவின் உபதேசத்தின் படி, நீதியான மற்றும் நியாயமான தேர்தலுக்கும் மக்கள் தீர்ப்பு நடாத்துவதற்கு உரிய சூழ்நிலையினை ஏற்படுத்தி கொடுத்தலும் அதனை உறுதிப்படுத்தலும்.

இந்த அரசியலமைப்பு திருத்தத்தின் ஊடாக முன்வைக்கப்படும் முக்கியமாக விடையம் என்னவெனில் இனங்களை ஐக்கியப்படுத்தும் சின்னமாக உருவாக்குவதாகும்.

இந்த திருத்தத்தின் மூலமும் முன்பை போலவே அமைச்சரவையின் தலைவர் ஜனாதிபதியாவார்.

பிரதமரின் ஆலோசனையை பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என தீர்மானிக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் பிரதமரின் ஆலோசனையின் பெயரில் அமைச்சர்களின் எண்ணிக்கை, அமைச்சுகளின் எண்ணிக்கை, பணிகளுக்களும் மற்றும் பொறுப்புகளும் சிபார்சு செய்ய வேண்டும். இதன் பிறகு பிரதமரின் ஆலோசனையின் படி பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களில் இருந்து அமைச்சர்களை நியமனம் செய்ய வேண்டும்.

எச்சந்தர்ப்பத்திலும் அமைச்சகங்களுக்கு ஒப்படைப்பட்டுள்ள பணிகளையும் பொறுப்புகளையும் மாற்றுவதற்கும், அமைச்சு எண்ணிக்கையை தீர்மானிப்பதற்கும் அதிகாரம் ஜனாதிபதியை சார்ந்ததாகும்.

அமைச்சர்களின் எண்ணிக்கை 30 ஆகவும் அமைச்சரவையில் உறுப்பினர் இல்லாத பிரதி அமைச்சர்களின் மொத்த எண்ணிக்கை நாற்பதிற்கு மேற்பட கூடாது என திருத்தத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

எனினும் தேசிய அரசாங்கம் அமைக்கப்படிருக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் அமைச்சர்கள், பிரதி அமைச்சர்கள் மற்றும் அமைச்சரவை அந்தஸ்து இல்லாத அமைச்சர்களைத் தீர்மானிக்கும் அதிகாரம் பாராளுமன்றத்தைச் சார்ந்ததாகும்.

ஜனாதிபதியினால் பாராளுமன்றத்தினை முதல் கூட்டத்தொடரில் இருந்து நான்கரை ஆண்டுகள் முடியும் வரை கலைக்க முடியாது.

எந்தவொரு மசோதாவும் பாராளுமன்ற நிகழ்ச்சி நிரலில் சேர்க்கப்படுவதற்கு குறைந்தது 14 முன்பு வர்த்தமானியில் பிரசுரித்தல் வேண்டும். இத்திருத்தத்தில் மேற்க்கொள்ளப்பட்ட மாற்றமாகும்.

19ம் திருத்தத்தின் படி இரட்டை குடியரிமை பெற்றுள்ள இலங்கை பிரஜை ஒருவருவருக்கு பாராளுமன்ற உறுப்புரிமை பெறுவதற்குத் தகுதி அற்றவராவர்.

இத்திருத்தத்தின் ஊடாக ஜனாதிபதியின் தற்றுணிவு அதிகாரம் மற்றும் பணிகள் மேற்கொள்ளும் பொழுது பாராளுமன்றத்திற்கு பொறுப்பு கூறவேண்டும் என்பது விதந்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

19ம் திருத்தத்தின் ஊடாக இலங்கையில் அரசாங்கக் கட்டமைப்பிற்கு புதிய நிறுவனமொன்று இணைக்கப்பட்டது. அதன் படி அரசியலமைப்பு பேரவையின் அமைவுச் சேர்க்கையானது.

பிரதமர்

சபாநாயகர்

பாராளுமன்றத்தின் எதிர்கட்சிதலைவர்

ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்படும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவர்.

பிரதமர் மற்றும் எதிர்கட்சித் தலைவரின் சிபார்சிற்கு அமைய ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்படும் ஐவரில் இருவர் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருத்தல் வேண்டும்.

பிரதமர் மற்றும் எதிர்கட்சித் தலைவர் சாராத ஏனைய அரசியல் கட்சி மற்றும் சுயட்சைக் குழுவில் ஒருவரை பாராளுமன்றத்திலுள்ள பெருபான்மை உறுப்பினர்களின் சம்மதத்தோடு ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்படும் ஒருவர்.

அரசியலமைப்பு பேரவையின் தலைவர் சபாநாயகராவார்

19 வது அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தில் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட ஆணைக் குழுக்களுக்குள் (தேர்தல் ஆணைக்குழு, பொதுசேவை ஆணைக்குழு, தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழு, கணக்காய்வு ஆணைக்குழு, இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு, நிதி ஆணைக்குழு, எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழு, தேசிய பெறுகை ஆணைக்குழு) தலைவர்களை நியமிக்கும் போது தகுதியானவர்களை ஜனாதிபதிக்கு சிபாரிசு செய்தல் அரசியலமைப்பு பேரவையின் பணியாகும்.

இவ்வாறு நியமிக்கும் போது அரசியலமைப்பு பேரவையினால் மூன்று நபர்களின் பெயர்கள் விதந்துரைக்கப்படவேண்டும் என்பதுடன் அவர்களுல் ஒருவரை ஜனாதிபதி நியமித்தலும் வேண்டும்.

இவ்வரசியலமைப்பு திருத்தத்தின் கீழ் அரசியலமைப்பு பேரவையின் அங்கிகாரத்திற்கு உட்பட்டவகையில் ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்பட வேண்டிய பதவி நிலைகள் சில காணப்படுகின்றன. அவையாவன

பிரதம நீதியரசரும் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளும்

மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத் தலைவரும் நீதிபதிகளும்

நீதிச் சேவை ஆணைக்குழுவின் தலைவர் தவிர்ந்த ஏனைய உறுப்பினர்கள்

சட்டமா அதிபர்

காணக்காய்வாளர் நாயகம்

பொலிஸ்மா அதிபர்

ஓம்புட்ஸ்மன்

பாராளுமன்ற ஆணையாளர் நாயகம்

பாராளுமன்ற பேரவையின் கூட்ட நடப்பெண் ஐந்து ஆகும். பதவிகளுக்கான அனுமதியின் போது குறைந்தது மூன்று உறுப்பினர்களின் அனுமதி அவசியமாகும்.

1978ம் ஆண்டு அரசியலமைப்பு தொடர்பான விமர்சனங்கள்

1978ம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் ஆரம்பம் தொடக்கம் இன்றுவரை மிகச்சிக்கலான வகையில் பொதுமக்களின் விமர்சனத்திற்குள்ளாகியுள்ளது. இதன் மீதான விமர்சனங்கள் பலவற்றிலும் எண்ணகருவாக அமைந்தது அதன் அடிப்படை கட்டமைப்பும் அதன் நோக்கங்களும் ஜனநாயகத்திற்கு விரோதமானவை என்பதாகும்.

13. இலங்கையின் அரசியல் கட்சி முறை

- தேர்ச்சி : 13.0 இலங்கையின் அரசியல் கட்சிமுறையின் இயல்பையும் போக்குகளையும் அவற்றின் செயற்பாடுகளுடாக விபரிப்பார்.
- தேர்ச்சி மட்டம் : 13.1 இலங்கையின் அரசியல் கட்சி முறையின் ஆரம்பம் மற்றும் வளர்ச்சி தொடர்பில் கருத்துத் தெரிவிப்பார்.
13.2 இலங்கையின் அரசியல் கட்சி முறையின் பண்புகளையும் அதன் போக்குகளையும் விபரிப்பார்.
- பாடவேளைகள் : 30
- கற்றற் பேறுகள் : அரசியல் கட்சிமுறையின் ஆரம்பத்தையும் அதன் வளர்ச்சியையும் விளக்குவார்.
கட்சிமுறையின் பண்புகளையும் அதன் போக்குகளையும் குறிப்பிடுவார்.
ஆதிக்கமுள்ள இருகட்சிமுறையினை அறிந்துக் கொண்டு அது தொடர்பில் கருத்து தெரிவிப்பார்.
இடதுசாரி மற்றும் சிறுகட்சிகள் தொடர்பானத் தகவல்களைச் சேகரிப்பார்.
இனத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட கட்சிகளை அடையாளங்கண்டு அவற்றை விபரிப்பார்.
கூட்டணி அரசாங்கம் உருவாவதற்கு அரசியல் கட்சி முறைமை உதவிய விதத்தை நுணுகு ஆராய்வார்.
அரசியல் கட்சி முறைமைக்கும் அரசியல் தலைமைத்துவத்துக்கும் இடையிலான தொடர்பின் இயல்பை எடுத்துரைப்பார்.

அறிமுகம்

பிரித்தானிய காலனித்துவ காலத்தில் தோன்றி வளர்ந்த இலங்கையின் அரசியல் கட்சிமுறை, அதன் போக்கு (செல்நெறி) என்பவற்றை அறிந்து கொள்வது முக்கியமான விடயமாகும். இவ்வலகின் மூலம் இலங்கையில் இடம்பெறும் ஆதிபத்திய இருகட்சி முறை, இடதுசாரிக் கட்சிகள், சிறு கட்சிகள் மற்றும் இனத்துவக் கட்சிகள் தொடர்பான அடிப்படை அறிவினைப் பெற்றுக்கொடுப்பது இவ்வலகின் மூலம் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. அதேபோன்று நடைமுறையில் கூட்டரசாங்கங்கள் தோற்றம் பெறும் சாத்தியம் அதிகரித்துச் செல்வதால் அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் கூட்டுமுறை தொடர்பான அறிவினைப் பெற்றுக்கொடுப்பதும், அரசியல் கட்சிமுறையும் அரசியல் தலைமைத்துவம் தொடர்பாகவும் கற்க இடமளிக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கேற்ப இலங்கையின் அரசியல் கட்சி முறையில் காணப்படும் பலம் மற்றும் பலவீனங்களை அறிந்து எதிர்காலத்தில் சிறந்த அரசியல் கட்சிமுறையொன்றினை பிரேரிக்கும் ஆற்றலுடைய நற்பிரசைகளை உருவாக்குவதற்கான பங்களிப்பை வழங்குவதும் இங்கு எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

பாட விடயங்களை விளங்கிக் கொள்வதற்கான வழிகாட்டல்கள்

இலங்கையின் அரசியல் கட்சி முறை

- பொதுவான நோக்கங்களின் அடிப்படையில் அரசியல் அதிகாரத்தினைப் பெற்றுக்கொள்ளும் நோக்கில் ஒழுங்கமைந்துள்ள குழுவே அரசியல் கட்சியென எளிமையாக வரைவிலக்கணப்படுத்தலாம். நவீன பிரதிநிதித்துவ சனநாயகத்தினை (Representative Democracy) செயற்படுத்தும் ஊடகமாக அரசியல் கட்சிமுறை காணப்படுகின்றது.

- மக்கள் தமது அரசியல் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் அதேநேரம் அரசியல் செயற்பாடுகளில்

தொடர்புறும் பிரதான ஊடகமாகவும் அரசியல் கட்சிமுறை இடம்பெற்று வருகின்றது.

13.1. இலங்கையின் அரசியல் கட்சி முறையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

- இலங்கையின் கட்சிமுறையின் வரலாறு சுதந்திரத்திற்கு முற்பட்ட பிரித்தானிய காலனித்துவம் வரை நீண்டு செல்கின்றது. 1833 இல் உருவான கோல்புறுக் கமரன் சீர்திருத்தன் மூலம் இலங்கைக்கு பிரதிநிதித்துவமுறை தொடர்பான ஆரம்ப மற்றும் அடிப்படை சிந்தனை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

- பிரித்தானிய காலனித்துவ ஆட்சியின் போது அரசியல் நிருவாகமாக செயற்பட்ட ஆளுநர் தலைமையிலான நிர்வாகத்தினை இலகுவப்படுத்துவதற்காக 1833 இல் முதன்முறையாக சட்டவாக்கக் கழகம், நிறைவேற்றுக் கழகம் என இரு மன்றங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

- ஆரம்பத்தில் சட்டக்கழக உறுப்பினர்களாக பிரித்தானிய அங்கத்தவர்கள் மாத்திரமே காணப்பட்டாலும் காலப்போக்கில் இலங்கையர்களுக்கும் இதில் அங்கத்துவம் வழங்கப்பட்டது. குறிப்பாக 1910 இல் இருந்து இலங்கையர் ஒருவருக்கு உறுப்புரிமை வழங்கப்பட்டது.

- தொடர்ந்து வளர்ச்சிப் பெற்ற பிரதிநிதித்துவத்தின் பலனை அமைப்பு ரீதியாக அனுபவிக்கும் பொருட்டு இலங்கையர்கள் அரசியல் ரீதியாக ஒழுங்கமைந்தனர். அதன் ஆரம்பக் கட்டம் 1919 இல் உருவாக்கப்பட்ட இலங்கை தேசிய சங்கம் ஆகும். இதற்கு முன்னர் இலங்கை சீர்திருத்த சங்கம் எனும் பெயரில் பொன்னப்பலம் அருணாசலம் அவர்களின் தலைமையில் அரசியல் அதிகார அமைப்பொன்று முறைசாரா வகையில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது. எவ்வாறெனினும் இலங்கை தேசிய சங்கம் இதிலிருந்து வளர்ச்சிப் பெற்ற ஒழுங்கமைப்பாகும்.

- 1931 இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட டொனமூர் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் மூலம் பிரதிநிதித்துவ அரசியல் மேலும் விரிவடைந்தது. சர்வசன வாக்குரிமையைப் பெற்றுக்கொடுத்தமை அதன் உச்ச கட்டமொன்றாகும். அதற்கேற்ப டொனமூர் சட்டசபைக்கு (அரசுக்கழகம்) மக்கள் பிரதிநிதிகளை தெரிவு செய்தல் முன்பு காணப்பட்ட பெயர் குறித்த நியமன முறைக்கு பதிலாக மக்கள் தெரிவு (People Choice) முறை பயன்படுத்தப்பட்டது. இம்முக்கிய அரசியல் ரீதியான மாற்றமானது அரசியல் கட்சி முறையின் வளர்ச்சிக்கு உந்து சக்தியாக அமைந்தது.

- அக்காலக்கட்டத்தில் இலங்கையின் அரசியல் செயன்முறையில் செயற்றிறன் கொண்டவர்களாக இருந்தவர்கள் காலனித்துவ ஆட்சியின் கீழான வரையறுக்கப்பட்ட திறந்தப் பொருளாதார முறையின் சந்தர்ப்பங்களைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு முன்னேறிய வர்த்தகர்கள் அல்லது அதன் சமூக, பொருளாதார நிலைமைகளை பயன்படுத்தி முற்சந்ததியினரின் வாரிசுகளான, ஐரோப்பாவில் அல்லது இந்தியாவில் கல்விக் கற்ற தாராண்மைவாத மற்றும் இடதுசாரி சிந்தனைகளைக் கொண்ட சமூக செயற்பாட்டாளர்களாவர்.

- விசேடமாக 1930 களில் இத்தகைய இடதுசாரி சிந்தனையுடையோர் சிறப்பாக ஒழுங்கமைந்த அரசியல் ரீதியான அமைப்புகளாக மாறினர். 1935 டிசம்பர் 18 ஆம் திகதி தோற்றம் பெற்ற லங்கா சமசமாஜ கட்சி இதன் முக்கியமான பிரதிபலிப்பாகும்.

- லங்கா சமசமாஜ கட்சியினுள் காணப்பட்ட மாக்ஸ்வாத சிந்தனையின் கருத்து முரண்பாடுகளின் விளைவாக 1940 இல் சோவியத் ரஸ்யாவின் ஆதரவாளர்களால் பொதுடைமைக் கட்சி (ருவைவநன ஞழஉயைடளைவ ியசவல) எனும் பெயரில் அமைப்பொன்று உருவானது. இப்பிளவினை உக்கிரப்படுத்தும் வகையில் 1943 இல் இலங்கை கம்யூனிசக் கட்சி தோற்றம் பெற்றது.

- லங்கா சமசமாஜ கட்சி மற்றும் கம்யூனிசக் கட்சி ஆகிய இரண்டும் பொதுவுடைமை வாதத்தினை தமது பிரதான கருத்தியலாக கொண்டிருந்தது. எவ்வாறாயினும் 1940 தசாப்தம் ஆகும்போது கருத்தியலுக்கு அடுத்தபடியாக இன ரீதியான தனித்துவம் அரசியல் கட்சிகளின் அல்லது குழுக்களின் தோற்றத்திற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது.

- 1931, 1936 ஆண்டுகளில் இடம்பெற்ற முதலாவது மற்றும் இரண்டாவது அரசுக்கழகத் தேர்தல்களில் ஓரளவேனும் அரசியலில் தேசிய தலைமைத்துவத்தினை உருவாக்குவதற்கான அடிப்படையினை இட்டிருந்தது. இது இந்தியாவைப் போன்று பொதுமக்கள் இயக்கமாக இடம்பெறவில்லை.

- பிரித்தானிய காலனித்துவ ஆட்சிமுறையின் கீழ் 1931 வரை இனவாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறையே அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. இதனால் ஒதுக்கப்பட்ட ஆசனங்களின் எண்ணிக்கை தொடர்பான கருத்து அரசுக் கழக பிரதிநிதித்துவம் தொடர்பில் வேருன்றியிருந்தது. 1931 இல் பிரதேசவாரி பிரதிநிதித்துவம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டாலும் சிறுபான்மையினர் மத்தியில்

தங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ள நியமன அங்கத்துவம் கிடைக்கப்பெறவில்லை எனும் சந்தேகம் எழுந்திருந்தது. இதனால் 1940 தசாப்தங்களில் கருத்தியலை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோற்றம் பெற்றிருந்த லங்கா சமசமாஜ கட்சி மற்றும் கம்யூனிசக் கட்சிகளுக்கு அடுத்தப்படியாக இனரீதியான அடையாளத்தினை வெளிப்படுத்தும் அரசியல் கட்சிகளான சிங்கள மகாசபை, தமிழ் சங்கம் (வுயஅடை ருழை) மற்றும் முஸ்லிம் முன்னணி (ஆரளடஅ குசழவெ) என்பன தோற்றம் பெற்றன. காலனித்துவ அரசியலின் கீழ் அரசியல் ஆளுமைகளை வளர்த்துக்கொண்ட தலைவர்கள் பலர் இவ்வகையில் இன அடையாளத்துடன் உருவான அரசியல் முன்னணிகளுக்கு தலைமைத்துவம் வழங்கி செயற்பட்டனர்.

- பொதுவாக இவர்கள் சமசமாஜ மற்றும் கம்யூனிச கட்சிகளின் பொதுவுடைமைக் கருத்துகளுக்கு எதிரான அமைப்புக்களாக இயங்கினர். இக்காலப்பகுதி இலங்கை அரை சுயாட்சியின் (டொமினியன்) கீழ் சுதந்திரத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான எத்தனிப்பைக் கொண்ட காலப்பகுதியாக காணப்பட்டது.

- இதன்படி உருவாகும் புதிய அரசியல் நிலைமையின் கீழ் பொதுவுடைமைவாத அச்சுறுத்தலுக்கு எதிரான செயற்பாட்டின் மூலம் தமது அதிகாரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள இனத்துவ முன்னணிகளை உருவாக்கிய தலைமைகள் ஒன்று சேர்ந்தனர். இதன் விளைவாக 1946 இல் சிங்கள மகா சபை, தமிழ் சங்கம், முஸ்லிம் முன்னணி ஆகியன ஒன்றிணைந்து ஐக்கிய தேசிய கட்சியினை தோற்றுவித்தமையைக் குறிப்பிடலாம்.

- பொதுவாக இடதுசாரிகளின் கருத்தியலுக்கு எதிராக வலதுசாரிகளின் சிந்தனைகளின் (Right - wing) வெளிப்பாட்டினை ஐக்கிய தேசிய கட்சியின் கருத்தியலில் இனங்கண்டுகொள்ள முடியும். முதலாளித்துவ சமூகப் பொருளாதார முறைமை தொடர்பான பார்வை ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் அரசியலோடு ஒன்றிணைந்த காணப்பட்டது.

- ஐக்கிய தேசியக் கட்சித் தலைமையிலான அரசியல் கூட்டு, 1948 இல் சுதந்திரத்தின் பின்னரான இலங்கையின் முதலாவது அரசாங்கத்தை அமைத்தது.

- அதன்பின்னர் கட்சிகளின் வளர்ச்சியில் முக்கியமான சந்தர்ப்பம் ஒன்றாக 1951 இல் எஸ்.டபிள்யு.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்க அவர்களால் இலங்கை சுதந்திரக் கட்சி தோற்றுவிக்கப்பட்டதைக் குறிப்பிடலாம். இதன் அடிப்படை கருத்தியலாக அணிசேரா வெளிவறவுக் கொள்கை (Non Alliance Foreign Policy) மற்றும் சமூக சனநாயகம் (Social Democracy) என்ற உள்நாட்டுக் கொள்கையும் காணப்பட்டது. அரசியல் நடைமுறையின் அடிப்படையில் இலங்கைச் சுதந்திர கட்சியானது சிங்கள பௌத்தத்தை அடையாளப்படுத்துவதில் அதிக அக்கறைக் கொண்டிருந்தது. சிங்கள தேசிய வாதம் (Sinhala Nationalism) இதன் பிரதான கருத்தியலாகக் காணப்பட்டது.

- இதன்படி ஸ்ரீலங்கா சுதந்திர கட்சியின் கருத்தியல் சிங்கள பௌத்த தேசியவாதத்தினதும் சமூக சனநாயகவாத சீர்திருத்த வாதத்தினதும் கலவையாக அமைந்தது.

I. ஆதிபத்திய இரு கட்சி முறை

- இலங்கை அரசியல் வரலாற்றில் ஐக்கிய தேசிய கட்சி, ஸ்ரீலங்கா சுதந்திர கட்சி ஆகிய இரு கட்சிகளும் பிரதான அரசியல் கட்சிகளாக செயற்படுகின்றன.

- சுதந்திரத்தின் பின்னர் இலங்கையின் அரசியல் அதிகாரத்தை இவ்விரு கட்சிகளும் நேரடியாகவோ அல்லது அநேகமான சந்தர்ப்பங்களில் வேறு இன ரீதியான மற்றும் சுயாதீன குழுக்களுடன் இணைந்து உருவாக்குகின்ற கூட்டுக்கள் ஊடாக பெற்றுக்கொள்ளும்.

- இதனால் பன்மை சனநாயக வரையறைக்குள் பல்கட்சி முறையொன்றுக்கான (Multi Party System) வாய்ப்பு காணப்பட்டாலும் நடைமுறையில் ஆதிபத்திய இரு கட்சி முறையொன்று கட்டமைக்கப்படுவதே சாத்தியமாகியுள்ளது. இதனால் வாக்காளர் நடத்தையும் பிரதான இரு கட்சிகளுக்கு மாற்றமும் அரசியல் நிலைமையாக மாறியுள்ளது.

- இடதுசாரி அல்லது ஏனைய கருத்தியல்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட சிறுகட்சிகள் மீதான மக்களின் ஈடுபாடு நடைமுறையில் படிப்படியாக நலிவடைந்து வருகின்றமையை காணக்கூடியதாக உள்ளது. இனத்துவ அடையாளத்தை வெளிப்படுத்தக்கூடிய அரசியல் கட்சிகள் சிறுபான்மை இனக்குழுக்கள் மத்தியில் பெரிவாரியாக இடம்பெற்றுவருகின்றது.

- இக்காரணங்களால் இவ்வரசியல் முறைமையில் தொடர்ந்து ஆதிபத்திய இருகட்சி முறை பாதுகாக்கப்படுகின்றது.

- நவீன அதிகார அரசியலுக்குள் குறிப்பாக தென்தலைமையாகக் கொண்டு இடம்பெறுகின்ற

பிரசார நடவடிக்கைகளும் ஆதிபத்திய இரு கட்சி முறையின் நிலைப்பிற்கு உந்துசக்தியாக உள்ளது.

- பிரதான இரு கட்சிகளை புடைச்சுமுழு முதன்மை நிலை வர்த்தக அனுசரணையாளர்கள் சமூகம் ஒன்று உருவாகியுள்ளது. இக்கட்சிகளின் அதிகாரத்திற்கு வந்தபின்னர் அவை பொருளாதார நலனை பெற்றுக்கொள்கின்றன சிறு கட்சிகளுக்கோ, இடதுசாரிக்கட்சிகளுக்கோ சார்பற்ற இப்பொருளாதாரச் சக்தி தேர்தலுடன் தொடர்புடைய பிரசார நடவடிக்கைகளில் இரு பிரதான கட்சிகளுக்கும் நன்மை பயப்பவையாகக் காணப்படுகின்றது. இந்நிலை ஆதிபத்திய இரு கட்சிமுறை வேருன்றி இருப்பதற்கு சாதகமாக அமைந்துள்ளது.

- 1948 - 1956, 1956 - 1970, 1978 - 1994, 2001 - 2004, 2015 இலிருந்து இதுவரையிலுள்ள சுதந்திரத்திற்குப் பின்னரான அரசியல் வரலாற்றில் ஐக்கிய தேசிய கட்சியானது தனியாகவோ அல்லது கூட்டு சேர்ந்தோ அதிகாரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டுள்ளது.

- ஸ்ரீலங்கா சுதந்திர கட்சி அல்லது அதன் தலைமையில் உருவான கூட்டமைப்புகள் மூலம் ஏனைய காப்பகுதி அதாவது 1956 - 1964, 1972 - 1977, 1994 - 2001, 2004 - 2015 ஆகிய காலப் பகுதிகளில் அரசியல் அதிகாரத்தை தக்கவைத்துக்கொண்டுள்ளது.

ஐஐ. இடதுசாரி மற்றும் சிறுகட்சிகள்

- இலங்கையின் இடதுசாரி இயக்கமானது தேசிய இயக்கத்துடன் இணைந்து அத்தோடு அதன் ஓர் அங்கமாக வளர்ச்சியடைந்த இயக்கங்களாகும்.

- இங்கிலாந்தின் பொதுவுடைமை அரசியல் கட்சிகளினதும், இயக்கங்களினதும் தாக்கத்துடன் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முன்னரைப் பகுதியில் இடதுசாரித் தலைவர்கள் அரசியலில் ஈடுபட்டனர்.

- 1917 இல் இடம்பெற்ற ரஸ்யப் புரட்சியும் இடதுசாரி இயக்கங்களின் ஆரம்ப காலத்தை போசித்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இடதுசாரி இயக்கத்தில் பேரரசு கொள்கைக்கு எதிரான போக்கு வளர்ச்சியடைவதற்கு அடிப்படை சோவியத் ஒன்றியத்தின் முன்மாதிரியும், மாக்கிசம், ரொஸ்கிசம் ஆகியன கருத்தியலாக வளர்ச்சிப் பெற்றமையும் ஆகும்.

- இவ்வாறு எழுச்சிப் பெற்ற இடதுசாரிகளின் இயக்கமானது 1935 இல் லங்கா சமசமாஜ கட்சியுடன் இணைந்து அரசியல் அமைப்பாக மிகவும் செயற்றிறனுடன் அரசியலில் பிரவேசித்தது. சமசமாஜ கட்சியானது இலங்கையின் அநேக இடதுசாரி இயக்கங்களுக்கு அரசியல் மேடையினை அமைத்துக் கொடுத்த அரசியல் இயக்கங்களின் தாய் எனக் கருதலாம்.

- பிற்காலத்தில் இடதுசாரி இயக்கங்களில் மாத்திரமன்றி இலங்கையின் முன்னணி அரசியலில் தெள்ளத் தெளிவாக விளங்கிய அரசியல் தலைவர்கள் பலர் சமசமாஜ கட்சியின் ஆரம்பகால தலைவர்களாக அல்லது அதிலிருந்து பிரிந்து சென்ற கட்சிகளின் தலைவர்களாக இருந்தவர்கள் ஆவர்.

- சமசமாஜ கட்சியில் இருந்த சோவியத்வாதிகள் சிலர் பிரிந்து சென்று 1943 இல் இலங்கை கம்யூனிஸ கட்சியினை உருவாக்கிக் கொண்டனர். சுதந்திரம் பெறும்போது சமசமாஜ கட்சியில் ஆரம்பித்த இடதுசாரிகள் இயக்கம் பல்வேறு கருத்தியல்களைக் கொண்ட பல அமைப்புகளாக பிளவுண்டு காணப்பட்டது.

- சுதந்திரத்தின் பின்னரான இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றின் ஆரம்ப காலக்கட்டத்தில் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திர கட்சியுடன் இடதுசாரி இயக்கங்கள் அல்லது தலைவர்கள் கூட்டு சேர்ந்து செயற்பட்டமையை பெரும்பாலும் காணக்கூடியதாக இருந்தது. 1956 இல் பிலிப் குணவர்தனாவும், 1959 இல் மீண்டும் சமசமாஜ கட்சியின் ஒரு பகுதியினரும், 1972 இலும், 1994 இல் இருந்து தற்போது வரை பழைய சமசமாஜ கட்சி, கம்யூனிசக் கட்சி தலைவர்கள் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திர கட்சியுடன் கூட்டு சேர்ந்துள்ளனர். இந்நிலை இடதுசாரித் தலைவர்களுக்கு அரசாங்கத்தின் அமைச்சப் பதவிகளைப் பெற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தாலும் தனித்து ஒரு கட்சி என்ற வகையில் அல்லது இடதுசாரி இயக்கமாக அவர்களிடம் இருந்த அரசியல் பலமும், தனித்துவமும் குறைவடைந்து செல்வதற்கு காரணமாக அமைந்துள்ளது எனலாம். படிப்படியாக பிரதான அரசியலில் பழைய இடதுசாரித்துவம் ஊடுருவி தற்போது பிரதான கட்சிகளின் பங்குதாரர்களாக மாத்திரம் காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

- 1964 இல் கம்யூனிச கட்சியானது சீனாவுக்கு ஆதரவான ஒரு கூட்டாகவும், ரஸ்யாவுக்கு ஆதரவான ஒரு கூட்டாகவும் பிளவடைந்து சென்றமை தெளிவாக காண முடிந்தது. றோகன் விஜேவீர, என். சண்முகதாசன் தலைமையில் சீனக் கம்யூனிச அணி எனும் அரசியல் இயக்கத்தை

ஆரம்பித்து 1965 இல் மக்கள் விடுதலை முன்னணியினை உருவாக்கிக் கொண்டனர். இதுவரை இடதுசாரிகளின் அடிப்படைக் கொள்கை சர்வதேச வாதத்திலிருந்து மாறுபட்டு தேசியவாதம்வரை தனது அரசியலை வளர்த்துச் சென்றதை காண முடிகின்றது.

- 1971 மற்றும் 1988 - 1989 களில் அரசாங்கத்திற்கு எதிரான ஆயுதமேந்திய போராட்டத்தின் மூலம் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற முனைந்த மக்கள் விடுதலை முன்னணி, 1990 தசாப்தங்களில் சனநாயக ரீதியிலான தேர்தல் அரசியலுக்குள் பிரவேசித்தது.

- நடைமுறை அரசியலில் ஒரு தனிக்கட்சியாகவும் சிறப்பாக ஒழுங்கமைந்த இடதுசாரிக் கட்சியாகவும் மக்கள் விடுதலை முன்னணி செயற்பட்டு வருகின்றது.

- இதுதவிர ரொஸ்கிசத்தை கருத்தியலாகக் கொண்ட சிறிய இடதுசாரி கட்சிகள் சிலவும் காணப்படுகின்றன. நவ சமசமாஜ கட்சி இவற்றுள் முக்கியமானது.

- விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதன் பின்னர் அரசியல் முறைமையில் சிறு கட்சிகள் தோற்றம் பெறும் வீதம் அதிகரித்துள்ளது. ஆரம்ப காலத்தில் உள்ளூராட்சி மன்றங்களில் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றும் நோக்கில் தோற்றம் பெற்ற இடதுசாரி கட்சிகள் காலப்போக்கில் மத்திய அதிகாரத்தை நோக்கிச் செல்லும் நிலையினை காண முடிகின்றது. இவை தவிர நடைமுறையில் இன அடையாளத்தை வெளிப்படுத்தும் இனத்துவக் கட்சிகள் பலவும், பிரதேச அடிப்படையிலான சிறு கட்சிகளும் அரசியல் கட்சிகளாக நிலைத்திருக்கின்றன.

III. இனத்துவ அடையாளக் கட்சிகள்

- இலங்கையில் தோற்றம் பெற்றுள்ள இனத்துவக் கட்சிகள் பிரதானமாக சிங்களம், தமிழ், முஸ்லிம் ஆகிய இனங்களை அடையாளப்படுத்துபவைகளாக உள்ளன.

- தேசிய இயக்கத்தின் ஆரம்பக் கட்டத்தில் தோன்றிய சிங்கள - பௌத்த மறுமலர்ச்சி இயக்கம் அரசியல் ரீதியான அடிப்படையினை கொண்டிருக்கவில்லை. அது ஆரம்பத்தில் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிரான போராட்டத்தின் ஒரு பிரிவாக காணப்பட்டதுடன் பரந்துபட்ட மக்கள் இயக்கமாக இருக்கவில்லை. அடிப்படையில் இது நகர்ப்புற மேலாதிக்கத்தின் அரசியல் வெளிப்பாடாகவே காணப்பட்டது. இந்தியாவைப் போன்று பொதுமக்கள் இயக்கமாக சிங்கள - பௌத்த மறுமலர்ச்சி இயக்கம் வளர்ச்சிப் பெறவில்லை.

- எவ்வாறாயினும் பிரதிநிதித்துவ சனநாயகத்தின் பரவலோடு இன ரீதியான அடையாளப்படுத்துகையும் இன்று முதன்மை நிலை அரசியலினுள் இடம்பெற்றுள்ளது. தமிழின அடையாளத்துடன் கூடிய அரசியல் இயக்கம் 1944 ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் அவர்களின் தலைமையில் உருவாக்கப்பட்ட அகில இலங்கை தமிழ் காங்கிரஸ் (All Ceylon Tamil Congress) ஆகும்.

- பின்பு இதிலிருந்து பிரிந்து சென்ற எஸ்.ஜே.வீ. செல்வநாயகம், பி. வன்னியசிங்கம் மற்றும் ஈ.எம்.வீ. நாகநாதன் ஆகியோர் இணைந்து பெரல் கட்சியினை 1949 இல் அமைத்துக் கொண்டனர். (Ilangai Tamil Arasu Katchi - ITAK) இது தமிழ் அரசியலின் அடிப்படையாக அமைந்ததுடன் 1972 இல் மேலும் சில தமிழ் கட்சிகள் இணைந்து தமிழர் ஐக்கிய முன்னணி (Tamil United Front - UTF) எனவும், பின்னர் தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி (TULF) எனவும், தற்போது தமிழ் தேசிய கூட்டமைப்பு (TNA) எனவும் அரசியலில் தொழிற்படுகின்றது.

- 1978 - 1989 மற்றும் 2015 இல் இருந்து இன்று வரை தமிழ் தேசிய கூட்டமைப்பும் அதன் பிரதான கட்சிகளும் பாராளுமன்றத்தில் பிரதான எதிர்கட்சியாக உள்ளது.

- இவைத் தவிர மேலும் சில சிறிய கட்சிகளும், மலைநாட்டில் தோற்றம் பெற்ற தமிழ் இன ரீதியான இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ், மலையக மக்கள் முன்னணி போன்ற பிரதேச ரீதியான தமிழ் அமைப்புகளும் இன ரீதியான அடையாளத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோற்றப்பெற்றுள்ள முக்கியமான அரசியல் கட்சிகளாகும்.

- 1987 இல் ஏ.எச்.எம். அஸ்ரப் தலைமையில் உருவான ஸ்ரீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் முஸ்லிம்களின் இன தனித்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பிரதான கட்சியாகும். இதற்கு மாறாக அண்மையில் வடக்கு, கிழக்கு சார்ந்து உருவான முஸ்லிம் கட்சிகள் சிலவும், முஸ்லிம் காங்கிரஸிலிருந்து பிரிந்த சென்ற மேலும் சில கட்சிகளும் அரசியலில் செயற்படுகின்றன.

- சிங்கள - பௌத்த அடையாள ஆதிபத்திய அரசியல் கட்சிகளின் அடிப்படையாக அமைந்திருந்தாலும் சிங்களமே மகா சம்மத பூமி புத்திர கட்சியே வேறுபட்ட தனியொரு கட்சியாக தமது அடையாளத்தை வெளிப்படுத்தியது. நடைமுறையில் பௌத்த அடையாளத்தை வெளிப்படுத்தும் கட்சிகள் பலவும் காணப்படுகின்றன.

IV. கட்சிகளும் கூட்டமைப்புக்களும்

- 1978 இல் விகிதாசார பிரதிநிதித்துவத்தின் அறிமுகத்துடன் கூட்டமைப்புக்கள் வளர்ச்சிப் பெற்றன. எவ்வாறாயினும் இதன் தொடக்கம் சுதந்திரம் பெற்ற ஆரம்ப காலம் வரை நீண்டு செல்கின்றது. இடதுசாரி மற்றும் இனத்துவ கட்சிகள் ஆதிபத்திய பிரதான இரு அரசியல் கட்சிகளுடன் கூட்டு சேர்ந்து ஆட்சியமைப்பதை காண முடிகின்றது.
- பெரும்பாலும் பிரதான கட்சிகள் பெரும்பான்மையான ஆசனங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாத நிலையினை ஒருசில சந்தர்ப்பங்களைத் தவிர ஏனைய எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இதனால் அவை சிறிய கட்சிகளின் உதவியுடன் கூட்டு அரசாங்கத்தை அமைத்துக் கொள்கின்றன.
- இலங்கையின் வாக்காளர் நடத்தையானது கருத்தியலுக்கும் அப்பால் வேறு அடையாளம் மற்றும் தனிப்பட்ட ஆளுமைப் பண்புகளுக்கு ஈர்ப்புண்டு காணப்படுகின்றமை சிறிய கட்சிகள் பலவற்றின் தோற்றத்திற்கு ஏதுவாக அமைந்துள்ளது.

V. கட்சி முறையும் தலைமைத்துவமும்

- அரசியல் கட்சிகளின் பிரதான செயற்பாடு மற்றும் நோக்கமாக எதிர்காலத் தலைவர்களை இனங்காணலும் பயிற்றுவித்தலும் காணப்படுகின்றது. ஆரம்பகால இடதுசாரி மற்றும் தேசிய தலைவர்கள் பிற்காலத்தில் அரசியல் தலைமைத்துவத்தை ஏற்றனர். அவ்வாறு உருவான அரசியல் கட்சிகள் பிற்காலத்தில் அரசியல் தலைவர்களை பயிற்றுவித்த பள்ளியாக மாறின.
- இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றில் கட்சிமுறையொன்றினூடாக படிப்படியாக முன்னேற்றமடைந்த தலைவர்களை தவிர அரசியலில் தெள்ளத் தெளிவாக வெளிப்பட்ட தலைவர்கள் சொற்ப அளவிலேயே காணப்படுகின்றனர்.

14. சர்வதேச அரசியல்

தேர்ச்சி	:	14.0	சர்வதேச அரசியலின் இயல்புகளையும் போக்குகளையும் அறிந்து கருத்து தெரிவிப்பார்.
தேர்ச்சி மட்டம்	:	14.1	தேசிய மற்றும் சர்வதேச அரசியலுக்கும் இடையிலான வேறுபாடுகளை இனங்காண்பார்.
		14.2	சர்வதேச அரசியலில் அரசு மற்றும் அரசசாரா செயற்பாட்டாளர்களை இனங்கண்டு கருத்துத் தெரிவிப்பார்.
பாடவேளைகள்	:	55	
கற்றற் பேறுகள்	:		தேசிய மற்றும் சர்வதேச அரசியலுக்கிடையிலான வேறுபாடுகளை அடையாளம் கண்டு விளக்கமளிப்பார். சர்வதேச அரசியலின் முக்கியத்துவம் பெறும் நிறுவனங்களையும் நபர்களையும் இனங்காண்பார். தேசிய அதிகாரம், தேசிய அபிலாசை ஆகியவற்றை வரைவிலக்கணப்படுத்துவார். தற்கால உலக அரசியலின் புதிய போக்குகளை விபரிப்பார். உலக அரசியலின் புதிய போக்குகள் இலங்கை மீது செல்வாக்குச் செலுத்தும் விதத்தை விளக்குவார்.

அறிமுகம்

இவ்வலகினுள் பிரதானமாக தேசிய மற்றும் சர்வதேச அரசியலின் இயல்புகளை விளங்கிக் கொள்ளல், சர்வதேச அரசியலின் பிரதான பிரிவுகளான அரசு, அரசசார்பற்ற செயற்பாட்டாளர்கள் யாவர்? அவர்கள் அரசியலினுள் எவ்வாறு நடத்துக்கொள்கின்றனர்? மற்றும் தேசிய அரசுகள் தமது இருப்பிற்காக தேசிய அதிகாரம், தேசிய அபிலாசைகள் செயற்படுத்துவது எவ்விதம்? போன்ற விடயங்கள் கலந்துரையாடப்படும். அத்தோடு சர்வதேச அரசியலின் பிரதான போக்குகளான பல்துருவ உலக முறைமை, மாற்றிட்டு சர்வதேச தொடர்புகள், நவீன சமூக இயக்கங்கள் மற்றும் போராட்ட இயக்கங்கள் எவ்விதம் செயற்படுகின்றன? என்பது பற்றியும் ஆராயப்படும். விசேடமாக தேசிய மற்றும் சர்வதேச அரசியலின் நவீன போக்குகள் இலங்கைக்கு பொருந்துமாற்றை கற்றலும் இத்தலைப்பின் மூலம் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

பாட விடயங்களை விளங்கிக் கொள்வதற்கான வழிகாட்டல்கள்

14. சர்வதேச அரசியல்

சர்வதேச அரசியல் என்பது (International Politics) தேசங்களுக்கிடையிலான அரசியல் (Politics among nations) என எளிமையாக விளக்கமளிக்கலாம். இதில் தேசம் என்பதன் மூலம் இறைமைமிகு சுதந்திர தேசிய அரசுகளே கருத்தில் கொள்ளப்படுகின்றன.

14.1. தேசிய மற்றும் சர்வதேச அரசியலின் வேறுபாடுகள்

தேசிய அரசியலோடு (National Politics) ஒப்பிடுதலே சர்வதேச அரசியலை வரைவிலக்கணப்படுத்துவதில் மிகவும் மரபார்ந்ததும் பிரபல்யம் மிக்கதுமான உபாய முறையொன்றாகும். இவ்வொப்பிடு அரசறிவியலினுள் காணப்படும் பிரதானமானதொரு பிரிப்பாக (Great divide) இனங்காணப்படுகின்றது (Iandark - 1999). தேசிய அரசியல் என்பது அரசுக்குள்ளான அரசியலைக் கற்றலாகும். அரசின் உள்ளக நிறுவனக் கட்டமைப்பு, அதிகாரம், அரசு மற்றும் நிறுவனங்களோடு பிரசைகள் கொண்டுள்ள தொடர்புகள், அத்தொடர்புகளை தீர்மானிப்பதற்காகவும் விபரிப்பதற்காகவும் உருவாக்கப்பட்டுள்ள கட்டமைப்புகள் போன்றன தேசிய அரசியலின் முக்கித்துவமான தலைப்புகளாகும்.

சர்வதேச அரசியல் என்பது அரசுகளின் அல்லது பரந்த அர்த்தத்தில் பார்க்கும்போது தேசங்களின் வெளிவாரியானத் தொடர்புகளாகும். சர்வதேச தொடர்புகளைப் பேணும்போது அரசானது மிகவும் சிக்கார்ந்த தொடர்பு வலையமைப்புகள் மட்டுமின்றி இத்தொடர்புகளை மிகவும் முறையான வகையில் ஒழுங்குபடுத்துவதற்காக நிறுவன வலையமைப்புகளை உருவாக்கிக் கொண்டுள்ளன. இதனால் சர்வதேச அரசியலினுள் அரசுகளுக்கிடையிலான தொடர்புகள் மட்டுமின்றி முன்னர் குறிப்பிட்ட சிக்கார்ந்த தொடர்பு விதிமுறைகள் உபாயங்கள் மற்றும் நிறுவன வலையமைப்புகளும் உள்ளடங்கும்.

- அரசினுள் அதன் அதிகாரத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு அரசாங்கம் (Government) முக்கியமானதொரு பிரிவாக செயற்படுகின்றது. சர்வதேச சமூகத்தில் இதுபோன்ற அதிகாரமிக்க அரசாங்கம் ஒன்றை காண முடியாது. இதனால் சர்வதேச அரசியலில் கட்டாயமாக ஏற்படப்போகும் அராஜக (Anarch) நிலையை குறைத்துக்கொள்வதற்காக பொது உடன்படிக்கைகள், ஒத்துழைப்பு நிறுவனங்கள், உலக அமைப்புகள் மற்றும் சட்ட மற்றும் ஒழுக்கம்சார் சிறுவனங்கள் மற்றும் ஏற்புடைமைகள் பல கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளன.

- சர்வதேச அரசியலைக் கற்கும்போது அதன் வேறுபட்ட செயற்பாடுகளாக அதன் நிறுவனங்கள் மற்றும் அமைப்புகளின் தொகுதிகள் செயற்படுகின்றன. இதன்படி சர்வதேச அரசியல் தொகுதிகள் செயற்படுகின்றன. இதன்படி சர்வதேச அரசியல் கற்றைகளில் அதன் பிரதான செயற்பாட்டாளரான அரசு குறித்து கற்கப்படுகின்றது.

- அத்தோடு சர்வதேச தொடர்புகளையும் அரசியலைப் பகுப்பாய்வு செய்யும் கோட்பாடுகளையும் விளங்கிக் கொள்ளல் (Theories of International Politics) முக்கியமானதாகும். சர்வதேச அரசியல் மிகவும் சிக்கார்ந்த துறையொன்று என்பதால் அதன் கோட்பாடுகளை கற்பதன் மூலம் ஏதேனும் முறையான அறிமுகம் ஒன்று வழங்கப்படுகின்றது.

- உலகின் எந்தவொரு அரசும் முற்று முழுதாக தனிமைப்பட்டு தன்றிறைவு அடையாது என்பதால் சமகால அரசுகள் மிகவும் பரந்தவகையில் சர்வதேச பொருளாதாரத்துடன் தொடர்புகளைப் பேணுகின்றன. சர்தேச பொருளாதாரத் தொடர்புகள் சர்வதேச அரசியலின் ஒழுங்கினை தீர்மானிப்பதில் மிகவும் ஆழமான தாக்கத்தினை ஏற்படுத்துகின்றது. இதனால் சர்வதேச அரசியல் பொருளாதாரம் (International Politics Economy) சர்வதேச அரசியல் கற்கையில் முக்கியமானதொரு விடயப்பரப்பாக உள்ளது.

- பொது சட்டத்தொகுதியொன்றினை கொண்டு கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ள அரசாங்கம் ஒன்றினை பிரயோக ரீதியற்றது என்பதால் சர்வதேச அரசியல் ஒருவகையான அராஜகம் மற்றும் பாதுகாப்பற்ற இயல்பொன்றினை கொண்டதாகும். இவ்விடயத்தால் உலகப் பாதுகாப்பு (Global Security) சர்வதேச முறைமையில் (Order in International System) என்பன சமாதானத்தைப் பேணிக்கொள்வதற்கு முக்கியமானது. சர்வதேச பாதுகாப்புப் பற்றிய கற்றையும் , அப்பாதுகாப்பிற்கு ஏற்பட்டுள்ள அச்சுறுத்தல்களின் இயல்புகள், அவ்வாறான அச்சுறுத்தல்களின் பரவல், விருத்தியடையும்போது ஏற்படும் முரண்பாடுகள் மற்றும் இம்முரண்பாடுகளை தீர்க்கும் நிறுவனங்களும் முறைமைகளும் பற்றியும் நாம் சர்வதேச அரசியல் எனும் விடயத்தில் கவனம் செலுத்துவோம்.

இரண்டாம் உலக மகா யுத்தத்தின் பின்னர் மீண்டும் அவ்வாறானதொரு உலக அழிவொன்று ஏற்படுவதை தவிர்ப்பதற்காக உலக மக்கள் ஐக்கிய நாடுகள் தாபனத்தை உருவாக்கினர். அது உலக நிருவாக அலகொன்று எனும் நிலைக்கு (Unit of Global Governance) மாற்ற மடைய வேண்டுமா? எனும் விவாதமும் சர்வதேச அரசியல் தொடர்புகளில் மேலெழுந்த பிரச்சினையாக மாறியது. எனவே ஐக்கிய நாடுகள் (United Nations) மற்றும் அதன் தொடர்பான அரசியலைக் கற்றலும் சர்வதேச அரசியலில் முக்கியம் பெறுகின்றது.

- சர்வதேச சமூகம் என்பது தொடர்ந்தேட்சயாக மாற்றங்களுக்கு உட்படும் அகிலமாகும். அதனால் உலக போக்குகளால் (Global Trends) உலகமயமாக்கம் (Globalization) தொடர்பில் கற்றலும் சர்வதேச அரசியல் பாடப்பரப்பில் முக்கியமானதாகும்.

14.2. சர்வதேச அரசியலின் அரசு மற்றும் அரசசார்பற்ற செயற்பாட்டாளர்கள்

சர்வதேச அரசியலின் ஒழுங்கினை தீர்மானிப்பதில் அதன் செயற்பாட்டாளர்களின் நடத்தைகள் தீர்மானிக்கதாக உள்ளது. பரந்தவகையில் கலந்துரையாடும்போது சர்வதேச அரசியலில் இரு பிரதான வகையான செயற்பாட்டாளர்கள் உள்ளனர்.

I. தேசிய அரசுகள்

II. அரசசார்பற்ற செயற்பாட்டாளர்கள் (Non - State Actors)

I. தேசிய அரசுகள்

ஐரோப்பியாவில் உள்ள பலரை சார்ந்து 1618 முதல் விருத்தியடைந்த முப்பது வருடகால யுத்தம் (Thirty Year War) முடிவடைந்தபின் ஐரோப்பிய இனத்தவரிடையே 1648 இல் கைச்சாத்திடப்பட்ட உடன்படிக்கை வெஸ்பாலியா சமாதான உடன்படிக்கை (Westphalia Peace Treaties) என இனங்காணப்படுகின்றது. ஐரோப்பாவின் பிரதான அரசுகளுக்கிடையே ஆள்புல எல்லைகளை தீர்மானிப்பதும், தேசங்களுக்கிடையிலான இறைமை தொடர்பான அடிப்படைக் கருத்துக்களை பொது அங்கீகாரத்திற்கு உட்படுத்தல் போன்ற காரணிகளால் சர்வதேச அரசியலினுள் இவ்வுடன்படிக்கை முக்கியம் பெறுகின்றது. இக்கருத்து நவீன இறைமைமிகு சுயாதீன தேசிய அரசுகளின் ஒழுங்கமைப்பிற்கான மூலாதாரத்தை போசித்துள்ளது. பின்னர் இப்பொது ஏற்புடைமை சர்வமயமாகியதோடு தேசிய அரசுகள் சர்வதேச அரசியலில் முக்கியமானதொரு இடத்தினைப் பெற்றுக்கொண்டது. இதன்படி தேசிய அரசுகள் (National State) இன்றுவரைசர்வதேச அரசியலின் பிரதான செயற்பாட்டாளராக இனங்காணப்பட்டுள்ளது. இதனாலேயே பிரதானமாக தேசிய அரசுகளுக்கிடையிலான தொடர்புகள் □சர்வதேச தொடர்புகள்□ என வரைவிலக்கணப்படுத்தப்படுகின்றது.

II. சர்வதேச அரசு நிறுவனங்கள்

சர்வதேச சமூகம் தமது தொடர்புகளை இலகுப்படுத்திக் கொள்ளவும், முறைப்படுத்தவும், பொது நலனை ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்கும், பல்வேறு துறைகளுக்கிடையே உருவாக்கப்பட்டுள்ள நிறுவனத் தொகுதிகள் சர்வதேச அரசசார் நிறுவனங்கள் (Inter Governmental organizations) என அறியப்படுகின்றது. இதுதொடர்பிலான பிரதான உதாரணம் ஐக்கிய நாடுகள் தாபனமாகும் (United Nations Organization). தற்போதைய உலக முறைமையில் சிலதைத் தவிர்த்து ஏனைய சகல அரசுகளும் ஐக்கிய நாடுகள் தாபனத்தில் அங்கத்துவத்தைப் பெற்றுள்ளன.

இதற்கு அப்பால் அரசுகள் மூன்றுக்கு மேல் அங்கத்துவம் பெறும் சர்வதேச அரசசார்பு பிராந்திய அமைப்புகள் (Regional Organizations) உதாரணமாக சார்க், ஏசியான், ஐரோப்பிய ஒன்றியம் போன்றனவும், பாதுகாப்பு அதிகார நிறுவனங்கள், உதாரணமாக வட அத்திலாந்திக் உடன்படிக்கை அமைப்பு (NATO) போன்றனவும், இரண்டாம் உலகப்போரின் பின்னர் உலகப் பொருளாதாரத்தை இயல்பு நிலைக்கு கொண்டுவரும் நோக்கில் உருவாக்கப்பட்ட ப்ரூன்வுட்ஸ் நிறுவன வலையமைப்பு (Bretton Woods System) அதாவது சர்வதேச நாணய நிதியம் மற்றும் உலக வங்கி வலையமைப்பு போன்றன சர்வதேச அரசசார்பு அமைப்புகளுக்கான உதாரணங்களாகும்.

III. சர்வதேச அரசசார்பற்ற நிறுவனங்கள்

தேசிய அரசுகளின் உத்தியோகப்பூர்வ அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் பிரதான இங்கத்துவ இயல்பொன்றாக காணப்படாத சர்வதேச அமைப்புகளின் வலையமைப்புகளை சர்வதேச அரசசார்பற்ற நிறுவனங்கள் (International Non Governmental Organizations) என அடையாளப்படுத்தலாம். விசேடமானதொரு நோக்கம், பல நோக்கங்கள் அல்லது குறித்த விடயம் ஒன்றினை மையப்படுத்தி உருவாகியிருப்பதே இந்நிறுவனங்களின் பிரதான இயல்பாகும். இருபதாம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் அரைப்பகுதியில் மிகவும் விரைவாக பரவலடைந்த அரசசார்பற்ற நிறுவனங்களின் எண்ணிக்கை இன்று சுமார் 5000 இனை தாண்டியுள்ளது என உத்தியோகப்பூர்வ அறிக்கைகள் குறிப்பிடுகின்றன. இந்நிறுவனங்களில் செயற்பாடுகள் மனித உரிமைகளை பாதுகாப்பது தொடக்கம் (Human Rights Watch> Amnesty International) விலங்குகளின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பது வரை (World Wildlife Fund) பரந்து காணப்படுகின்றது.

IV. பஸ்தேசியக் கம்பனிகள்

தேசிய அரசுகளின் எல்லைகளைக் கடந்து உருவாக்கப்பட்டுள்ள உலகத்தரத்திலான வியாபார நிறுவனங்களின் வலையமைப்பினை பஸ்தேசியக் கம்பனிகள் (Trans National Organizations) என அழைப்பர். தற்போதைய சர்வதேச சமூகத்தில் அரசுகளை விடவும் வளங்களை உடையதும் மூலதனங்களை கையாளும் நிறுவனக் கட்டமைப்புகளாக பஸ்தேசியக் கம்பனிகள் மாறியுள்ளன. அரசுகளின் எல்லைகளைக் கடந்து சர்வதேச அரசியல் மற்றும் கொள்கை கட்டமைப்புகளிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தத்தும் வல்லமை இந்த பஸ்தேசியக் கம்பனிகளுக்கு உண்டு.

V. கீர்த்திமிகு தனிநபர்கள்

தேசிய அரசு மற்றும் சர்வதேச அமைப்புகளைத் தவிர்த்து சிலவேளைகளில் சர்வதேச அரசியலின் இயல்பினைத் தீர்மானிப்பதில் கீர்த்திமிகு தனிநபர்கள் தோன்றியுள்ளனர்.

- இவர்கள் சிலவேளைகளில் மத போதகர்களாக இருக்க முடியும்

உதாரணம் : பரிசுத்த போப்பாண்டவர்

அவ்வாறில்லையேல் பொது உடன்பாட்டினால் உருவாக்கப்பட்டுள்ள சர்வதேச அமைப்புகளின் தீர்மானம் எடுப்பவர்களாக இருக்க முடியும்

உதாரணம் : ஐக்கிய நாடுகள் தாபனத்தின் பொதுச் செயலாளர்

அத்தோடு தற்போதைய அதிகார சமநிலை மற்றும் யாதார்த்தத்தினுள் அதிகாரம் மிக்க அரசுகளின் தலைவர்களும், சர்வதேச அரசியல் தொடர்பில் தீர்மானமிக்கதொரு தாக்கத்தினை மேற்கொள்ள முடியும்.

உதாரணம் : அமெரிக்காவின் முன்னாள் சனாதிபதிகளான பராக் ஒபாமா, பிள்க் கிளின்டன், பிரித்தானியாவின் முன்னாள் பிரதமர் டொனி பிளேயர்

VI. பயங்கரவாதக் குழுக்கள்

சமகால் சர்வதேச அரசியலினுள் பிரதானமாதொரு பிரச்சினையாக பயங்கரவாதத்தைக் (Terrorism) குறிப்பிடலாம். அரசுகளின் எல்லைகளைக் கடந்து சென்று அனைத்து பாதுகாப்பு அமைப்புகள் மற்றும் தொகுதிகளுக்கு சவால் விடுக்கும் பயங்கரவாத அமைப்புகளின் வலையமைப்புகள் சர்வதேச அரசியலில் தாக்கத்தை செலுத்துகின்றது.

முதலாளித்துவ அரசு கட்டமைப்பும், சமவுடைமை அரசு கட்டமைப்பிற்கும் இடையில் காணப்பட்ட பனிப்போர் (Cold War) நிறைவடைந்த நிலையில் உலக சமாதானத்திற்கு விடுக்கப்பட்ட பிரதானமான சவால் பயங்கரவாதமாகும்.

மேற்குறிப்பிட்ட பிரதான செயற்பாட்டாளர்களுக்கு அப்பால் சர்வதேச அரசியலின் இயல்பினைத் தீர்மானிப்பதில் சூழல்சார் அழுத்தமாக (விசேடமாக புவி வெப்பமடைதல், நீர்ப் பற்றாக்குறை, இயற்கை அனர்த்தங்கள், சுகாதாரப்பிரச்சினைகள் - ஈ.ஐ.ஏ.யு.ஐ.ஐ.ஐ.ஐ.) போன்றனவும் தீர்மானமிக்கதொரு தாக்கத்தினை ஏற்படுத்துகின்றது. இது எவ்வாறு ஏற்படுகின்றது என்பதை சுருக்கமாக குறிப்பிடுக.

14.3. தேசிய அதிகாரமும் தேசிய அபிலாசையும்

- இனங்கள் தமது அரசியல் நடத்தைகளின் போது நீண்டகாலமாக தமது பாதுகாப்பு, சௌபாக்கியத்திற்காக கொண்டிருக்கும் அபிலாசைகள் மற்றும் விருப்பங்கள் தேசிய அபிலாசைகள் (யேவழையெட ஐவெநசநளவ) என அடையாளப்படுத்த முடியும்.

- இவை அரசியல் அபிலாசை, பொருளாதார அல்லது சலாசார அபிலாசைகளாக இருக்க முடியும். பெரும்பாலும் தேசிய அபிலாசைகள் ஒவ்வொரு நாடும் கொண்டுள்ள அதிகாரத்தின் வெளிப்பாடாக அமையும். அதிகாரத்திற்கு இணையான அபிலாசைகளைக் கொண்டிருத்தல் உலக அரசியலினுள் மிகவும் யாதார்த்தமானதாகும்.

- அரசொன்று சுயமான தேசிய அபிலாசைகளை வெற்றிக்கொள்ளும் ஊடகங்கள் (Media) அல்லது உபாயங்கள் (Stergies) பல காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் மிகவும் ஏற்புடைமையானதும் பிரசித்திப்பெற்றதுமான உபாயமுறையாக இருப்பது இராஜதந்திர தொடர்புகளாகும் (Diplomacy).

- அரசுகளின் இராஜதந்திர தொடர்புகள் அவற்றின் வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளை (Foreign Policy) ஊடகமாகக் கொண்டே வழிநடத்தப்படுகின்றது.

- பிரச்சாரம் (Propaganda), அரசுகள் தமது அபிலாசைகளை உறுதிப்படுத்துவதற்காக பயன்படுத்தும் மற்றுமொரு ஊடகமாகும்.
- அரசுகள் தமது அபிலாசைகளை வெற்றிக் கொள்வதற்காக பயன்படுத்தும் மற்றுமொரு ஊடகமாக பொருளாதாரத்தைக் குறிப்பிடலாம். அரசுகளுக்கிடையிலான பொருளாதார உடன்படிக்கைகள், கடன்கள், நன்கொடைகள் மற்றும் வேறு உதவிகளினூடு தேசிய அபிலாசைகளை வெளிப்படுத்தும் முறையை உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம்.
- கூட்டமைப்பாதல் மற்றும் உடன்படிக்கைக்கு வருதலும் (Alliances and Treaties) அரசுகள் தமது அபிலாசைகளை வெற்றிக்கொள்வதற்காக பயன்படுத்தும் மற்றுமொரு முறையாகும். இக்கூட்டமைப்பாதல் அரசியல் நிறுவனங்கள், பாதுகாப்பு நிறுவனங்கள் (NATO, SEATO, CENTO, ANZUS), அல்லது பொருளாதார நிறுவனங்கள் (EEC, TPP - Trans Pacific Partnership) ஆக இருக்க முடியும்.
- சிலவேளைகளில் தமது தேசிய அபிலாசைகளை வெற்றிக் கொள்வதற்காக அதிகாரத்தை (Coercive Means) பயன்படுத்துவதையும் காண முடியும். ஏனைய அரசுகளின் செயற்பாடுகளில் வலாத்தாரமாக தலையிடுதல், கைப்பற்றல், இராணுவத்தை நிலை நிறுத்தல், தாக்குதல் நடாத்துதல் போன்றவற்றை உதாரணங்களாக குறிப்பிட முடியும்.

14.4. சமகால சர்வதேச அரசியலின் பிரதான போக்குகள்

I. பல்துருவ உலக முறைமை

- இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் பின்னர் இதுவரை ஐரோப்பாவை மையப்படுத்தியிருந்த அதிகாரச் சமநிலை தெளிவான மாற்றத்திற்கு உள்ளானது. இதில் அமெரிக்கா உலக வல்லரசாக விருத்தியடைதல் தெளிவாக நடைபெற்றது.
- முன்னணி பொருளாதார அரசியல் பார்வையான முதலாளித்துவ லிபரல் சனநாயகம், அமெரிக்கா மற்றும் ஐரோப்பிய அரசுகளை பிரதிநிதித்துவம் செய்ததோடு, இதற்கு மாற்றீடாக ரஸ்யா சமவுடைமைவாதத்தை தமது அரசியல் மற்றும் பொருளாதார கொள்கையாக கொண்டு அதிகார சமநிலைக்குள் வந்தது. இம்முகாம் வாதம் 1980 தசாப்தங்களில் தெளிவான வேறுபாடுகளுக்கு உட்பட்டது.
- சோவியட் ரஸ்யாவின் சமவுடைமைவாத கொள்கையின் படிப்படியான வீழ்ச்சி 1980 களில் தெளிவாக தென்பட்டது. சனாதிபதி மிகாயல் கொர்ப்ச்சோ ஆட்சிக் காலத்தினுள் அவர் சமவுடைமைவாத மாற்றீடான வழியொன்றினை கருதினாலும் முதலாளித்துவத்திற்கு மிகவும் நெருக்கமான பொருளாதார மறுசீரமைப்புகளை அறிமுகப்படுத்தினார்.
- கம்யூனிச சீனாவின் தலைவர் டெங் ஓபிங் (Deng Oping) சீனாவின் பொருளாதார மறுசீரமைப்புகளை பெரிதும் மூலதனத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட வழிமுறையின் ஊடாக அபிவிருத்திச் செய்தார்.
- சமவுடைமைவாதத்திற்கு ஓரளவு சார்ந்துள்ள கிழக்கு ஜேர்மனி, வடக்கு ஜேர்மனியுடன் ஒன்றிணைந்து ஜேர்மனிய கூட்டமைப்பை உருவாக்கியது.
- இவ்வாறு சில சமவுடைமைவாத முகாம்கள் முதலாளித்துவ முகாம்களாக மாற்றமடைந்த இருதுருவ உலக முறை (Bi - Polar World Sysytem) படிப்படியாக வீழ்ச்சியடைந்து மேற்கு முகாம்களை வெற்றியை நோக்கி அண்மித்தது.
- 1990 தசாப்தங்களின் பின்னர் அரசுகளும் பலப் பிராந்தியங்களும் சர்வதேச அரசியலின் வலுச்சமநிலையின் நடிக்களாக மாறியுள்ள நிலையினை காண முடிந்தது. சமவுடைமை ரஸ்யாவின் வீழ்ச்சியுடன் அமெரிக்க ஆதிபத்தியம் முன்னிலை அடைந்ததோடு, இதன்பின்னர் விசேடமாக பொருளாதார ரீதியாக மாற்றமான அதிகாரிகளின் எழுச்சியொன்றினை காணக்கிடைத்தது.
- 1990 தசாப்தங்களில் கிழக்காசிய அரசுகள் பொருளாதார ரீதியாக பலமிக்கவையாக மாறின.
- ஐரோப்பிய அரசுகள் தமது பொருளாதார மற்றும் அரசியல் அதிகாரத்தின் வெளிப்பாடாக ஐரோப்பிய சங்கத்தை (European Union) உருவாக்கிக் கொண்டுள்ளன.
- சீனா, இந்தியா, தென்னாபிரிக்கா, ரஸ்யா மற்றும் ஓரளவு பிறேசில் வளர்ந்துவரும் பொருளாதார மற்றும் அரசியல் பலசாலிகளாக வளர்ந்து வரும் இயல்பினை காட்டுகின்றன. இதன்படி சமகால் உலக முறைமை பல்துருவ (Multi polar world system) ஆக அடையாளம் காண முடியும்.

II. மாற்று சர்வதேச தொடர்பு வலையமைப்பு

- நவீன உலக முறைமையினுள் முன்னர் காணப்பட்ட சர்வதேச அமைப்புகள், இராஜதந்திர தொடர்புகள் மற்றும் பொருளாதார தொடர்புகளால் வழிநடத்தப்படுகின்ற உலக முறைமைக்கு மாற்றீடாக சர்வதேச தொடர்புகள் வலையமைப்பினை காண முடிகின்றது.
- உலகமயமாக்கல் உலகப் பரிமாணப் பரம்பல் தொடர்பாடல் மற்றும் கல்வியின் விருத்தியின் ஊடாக இந்த மாற்றீட்டு தொடர்புகளை மேன்நிலை அடையச் செய்துள்ளது.

III. நவீன சமூக இயக்கங்கள்

- சிக்காரந்த மானிடத் தொடர்புகளால் பொதுவில் சர்வதேச அரசியல் வளர்ச்சிக் கட்டமைப்பில் (Classical forms) உள்ளடக்கப்படாத அபிலாசைகளை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்கும் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்குமாகவே புதிய சமூக இயக்கங்கள் (New social movements) தோற்றம் பெற்றுள்ளன.
- அரசுகளின் எல்லைகளைக் கடந்து தமது தேவைகள் மற்றும் அபிலாசைகளை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்காக இவ்வாறான சமூக இயக்கங்களை ஊடகமாகக் கொண்டு ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ள சர்வதேச சமூகம் அதனுடாக அரசுகளின் உள்ளக மற்றும் வெளியக கொள்கை செயற்பாட்டிற்கு அழுத்தம் கொடுக்கின்றன.
- அதுமட்டுமின்றி, இச்சமூக இயக்கங்கள் மனித உரிமைகளைப் பாதுகாப்பது முதல் விலங்கு மற்றும் தாவரங்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல், ஒரினச்சேர்க்கை மற்றும் பால்மாற்றம் (trans - Sexual) உரிமைகள், யுத்த மற்றும் வன்முறை எதிர்ப்பு, பொலித்தீன் பாவனையை எதிர்த்தல் (Thola Aandolam) Movement) போன்றன மிகவும் சிக்கலானதும் பரந்த வகையிலும் பரவியுள்ளது.

IV. உலக முறைமைக்கு எதிரான போராட்ட இயக்கங்கள்

- உலக வலுச்சமநிலைக்கும் மற்றும் பிரசித்திப் பெற்றுள்ள உலக முறைமைக்கும் எதிராக போராட்ட இயக்கங்களின் அபிவிருத்தியையும் பரவலான வகையில் சர்வதேச அரசியல் காணக் கிடைக்கின்றது.
- இவ்வியக்கங்கள் சமாதான வழிமுறை தொடக்கம் ஆயுத மற்றும் பயங்கரவாத வழிமுறை வரை தமது செயற்பாடுகளை முன்னெடுப்பதை காண முடிகின்றது.
- மத்திய கிழக்கு பிராந்தியத்தில் அண்மையில் பரவலடைந்துள்ள IS இயக்கம் (Islamic State) இவ்வாறான ஆயுத இயக்கமொன்றாகும்.

14.5. நவீன உலகப் போக்குகள் இலங்கை மீது ஏற்படுத்தும் தாக்கங்கள்

- சர்வதேச சமூகத்தின் உறுப்பினர் என்றவகையில் இலங்கையும் மேற்குறிப்பிட்ட சகல சர்வதேச அசைவுகளின் உணர்வார்ந்த தொகுதியாக அறிமுகப்படுத்தலாம்.
- உலக முறைமைக்குள் எந்தவொரு அரசும் இந்த அசைவியக்கத்திலிருந்து இருந்து விலகியிருக்க முடியாது. ஒன்றுடன் ஒன்று பிணைந்துள்ள அரசியல், பொருளாதார மற்றும் கலாசார தொடர்பு வலையமைப்புகளால் இரசொன்றாக இலங்கையும் உள்ளக அரசியல் மற்றும் பொருளாதார கொள்கைகளும் அசைவுக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றது.
- சர்வதேச மனித உரிமைகள் பிரகடனம் மற்றும் மதிப்பீடுகளினால் சமகால இலங்கையின் அரசியல் அசைவுகள் ஏற்படுகின்றன.
- விசேடமாக சிவில் யுத்தத்திற்குப் பின்னரான அரசியல் பொருளாதார (Post War Political Economy) இயல்புகளை உள்ளக அபிலாசைகளுக்கு ஏற்ப தீர்மானிக்கும் இயலுமை இலங்கைக்கு இல்லை.
- சர்வதேச சமூகத்தின் உறுப்பினர் என்றவகையில் சர்வதேச மதிப்பீடுகள் (Universal Values), தேசிய மதிப்பீடுகளாக (National Values) ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய சவால்களை ஏனைய அரசுகளைப் போலவே இலங்கைக்கும் உண்டு. இது உலக அரசியல் பொருளாதாரத்தினுள் அரசுகளின் அசைவியக்கங்களின் யதார்த்தமாக அறிந்துக் கொள்ள முடியும்.

முன்மொழியப்பட்டுள்ள கற்றல் கற்பித்தல் செயல்முறைகள்

1. செயலமர்வு

சர்வதேச அரசியல் எனும் தலைப்பை உள்ளடக்கக் கூடியவாறு புத்தி ஜீவிகள் குழுவொன்றைப் பங்குப்பற்றச் செய்து செயலமர்வு ஒன்றை நடத்தச் செய்யவும். இதன் அடிப்படையில் பின்வரும்

தலைப்புகள் தொடர்பாக அவதானம் செலுத்தவும்.

- தேசிய மற்றும் சர்வதேச அரசிலின் அதன் வேறுபாடுகளை இனங்காணல்
- சர்வதேச அரசியலின் அரச அமைப்புகளும், அரசசார்பற்ற அமைப்புகளின் செயற்பாடுகள் தொடர்பாக கேட்டறிதல்.
- தேசிய அரசு, சர்வதேச அமைப்புகள், அரசசார்பற்ற அமைப்புகள், பல்தேசியக் கம்பனிகள், கீர்த்திமிகு நபர்கள், பயங்கரவாதக் குழுக்கள், இயக்கங்கள்
- தேசிய அதிகாரமும் தேசிய அபிலாசைகளும்
- சமகால உலக அரசியலின் பிரதான போக்குகள்
- குழுக்கள் செயற்பாட்டில் ஈடுபட்டதன் பின்னர் கண்டறிதல் அறிக்கையை முன்வைப்பதற்கு வாய்ப்பு வழங்குக.

2. தேடியறிதல்

இலங்கையின் அரசியல் கட்சிகள் தொடர்பாக ஆய்வொன்றை நடத்தி மேலே குறிப்பிடப்பட்ட தலைப்புகளின் அடிப்படையில் அறிக்கையொன்றை தயாரிக்கவும்.

15. இலங்கையும் உலகமும்

- தேர்ச்சி : 15.0 வெளி உலகத்துக்கும் இலங்கைக்கும் இடையில் நிலவும் தொடர்புகளின் இயல்புகளையும், விளைவுகளையும் விளங்கிக் கொண்டு கருத்துத் தெரிவிப்பார்.
- தேர்ச்சி மட்டம் : 15.1 சுதந்திரத்தின் பின் இலங்கையின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் செயற்பாட்டில் பாதிப்புச் செலுத்திய காரணிகளை விபரிப்பார்.
15.2 சுதந்திரத்தின் பின்னரான இலங்கையின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் பண்புகளையும் போக்குகளையும் விளக்குவார்.
15.3 இலங்கையின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் சமகாலப் போக்கினைப் பகுத்தாய்வார்.
- பாடவேளைகள் : 45
- கற்றற் பேறுகள் : இலங்கையின் வெளியுறவுக் கொள்கைமீது செல்வாக்குச் செலுத்தும் காரணிகளை விபரிப்பார்.
வெளியுறவுக் கொள்கையின் பண்புகளையும் புதிய போக்குகளையும் விசாரணை செய்வார்.
இலங்கையின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் சமகாலப் போக்குகள் யாதென அறிந்துக் கொள்வார்.
இலங்கை சர்வதேச ஓர் உறுப்பினர் என்ற வகையில் பெற்றுக்கொள்ளும் நன்மைகளையும் இலங்கை மீது பிரயோகிக்கப்படும் அழுத்தங்களையும் விளக்குவார்.
சர்வதேச அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களுக்கும் இலங்கைக்குமிடையிலான தொடர்புகளையும் சவால்களையும் விபரிப்பார்.
சர்வதேச அரசியலின் புதிய போக்குகள் இலங்கைக்கு அவசியமாகும் விதத்தை விசாரணை செய்வார்.

அறிமுகம்

இலங்கை வெளி உலகுடன் கொண்டுள்ள உறவுகளின் இயல்புகள் மற்றும் அதன் சாதக பாதகங்கள் தொடர்பிலான அடிப்படை அறிவொன்றினை பெற்றுக்கொடுக்கும் எதிர்பார்ப்பில் இவ்வலகு உள்வாங்கப்பட்டுள்ளது. அதன்படி இலங்கை சுதந்திரத்தின் பின்னர் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் செயற்பாட்டில் தாக்கம் செலுத்தும் விடயங்கள் தொடர்பில் முதலில் அவதானம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது. அரசொன்றின் சர்வதேச நோக்குகளையும் அவற்றை அடைந்துக்கொள்ளும் உபாய மார்க்கமே வெளிநாட்டு கொள்கையாகும். இதன்போது சுதந்திரத்தின் பின்னரான இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளும் அதில் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ள விடயங்கள் மற்றும் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் இயல்புகள் பற்றி அவதானம் செலுத்தப்படும். அத்தோடு இலங்கையின் வெளிநாட்டு கொள்ளையின் அண்மைக்கால போக்குகளை கற்பதற்கும், சர்வதேச அரசு அமைப்புகள் மற்றும் அரசசார்பற்ற அமைப்புகளின் அங்கத்தவர் என்றவகையில் இலங்கைப் பெற்றுக்கொள்ளும் பலன்கள் மற்றும் அழுத்தங்கள் குறித்தும் அவதானம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது. தற்போதைய வெளிநாட்டுக் கொள்ளையின் சவால்கள் மற்றும் பிரச்சினைகளை இனங்காண்பதற்கும், சர்வதேச அரசியலின் புதிய போக்குகள் இலங்கைக்கு பொருந்துமாற்றையும் ஆராய்வதற்கும் இங்கு எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

பாடவிடயங்களை விளங்கிக் கொள்வதற்கான வழிகாட்டல்கள்

15.1 இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை

- இரசொன்றின் சர்வதேச நோக்கம் மற்றும் அதனை அடைந்துக்கொள்ளும் உபாயங்கள் வெளிவுறவுக் கொள்ளை என அறியப்படும்.

- நவீன அரசுகள் வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்தும் விதங்கள் சில உள்ளன. அவையாவன,
 1. இராஜதந்திர தொடர்புகள் (Diplomacy)
 2. வெளிநாட்டு உதவிகள் (Foreign Aid)
 3. இராணுவ பலம் (Military Force)
- முறையாக இராஜதந்திரிகளினூடே கலந்துரையாடல் மற்றும் அந்நியோன்ய கொடுக்கல் வாங்கல்கள் மூலம் உருவாக்கப்படும் தொடர்புகள் இராஜதந்திர தொடர்புகள் எனப்படும்.
- சில அரசுகள் தமது தேசிய அதிகாரம் மற்றும் அபிலாசைகளை சர்வதேச சமூகத்தினுள் தனித்து வெளிப்படுத்தி தமது அதிகாரம் தொடர்பில் ஏனைய அரசுகளுக்கு சமிக்ஞைகளை வழங்குகின்றன. இவ்வாறானதொரு நிலைமை ஒருதலைபட்ச இராஜதந்திரம் என (ருடையவ-நசயட னுனிடமுஅயஉல) அறியப்படுகின்றது.
- அரசொன்று மற்றுமொரு அரசுடன் ஒன்றிணைந்து செயற்பட்டு தமது சர்வதேச அபிலாசைகளை வெளிக்காட்டுவது பல்தரப்பு இராஜதந்திரம் (Multilateral Diplomacy) எனப்படும்.
- இதன்படி வெளிநாட்டுக் கொள்கை என்பது அரசு தமது தேசிய அதிகாரம் மற்றும் தேசிய அபிலாசைகளை வெளிப்படுத்தும் நிலைமை ஒன்றாக மாறியுள்ளது.
- வரலாற்றை ஆராயும்போது, இலங்கை அதன் ஆரம்பத்தில் இருந்து வெளிநாடுகளுடன் பல்வேறு வகையிலான தொடர்புகளை பேணிவந்துள்ளது. இந்தியாவுக்கு அண்மையில் அமைந்துள்ளமையால் பல சந்தர்ப்பங்களில் நட்புறவு தொடர்புகளும் ஆக்கிரமிப்புசார் தொடர்புகளையும் பேணியுள்ளது என்பது தெளிவாகின்றது.
- அதன்படி ஆரம்பகால மன்னர்கள் இராஜதந்திரிகள் மூலம் நட்புறவான தொடர்புகளை கட்டியெழுப்பியதோடு சிலவேளைகளில் தேசிய அதிகாரத்தை வெளிகாட்டிய சந்தர்ப்பங்களும், சில அரசுகளின் தேசிய அதிகாரத்தின் கீழ்நிலைப்படுத்தப்பட்ட (வெளிநாட்டு ஆக்கிரமிப்பு) சந்தர்ப்பங்களும் காணக் கிடைக்கின்றது.
- இவைத்தவிர கலாசாமி மற்றும் வர்த்தகத் தொடர்புகள் ஆசிய பிராந்தியத்தில் பல நாடுகளுடன் மேற்கொண்டிருந்தமையை வரலாறு மற்றும் தொல்பொருளியல் சாட்சிகள் காட்டுகின்றன.
- சுதந்திரத்திற்கு பின்னரான காலத்திலேயே இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கைகள் மிகவும் முறையான வகையில் செயற்படுகின்றது. சுதந்திரத்திற்குப் பின்னரான காலத்தில் வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளின் இயல்புகள் அவ்வவ் ஆட்சியாளர்களின் (Regime) அபிலாசைகள் மற்றும் கருத்தியல்களுக்கு ஏற்பவும் இலங்கையின் பௌதிக மற்றும் இராணுவ அதிகாரத்தின் அடிப்படையிலேயே தங்கியிருந்தது.
- பிராந்தியத்தின் உறுப்பினர் ஒருவராக தென்னாசியாவிலும், ஆசியாவின் அரசுகளுடனும் பேணிச்செல்லும் தொடர்புகளைப் போலவே ஒட்டுமொத்த சர்வதேச சமூகத்தின் ஆட்சிக்கு ஏற்பவும் வெளிநாட்டுக் கொள்கைகள் உருவாகியுள்ளது.

15.2. இலங்கையின் வெளிவுறவுக் கொள்கையில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் சாதனங்கள்

இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் இயல்பினை தீர்மானிப்பதில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் சாதனங்கள் பல உள்ளன.

1. புவிசார் அரசியல் அமைவிடம்

- இலங்கை இந்து சமுத்திரத்தின் மத்தியில் அமைந்துள்ள தீவொன்றாகையால் வெளி உலகுக்கு எப்போதும் திறந்துவிடப்பட்டுள்ள இயல்பினைக் காண முடிகின்றது. ஆரம்பத்தில் இருந்து இந்தியா, ஒட்டுமொத்த ஆசிய அரசுகள் மற்றும் ஐரோப்பிய அதிகாரங்கள் பலவற்றுடன் பேணிச்சென்ற இயங்கியல் தொடர்புகளுக்கு இந்து சமுத்திரத்தின் உபாய முறையான மத்திய நிலையமாக இலங்கை காணப்பட்டமையே இதற்கான அடிப்படை காரணமாகியது. இந்தியாவிற்கு அண்மையில் அமைந்திருப்பது இந்தியாவுடன் கொண்டுள்ள பல்வேறுவகையான தொடர்புகளுக்கான அடிப்படையாகியுள்ளது.

- தென்னாசிய பிராந்தியத்தினுள் அமைந்துள்ளமை இலங்கையின் பிராந்திய தொடர்புகளுக்கான அடைப்படையாக உள்ளது. அத்தோடு இந்து சமுத்திரத்தில் ஒரு தீவாக அமைந்திருப்பதால் கடல்சார் அரசியல் மற்றும் பொருளாதார தொடர்புகளில் கட்டாய அங்கத்தவராக மாறியுள்ளது. (உதாரணம் : BIMSTEC - Bengal Initiative for Multi - Sector Technical and Eco-

conomic Cooperation, IORA - Indian Ocean Rim Association போன்ற சர்வதேச அமைப்புகளில் இலங்கை உறுப்புரிமையும் Maritime Filt Root போன்ற சர்வதேச வேலைத்திட்டங்களில் நெருங்கிய ஒத்துழைப்பாளராகவும் செயற்படல்)

2. சமூக மற்றும் கலாசார சாதனங்கள்

- பல்லின சமூகமொன்றாக விருத்தியடைந்துள்ள இலங்கையின் கலாசார மற்றும் சமூக சாதனங்கள் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் இயல்புகளைத் தீர்மானிப்பதில் தாக்கம் செலுத்தியுள்ளது. இந்தியாவுடனான தொடர்ந்தேட்சையான கலாசாரப் பிணைப்புகளால் ஆரம்பத்தில் இருந்து இன்றுவரையில் இருதரப்பு தொடர்புகளைத் தீர்மானிக்கும்போது இதன் கலாசார சாதனங்களும் தாக்கம் செலுத்துகின்றது. இது இதுவரையில் வெளிநாட்டுக் கொள்கை ஒன்றாக மட்டுமின்றி உள்ளக அரசியல் அரசியலைத் தீர்மானிப்பதில் பிரபலமான சாதனம் ஒன்றாகவும் முன்னிலைப் பெறுகின்றது.

- நாடொன்றின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையானது உள்ளக சமூக - பொருளாதார மற்றும் பொருளாதார அசைவியக்கங்களின் தொடர்ச்சி ஒன்றேயன்றி அதிலிருந்து முற்றிலுமாக விலகியதொன்றல்ல. இதனால் மேற்குறிப்பிட்ட உள்ளக அரசியல் - கலாசார மற்றும் சமூக அசைவுகள் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் இயல்பினைத் தீர்மானிப்பதில் நேரடியான தாக்கத்தினை ஏற்படுத்துகின்றது.

3. அரசியல் பொருளாதாரம்

- ஆட்சியாளர்களின் அரசியல் பொருளாதார கொள்கைகளும் வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது. 1977 இன் பின்னர் திறந்தப் பொருளாதாரக் கொள்கையை அறிமுகப்படுத்தியதன் பின்னர் இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை இதற்கு முன்னர் காணப்பட்ட கொள்கையில் இருந்து மாறிய இயல்பினைப் பெற்றது. அத்தோடு அபிவிருத்தி மற்றும் பொருளாதார அபிலாசைகளும் வெளிநாட்டுக் கொள்கையுடன் நேரடியாக இணைந்துள்ளது.

4. ஆட்சியாளர்களின் அரசியல் அபிலாசைகள்

- ஆட்சியை வழிநடத்தும் அரசியல் கட்சி அல்லது குழுவின் கொள்கைகள் மற்றும் அபிலாசைகளும் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் இயல்புகளைத் தீர்மானிப்பதில் நிச்சயமான தாக்கத்தினை ஏற்படுத்துகின்றது.

- 1948 - 1956 வரையிலும், 1956 - 1971, 1977 - 1994, 2001 - 2004, மற்றும் 2015 இலிருந்து இன்றுவரை அதிகாரத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் ஐக்கிய தேசிய கட்சியும் இதனோடு இணைந்த கூட்டு அரசாங்கங்களும் வெளிநாட்டுக் கொள்கைகள், எஞ்சிய காலத்தில் ஆட்சியில் இருந்த ஸ்ரீலங்கா சுதந்திர கட்சி மற்றும் இதனோடு இணைந்த கூட்டரசாங்கம் என்பவற்றுக்கிடையில் கொள்கையின் இயல்புகளில் ஓரளவு வேறுபாடு காணப்படுகின்றது.

5. பிராந்திய மற்றும் சர்வதேச வலுச்சமநிலை

- பிராந்திய மற்றும் சர்வதேச அரசியல் அதிகாரம் நடைமுறைப்படுத்தும் இயல்பு மற்றும் இயங்கியல்கள் வெளிநாட்டுக் கொள்கையை தீர்மானிக்கும் சாதனமொன்றாகும்.

- தென்னாசிய பிராந்தியத்தில் இந்தியாவை முதன்மையாகக் கொண்ட வலுச்சமநிலையும் சர்வதேச சமூகத்தில் ஒருதுருவ (ருடெ - ிழடயச), இருதுருவ (ஈடெ - ிழடயச) மற்றும் பல்துருவ (ஆரடவெ - ிழடயச) போன்ற வலுச்சமநிலை எந்தவொரு அரசினதும் வெளிநாட்டுக் கொள்கையினை தீர்மானிப்பதில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது.

6. மக்களின் எதிர்பார்ப்புகளும் ஆதிபத்திய கருத்தியலும்

- மக்களின் பொது எதிர்பார்ப்பு போலவே ஆதிக்கவாதத்துடன் (Hegemony) உருவாக்கப்படுகின்ற பார்வைகளும் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் இயல்பினைத் தீர்மானிப்பதில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது. சில “மேற்குசார் தங்குநிலை”, “சீனாவுக்கு சார்பான”, “இந்தியாசார் தங்குநிலை” போன்ற வகையில் சமூகத்தினுள் உருவாக்கப்பட்டுள்ள கருத்தாடல்கள் தொடர்பில் ஆட்சியாளர்கள் கவனம் செலுத்துவதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

15.3. இலங்கையின் வெளிவழவுக் கொள்கையின் விசேடப் பண்புகள்

- 2015 இன் பின்னர் இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் தெள்ளத் தெளிவான மாற்றம் ஒன்று தென்படுகின்றது. அதாவது பொருளாதார இராஜதந்திர தொடர்புகள் (நுஉழ-மெஅஉ னுனிடழஅயஉல) வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் மையமாக மாறியுள்ளது. இதன்படி முற்காலத்தைவிட பிரபலமான வகையில் சர்வதேச பொருளாதார வலுச்சமநிலை தொடர்பில் அவதானம் செலுத்தப்பட்டு வெளிநாட்டுக் கொள்கை சர்வதேச நாணய நிதியம் (IMF - International Monetary Fund, IBRD - International Bank for Reconstruction and Development, WTO - World Trade Organization, IFC - International Finance Cooperation, WEF - World Economic Forum) உடன் மிகவும் நெருக்கமாகவும் நேரடியானதுமான தொடர்புகளை மேற்கொள்ளுவதை தெளிவாக காண முடிகின்றது. அத்தோடு சர்வதேச பொருளாதார முன்னணி அரசுகளோடு புதிய பொருளாதார சமூகங்களுடன் வலுச்சமநிலைத் தொடர்பிலான வாய்ப்பு மற்றும் அவதானிப்புகளுடன் செயற்படுகின்றமை தெளிவாகின்றது.

- அதுமட்டுமின்றி அரசியல் அதிகாரத்தின் நிறைவேற்று அதிகாரத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் தலைவர்களின் வகுப்பு அடிப்படைக்கு ஏற்பவும் (Class Base) வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் திசைகள் தீர்மானிக்கப்படுவதும் காண முடிகின்றது.

- சர்வதேச அரசியலின் அதிகார பலத்தினை தொடர்ந்து தக்கவைத்துக்கொள்வதற்கு அமெரிக்கா மற்றும் மேற்கு ஐரோப்பா போன்ற உடன்பாடான பலமானவர்கள் பெற்றுக்கொண்டுள்ள நிலையில் இரசொன்று இவ்வலுச் சமநிலையை கருத்திற் கொள்ளும் போது அவ்வரசின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையும் “மேற்குலக சார்ந்ததாக” இருப்பதாக தோன்றும். எவ்வாறாயினும் 2015 முதல் இதுவரையில் நடைமுறையில் இருக்கின்ற ஐக்கிய தேசிய கட்சியினை சூழ உருவாக்கப்பட்டுள்ள ஆட்சி குறிப்பிடத்தக்களவு இந்தியாவின்பால் அதிவிசேட கரிசனையுடன் செயற்படல், இக்கட்சியில் இதுவரை காணப்பட்ட வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றம் ஒன்றாக சுட்டிக்காட்ட முடியும்.

- ஸ்ரீலங்கா சுதந்திர கட்சி மற்றும் அதனோடிணைந்த கூட்டராசாங்கங்களின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையானது பிராந்திய வாத்தினை (Regionalism), ஆசியா கலாசார அடையாளங்கள், வெளிநாட்டு சமூகத்தின் உள்ளக அரசியல் மற்றும் கலாசார தொடர்புகள் என்பவற்றினை அடிப்படையாகக் கொண்டு தீர்மானித்தது.

- அரசு தலைவர்களின் வெளிநாட்டுப் பயணங்கள் மற்றும் கொள்கைசார் செயற்பாடுகள் அனைத்தும் மேலெழும் மற்றும் காணப்படும் சர்வதேச பொருளாதார பலத்துடன் தொடர்பு பட்டுள்ளது. வியட்நாம், சிங்கப்பூர் போன்ற மேலெந்துவரும் ஆசிய பொருளாதாரத்துடன் மிகவும் உறுதிமிக்க வகையில் தொடர்புபட்டுள்ளது.

- சீனா மற்றும் இந்தியாவுடன் முன்னர் காணப்பட்ட ஐக்கிய தேசிய கட்சி அரசினால் பின்பற்றப்பட்ட தொடர்புகளில் இருந்து மாறுபட்டதொரு நெருக்கமான உறவினை உருவாக்கியுள்ளதன் மூலம் அந்நாடுகளின் மேலெழும் பொருளாதார சக்தித் தொடர்பில் அவதானம் செலுத்துவதே தெளிவாகின்றது.

- அத்தோடு பிராந்திய மல்லது உலகலாவிய ரீதியில் காணப்படும் பல்தரப்பு தொடர்புகளும் பொருளாதார நோக்கங்களை முதன்மைபடுத்தி தீர்மானிக்கப்படுவதும் தெளிவாகின்றது. இதன்போது பல்தரப்பு தொடர்புகள் (multilateral Relations) பொருளாதாரப் பலன்களை பெற்றுக்கொள்வதற்கும், சம்பிரதாயப் பூர்வமான சடங்கு முறையான தொடர்புகளைக் காட்ட பயன்படுத்தப்படுவதோடு, பொருளாதார ரீதியாக வெற்றிகரமான அரசுகளுடன் இருதரப்பு தொடர்புகளுக்கு (Bi-lateral relations) அதிக அவதானம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது.

ஐக்கிய நாடுகளும் இலங்கையும்

- இலங்கை 1955 இல் ஐக்கிய நாடுகள் தாபனத்தில் அங்கத்துவத்தைப் பெற்றுக்கொண்டது. அங்கத்துவத்தைப் பெறுவதற்கு முன்னரும் இலங்கை ஐக்கிய நாடுகளின் தாபனத்துடன் நெருக்கமாக இருந்தமை தெளிவாகின்றது. 1952 ஆம் ஆண்டு முதல் ஐக்கிய நாடுகளின் அபிவிருத்தி வேலைத்திட்டத்தில் (United Nations Development Programme - UNDP) இலங்கையில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அங்கிருந்து தொடர்ந்தும் ஐக்கிய நாடுகளின் பொதுச் சபை (General Assembly) கூட்டங்களில் பங்குபற்றியுள்ளதோடு 1976 ஆம் ஆண்டு கூட்டத்தில் முன்னிலைப் பெற்றிருந்தது. அத்தோடு 1978 இல் பொதுச்சபையின்

நிராயுதபாணியாக்கலுக்கான (Disarmament) பிரேரணையாளராகவும் இலங்கை இருந்தது.

- 1960 - 1965 காலத்தில் இலங்கை ஐக்கிய நாடுகள் தாபனத்தின் பாதுகாப்புச் சபையில் (Security Council) உத்தியோகப்பூர்வமற்ற (Non - Permanent) அங்கத்துவத்தையும் பெற்றிருந்தது.

- இதற்கு மேலாக பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாசார ஒத்துழைப்பு வேலைத்திட்டங்களில் அங்கத்தவர் என்றவகையில் தொடர்ந்தும் உள்ளது. ஐக்கிய நாடுகளின் மதின உரிமைகள், தொழிலாளர், சுற்றாடல் உரிமைகளுக்கான பிரகடனங்களை இலங்கை ஏற்று அங்கீகரித்துள்ளது.

- இலங்கையில் காணப்பட்ட சிவில் யுத்தத்தினை மையமாகக் கொண்டு மனித உரிமைகள் மீறப்படுதல் தொடர்பில் ஐக்கிய நாடுகளின் மனித உரிமைகள் தொடர்பான ஆணைக்குழுவின் ஆய்வுக்கு இலங்கை அண்மைக்காலமாக சில தடவைகள் முகங்கொடுத்துள்ளது. இது இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் இயல்பினைத் தீர்மானிப்பது தொடர்பில் நேரடியான செல்வாக்கினை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

பொதுநலவாயமும் இலங்கையும்

- இலங்கை 1948 முதல் பொதுநலவாயத்தில் அங்கத்துவம் பெற்றுள்ளது. அரச தலைவி ஒருவர் அரசியல் தலைமைத்தாங்கும் பொதுநல வாயத்தின் முதலாவது உறுப்புநாடு இலங்கையாகும். 1960 களில் ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்கா பிரதமர் என்ற வகையில் பொதுநல வாயத்தில் இலங்கையை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினார். தற்போது பொதுநலவாயம் மற்றும் இலங்கைக்கு இடையிலான தொடர்புகள் கல்வி, விளையாட்டு மற்றும் கலாசார உதவிகளை வழங்கலை மையப்படுத்தி விருத்தியடைந்து உள்ளது. 23 ஆவது பொதுநலவாய நாடுகளின் அரச தலைவர்களின் மாநாடு (GHOGM) 2013 நவம்பர் மாதம் இலங்கையில் நடைபெற்றது.

அணிசேரா இயக்கமும் இலங்கையும்

- உலக வலுச்சமநிலையில் அதிகாரத்தை நடைமுறைப்படுத்திய அமெரிக்கா மற்றும் மேற்கு ஐரோப்பிய தலைமையிலான மேற்கு அதிகாரம் மற்றும் ரஸ்யா தலைமையிலான கிழக்கு அதிகாரம் எனும் முகாம்களின் உண்மையான அங்கத்துவத்தை விலக்கிக் கொண்டு அந்த முகாம்களில் இணையாமல் நடுநிலையான கொள்கையொன்றை பின்பற்றும் நோக்கில் 1961 இல் அணிசேரா நாடுகளின் இயக்கம் உருவானது. இலங்கை அதன் ஆரம்ப உறுப்பினராவார்.

- 1976 இல் இலங்கை ஐந்தாவது அணிசேரா நாடுகளின் மாநாட்டு அனுசரணையாளரானது. தற்போது அணிசேரா நாடுகள் பிரபலமான அரசியல் செயற்பாட்டில் ஈடுபடுகின்ற இயக்கமாக இல்லையென்பது தெரிகின்றது. எவ்வாறானபோதும் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திர கட்சி அதிகாரத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் காலத்தில் அணிசேரா நாடுகள் மற்றும் இலங்கைக்கு இடையில் தொடர்புகள் விருத்தியடைந்துள்ளமையை காணலாம்.

தென்னாசிய ஒத்துழைப்பு அமைப்பும் இலங்கையும்

- இலங்கை 1985 இல் உருவாக்கப்பட்ட தென்னாசிய ஒத்துழைப்புக்கான சங்கத்தில் (SAARC) ஆரம்ப மற்றும் செயற்பாட்டு உறுப்பினராகும். தற்போதைய பிராந்திய வலுச்சமநிலைப் பிரச்சினைகள் காரணமாக ஞாயுசுஊ இன் அதிகாரம் மற்றும் செயற்பாடுகள் ஓரளவு மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இலங்கை தென்னாசிய சுதந்திர வர்த்தக வலயம் (SAFTA) மற்றும் முன்னுரிமைத் தேர்வு ஒப்பந்தம் (SAPTA) போன்ற வேலைத்திட்டங்களின் அங்கத்தவராவதோடு சார்க் விளையாட்டு விழாவின் செயற்பாட்டு உறுப்பிரகும் ஆகும்.

சர்வதேச பொருளாதார நிதி நிறுவனங்களும் இலங்கையும்

- இலங்கை சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் (IMF) மறுசீரமைப்புகள் மற்றும் அபிவிருத்திக்கான சர்வதேச வங்கி (IBRD /WB), ஆசிய அபிவிருத்தி வங்கி (ADB) மற்றும் உலக வர்த்தகச் சங்கம் (றுவுழு) மற்றும் பிரதான சர்வதேச நிதி நிறுவனங்களுடன் நெருக்கமான தொடர்புகளை பேணுகின்றது.

- விசேடமாக பொருளாதார மற்றும் அபிவிருத்தி துறைகளில் இலங்கை பயன்படுத்தும்

பௌதிக மற்றும் நிதி மூலங்களுக்காக மேற்குறிப்பிட்ட நிதி நிறுவனங்கள் பாரிய பங்களிப்பினை வழங்கியுள்ளன.

- இந்த அபிவிருத்தி மற்றும் நிதித் தொடர்புகள் சிலவேளைகளில் விமர்சனத்துக்குரியதாகவும் உள்ளது. பிரதான நிதி நிறுவனங்கள் அரசுகளுடன் கடன், நன்கொடை மற்றும் ஆலோசனை சேவைகள் மூலம் தொடர்புகளை பேணுகின்றன. இச்சேவைகள் மற்றும் தொடர்புகள் பெற்றுக்கொள்ளும்போது அரசுகளின் உள்ளக பொருளாதார மற்றும் அரசியல் கொள்கைகளின் கட்டமைப்பினை தீர்மானிப்பதில் இந்நிறுவனங்களின் அழுத்தங்கள் மற்றும் ஆலோசனைகளைப் பெற்றுக்கொடுக்கும். அதனால் அவர்களின் கட்டமைப்புசார் பொருத்தப்பாடு உள்ளக கொள்கைக்கு உள்வாங்க வேண்டி வருகின்றது. அதனால் இவ்வபிவிருத்தியடைந்துவரும் நாடுகளும் இந்த பொருளாதார, நிதி நிறுவனங்களுக்கிடையிலான தொடர்புகள் விமர்சனத்துக்குள்ளாகியுள்ளது. இலங்கைக்கும் இது பொதுவானதாகும்.

சர்வதேச அரசசார்பற்ற நிறுவனங்களும் இலங்கையும்

- சர்வதேச அரசசார்பற்ற நிறுவனங்கள் பல்வே வகையில் அரசுக்குள் செயற்படுகின்றன. விசேடமாக இலங்கையினுள் மனித உரிமைகள், குழுக்களின் உரிமைகள், அபிவிருத்தி செயன்முறைகள் போன்ற விடயங்களின் கீழ் அரசசார்பற்ற நிறுவனங்கள் செயற்படுகின்றன. இவற்றின் செயற்பாடுகளும் சில வேளைகளில் விமர்சனத்திற்கு உள்ளாகியுள்ளன. எவ்வாறானபோதும் உரிமைகள் மற்றும் அபிவிருத்தி செயன்முறைகளில் இவ்வமைப்புகள் இலங்கையினுள் செலுத்தியுள்ள ஒத்துழைப்புகள் அழுத்தம் கொண்டதாக அமைந்துள்ளது.

15.5. வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் சவால்களும் பிரச்சினைகளும்

- இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் பிரச்சினைகளும் சவால்களும் அரசின் உள்ளக அரசியல் - பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாசார இயங்கியலினுள்ளும், மறுபுறம் சர்வதேச வலுச்சமநிலையின் வெளிப்பாடாகும்.

- அளவுரீதியாக சிறிய அரசாகவிருத்தல், பொருளாதார மற்றும் பௌதிக பலம் குறைவாக இருத்தல், பிராந்திய வலுச்சமநிலை, சர்வதேச வலுச்சமநிலை, உள்ளக சமூக, அரசியல் பார்வைகள் மற்றும் கருத்தியல்கள் போன்றன வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் பிரபலமான சவால்களாக மாறியுள்ளன. அரசின் ஆள்புல அளவு, பொருளாதார பலம் மற்றும் அரசியல் ஆதிக்கம் என்பன மிகவும் குறைந்துள்ளமையால் சர்வதேச அரசியலின் தீர்மானமிக்கதொரு சக்தியாக செயற்படும் திறன் இலங்கைக்கு இல்லை.

- நடைமுறை உலக ஒழுங்கினுள் தேவையற்ற தலையீடுகளுக்கு உட்படாமல் அபிவிருத்தி மற்றும் பொருளாதார விருத்திக்காக கல்வி, கலாசார மற்றும் தகவல் துறையின் உச்சமட்ட ஒத்துழைப்பனைப் பெற்றுக்கொள்வது எவ்வாறு என்பதே வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் அடிப்படை சவாலாக உள்ளது.

- இதற்காக ஒருபுறம் உள்ளக அரசியல் ஸ்திரத்தன்மையை பேணல் மற்றும் முகாமைத்துவப்படுத்திக் கொள்ளும் சவாலும் அரசுகளுக்கு உண்டு.

- மறுபுறம் சர்வதேச சமூகத்தினுள் நடுநிலையான மற்றும் செயற்பாட்டு உறுப்பினராவதற்கான தேவையும் காணப்படுகின்றது. இவ்விடயங்களை முகாமைத்துவம் செய்யும் திறன் மற்றும் சாத்தியப்பாடுகளின் அடிப்படையில் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் பிரச்சினைகளுக்கும் சவால்களுக்கும் எவ்வாறு முகங்கொடுக்கலாம் என்பது தீர்மானிக்கப்படும்.

உத்தேச கற்றல் கற்பித்தல் செயன்முறைகள்

1. உடனடி பேச்சு

- இவ்வகைப்படுத்தலின் கீழ் இலங்கையும் உலகமும் எனும் வகையில் உப தலைப்புகளாக்கி உடனடி பேச்சுக்கான வாய்ப்பினை வழங்குக.

- இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் காரணிகள்

- இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் விசேடப் பண்புகள்

- சுதந்திரத்திற்குப் பின்னரான இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின்

நவீன போக்குகள்

- ஐக்கிய நாடுகள் தாபனமும் இலங்கையும்
- பொதுநலவாயமும் இலங்கையும்
- தென்னாசிய ஒத்துழைப்புக்கான அமைப்பும் இலங்கையும்
- சர்வதேச பொருளாதார, நிதி நிறுவனங்களும் இலங்கையும்
- தற்போதைய வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் சவால்களும் பிரச்சினைகளும் அல்லது

2. இணையத்தளங்களை பயன்படுத்தி மேற்குறிப்பிட்ட தலைப்புகள் பற்றிய தகவல்களைத் திரட்டி அறிக்கை ஒன்றை முன்வைக்க.

உசாத்துணைகள்

01. De Silva, K.M. (1994), Sri Lanka The Security Problems of a Small State, Kandy; International Center for ethnic Studies
02. Holt, John Clifford (ed), (2011), The Sri Lanka Reader: History, Culture, Politics, Durham; Duke University Press.
03. kodikara, S.U. (1995), Indo - Ceylon Relations Since Independence, Colombo: Ceylon Institute of World Affairs.
04. Mendis, V.L.B. (1983), Foreign Relations of Sri Lanka; From Earliest Times to 1965. Dehiwala, Thisara Prakashakayo.
05. Nissanka, H.S.S. (1984), Sri Lanka's Foreign Policy: A Study in Non - Alignment. New Delhi, Vakas Publishers.